

Little Man

ชั่วโมงบินน้อย
แต่มี

รักเต็มร้อย ให้คุณ 1

ทดลองงาน

พื้ครั้งที่ 1

เขียน : เหย่าซุนบิ่ง

แปล : บุณยวีร์ วนะสุรการ

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

|

小先生 1

Little Man ชั่วโมงบินน้อยแต่มีรักเต็มร้อยให้คุณ 1

咬春饼

เหย้าซุนปิ่ง

|

บุญวีร์ มานะสุรการ แปง

สายตาของอิงจิ่งกลายเป็นเงียบสงบ
เขามองเธอ แอบสูดหายใจเข้าออกลึกๆ
ซูหนิงขยับริมฝีปากเล็กน้อย กำลังคิดที่จะพูด
จู่ๆ อิงจิ่งก็เอื้อมมือออกมาทันที
กอดเธอแนบแน่นอยู่ในอ้อมแขน
รองเท้าส้นสูงของซูหนิงไม่เสถียร ทำให้เธอสะดุดเซไปข้างหน้า
จู่ๆ เธอก็ชนหน้าอกของเขา อูย! แข็งจังแฮะ!
คางของอิงจิ่งหนุนเกยอยู่ตรงเส้นผมของซูหนิง
ได้กลิ่นหอมจางๆ ของหญิงสาว ใจก็สั่นสะท้านไปหมด
เหมือนหม่อมวลเปลวเพลิงอบอุ้มในสายลมเย็นแห่งคำคืนฤดูหนาว
จริงใจ บริสุทธิ์ ใจจดจ่อไม่มีวอกแว่ก และยักร้อนผะพ้ว
เขากอดเธอ และพูดเสียงแผ่วเบา “ซูหนิง...ขอบคุณนะครับ”

แนะนำ ตัวละคร

- อิงจิ่ง** นักศึกษามหาวิทยาลัยการบินและอวกาศสาขาเอกเครื่องยนต์อากาศยาน เติบโตมาในครอบครัวทหาร บุคลิกสะอาดสะอ้าน เป็นคนจริงใจ คิดอะไรก็พูดอย่างนั้น กล้าหาญ เต็มไปด้วยพลังของเด็กหนุ่ม มนุษย์สัมพันธ์ดีเยี่ยม งานอดิเรกคือการประดิษฐ์และสะสมโมเดลเกี่ยวกับทัพบทหาร
- ซูหนิง** หญิงสาวรูปร่างบอบบาง กิริยาท่าทางงามสง่า เธอก้าวเข้าสู่วงสังคมและเริ่มทำธุรกิจของตัวเองตั้งแต่อายุสี่สิบด้วยการเปิดบริษัทการลงทุนหนึ่งจิ่ง เป็นคนสวยที่บุคลิกเย็นชา พูดน้อย เอาจริงเอาจัง ตี้อันตรงไปตรงมา และละเอียดรอบคอบ
- เฟิงจื่อหยาง** นักธุรกิจทายาทตระกูลเศรษฐี คบหากับซูหนิงแบบเพื่อน เขามีคนรักอยู่แล้ว แต่ครอบครัวอยากให้หมั้นหมายกับซูหนิงเพราะเห็นว่าเหมาะสมกัน ชอบสะสมโมเดลเกี่ยวกับทัพบทหาร เป็นผู้ที่ไม่เข้าใจเรื่องกินดื่ม
- กวนอวี้** เพื่อนสนิทของซูหนิงตั้งแต่สมัย ม.ต้น เรียนจบจากคณะนิเทศศาสตร์ ครอบครัวร่ำรวย อุปนิสัยร่าเริงสดใส ไม่ชอบแข่งขันชิงชัยกับคนอื่น คอยช่วยเหลือซูหนิงอยู่เสมอ เป็นผู้ถือหัวตั้งแต่ต้นของบริษัทการลงทุนหนึ่งจิ่ง
- เฉินเยวี่** แม่ของซูหนิง เคยเป็นพนักงานทำบัญชีที่บริษัทแห่งหนึ่ง หลังจากสามีเสียชีวิตตอนที่ซูหนิงยังเล็ก เธอแต่งงานครั้งที่สองกับจ้าวเหยพลินซึ่งเป็นผู้นำตระกูลจ้าว ท่ามกลางเสียงคัดค้านจากคนในตระกูลเขา
- จ้าวหมิงชวน** คุณชายใหญ่แห่งตระกูลจ้าว ลูกชายคนเดียวของจ้าวเหยพลิน ถูกให้ทำมาตั้งแต่เด็กจนเคยตัว อารมณ์ร้าย ไม่ค่อยลงรอยกับซูหนิง บุคลิกหน้าตาน่าเกรงขาม โอหังवादดี มีแผลใจที่ไม่เคยมีใครกล้าสะกิดนอกจากซูหนิง
- อิงฉิน** พี่สาวของอิงจิ่ง อายุห่างกันเจ็ดปี ทำงานอยู่ในฝ่ายบริหารระดับกลางของแผนกงานธุรกิจวิสาหกิจส่วนกลาง เป็นคนเฉียบขาด มักให้เงินอิงจิ่งใช้เป็นประจำ

บทที่ 1

ทิวทัศน์ฤดูใบไม้ร่วง ณ กรุงปักกิ่งในเดือนตุลาคมค่อยๆ กล้ากรายเข้ามา แม้จะมีความรู้สึกหนาวเย็นมากขึ้นภายหลังจากวันสารทวิษุวัต* ทว่าขณะนี้ซูหนึ่งรู้สึกแต่ว่าร้อนเท่านั้น

เธอถอดเสื้อคลุมตัวนอกออก สวมแค่เสื้อเซี๊ตตัวบางๆ แล้วนั่งตัวตรงอยู่บนเก้าอี้ ส่วนคนที่นั่งติดกันข้างๆ เป็นเฟิงจื่อหยางที่พอลงจากเครื่องบินก็รีบมาหาทันทีโดยที่ยังไม่ทันได้ปลดชุดเครื่องแบบทางการออก ซูหนึ่งเหลือบตามอง มีเหงื่อซึ้นบางๆ ผุดออกมาบริเวณจอนผมของเขา

"ทำรายชื้อแขกหรือครบถ้วนแล้ว เลขาฯ โจ้วทำงานละเอียดรอบคอบกระทั่งผู้สูงอายุไม่กี่คนจากทางตอนเหนือของเสฉวนก็ยังมีชื้ออยู่ในรายชื้อด้วย" ครั้นคุณแม่เฟิงพูดเรื่องนี้ซึ้นมาก็ส่งเสียงถอนหายใจสั้นๆ "ลุงเขยของเธอติดต่อทางโรงแรมนั้นแล้ว ยกพื้นที่หลักของสวนโซนตะวันตกให้พวกเธอเอาไว้จัดงาน" คุณแม่เฟิงมองขาขวาของซูหนึ่งแวบหนึ่ง แล้วสายตาที่ยังผิดหวังเกินกว่าจะปกปิดได้ "น่าเสียดาย... น่าเสียดาย"

พอได้ยินแบบนี้เฉินเยวี่ก็เอ่ยตอบว่า "รบกวนให้คุณต้องหนักใจ

---

* วันสารทวิษุวัต (Autumnal Equinox) เกิดขึ้นในวันที่ 22 หรือ 23 กันยายนของทุกปี ตรงกับฤดูใบไม้ร่วง เป็นวันที่ตำแหน่งดวงอาทิตย์ตั้งฉากกับเส้นศูนย์สูตรของโลก ความเอียงของแกนโลกอยู่ในระนาบที่ตั้งฉากกับตำแหน่งดวงอาทิตย์ ทำให้ในวันนั้นระยะเวลาช่วงกลางวันจะเท่ากับกลางคืน

เสียแล้ว ในวันธรรมดาซุหนึ่งก็ได้คุณดูแลอยู่บ่อยๆ เธอมักจะพูดกับฉันเป็นประจำว่าคุณดีกับเธอเสมอเลย" เฉินเยวี่ค่อนข้างอัปจนคำพูด เธอรู้สึกจริงๆ แล้วเรื่องนี้เป็นความประมาทของลูกสาวตัวเอง อธิบายมากความก็ยิ่งไร้เหตุผล ดังนั้นจึงเปลี่ยนเรื่องคุยแล้วฉวยโอกาสเอาซุหนึ่งมาบ่นเสียเลย "เจ้าเด็กคนนี้ เเดินตี๋ ก็ยังสามารถล้มขาหักได้"

"เธอก็ไม่ได้อยากให้เรื่องเป็นแบบนี้หรอก อย่าตำหนิเธอเลย" เสียงอ่อนโยนของคุณแม่เฟิงเอ่ยห้ามปรามแล้วถามอีกว่า "บาดเจ็บกระดูกหัก ฟันตัวได้ยากที่สุด ต้องรักษาให้ดีๆ แล้วไปพบหมอหรือยัง"

ซุหนึ่งก้มหน้าก้มตาพร้อมพยักหน้าพูด "ไปพบแล้วค่ะ"

"โรงพยาบาลไหน"

"โรงพยาบาลประชาชนแห่งแรกของปักกิ่งค่ะ"

คุณแม่เฟิงไม่วางใจ หยิบโทรศัพท์มือถือออกมา "ฉันจะติดต่อพี่เหล่าให้เขาตรวจดูให้เธออีกหน่อย"

"มะ...แม่ อย่าทำอะไรซ้ำแล้วซ้ำเล่าเลย เขาเธอไม่ได้เป็นอะไรมาก พันเผือกอ่อนไว้สักสองสัปดาห์ก็หายแล้ว" เฟิงจื่อหยางพูดพลางเดินเข้าไปกอดไหล่แม่ของเขาไว้ด้วยท่าที่เรงรีบ "มีผมอยู่นะ วางใจได้"

เมื่อได้ยินคำพูดแบบนี้ คุณแม่เฟิงก็ยิ่งรู้สึกไม่วางใจ แต่ก็ไม่กล้าไปก้าวก่ายมากนัก จึงเปลี่ยนเรื่องบ่น

"การงานสำคัญก็จริง แต่ก็ต้องดูแลใส่ใจการใช้ชีวิตควบคู่ไปด้วย แต่ละคนยุ่งุ่นวายหายตัวกันไปทั้งวัน มันใช้ได้ไหมละ พวกเธอยิ่งหนุ่มยังสาว อย่าดูแลใส่ใจสิ่งใดสิ่งหนึ่งมากจนสูญเสียอีกสิ่งหนึ่งไป เงินหาได้ไม่รู้จัก อย่าเอาความมุ่งมั่นไปใช้กับเรื่องงานทั้งหมด"

การฟังผู้ใหญ่พูดจาด้วยหลักเหตุผลเป็นเรื่องน่ากลัวที่สุด เริ่มต้นด้วยคำพูดยาวเหยียดหลายพันตอน ให้หวนย้อนคิดถึงความทรงจำในสมัยนั้นที่ขมขื่นกว่าจะมีวันนี้ที่สุขสบายได้ แล้วตามมาด้วยคำเทศนาถึงความรักของแม่หลายหมื่นบท เมื่อปีก่อนคุณแม่เฟิงเพิ่งจะเกษียณออกมาจาก

มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งปักกิ่ง รูปแบบการใช้ภาษาเป็นของแท้
ต้นฉบับสุดๆ เรื่องนี้จึงยิ่งเป็นความทุกข์ทรมานอย่างหนึ่งสำหรับซูหนิง

เธอวางโทรศัพท์มือถือไว้หลังกระเป๋าทือระหว่างขาสองข้าง แอบอ่าน
ข้อความที่ยังไม่ได้อ่านจากเลขชาย

ครึ่งชั่วโมงต่อมา ในที่สุดคุณแม่เฟิงก็ตบท้ายด้วยเสียงทอดถอนใจ
"พวกเธอไม่ได้ชอบฟังที่คนแก่พูดจนักหรอก ร้อยแก็งดีก็พอ งานหมั้นก็ชะลอ
เอาไว้ก่อน รอให้ขาของซูหนิงหายดีเป็นปกติทิ้ง แล้วพวกเราสองครอบครัว
ค่อยปรึกษาหารือกันอีกที"

เงินเยวี่ลุกขึ้น จูงมือคุณแม่เฟิงอย่างสนิทสนมอบอุ่น ขณะเดินไป
ข้างนอกก็ผงกศีรษะไปด้วย "ได้ค่ะ ระบายคุณแล้วค่ะ"

เฟิงจ้อหยางลุกขึ้นส่งทั้งสองคนออกไป หลังจากผ่านไปไม่กี่นาที
ก็กลับมา เมื่อเดินมาถึงประตูทางเข้าก็ได้ยินเสียงซูหนิงกำลังคุยโทรศัพท์

"สัญญาเขียนเป็นหลักฐานอย่างเป็นทางการเป็นมันเป็นเหมาะ คู่สัญญาเขา
แซ่เจิงสินะ เซ็นชื่อลงนามก็เซ็นแล้ว ตราประทับทางการก็ประทับแล้ว จะ
ฟ้องฉันหรือ ได้เลย ให้เขาฟ้อง ติดต่อประสานงานกับกระทรวงยุติธรรม
ก่อนอื่นเลยนะ ถ้าเขากล้าที่จะลองของให้ฉันขาดทุนดูสักนิดล่ะก็ เงินงวด
สุดท้ายสักหยวนเดียวก็อย่าคิดจะได้ไป"

น้ำเสียงของซูหนิงยังถือว่าค่อนข้างนุ่มนวล แต่เวลาขึ้นเสียงขัดถ้อย
ขัดคำ เสียงนั้นเด็ดขาดห้วนๆ ยากที่จะหาความเป็นมิตรเจอ

"ได้ ฉันเข้าใจแล้ว บอกกับภายนอกว่าฉันเดินทางไปทำงานที่เสฉวน
ยังไม่มองวันเดินทางกลับ ใช้เวลากับเขาเถอะ แล้วก็ไม่ต้องรีบ ต้อนรับทักทาย
เขาด้วยน้ำชาชั้นดี" ซูหนิงครุ่นคิดครุ่นหนึ่งแล้วพูดว่า "เอาเบอร์โทรศัพท์ของ
ฉีหมิงอินดัสทรีให้ฉันหน่อย ประธานแซ่เว่ยไช่ใหม่ ฉันจะแจ้งเขา"

ซูหนิงหากกระดาศไม่เจอ จึงไขว่ห้างพาดขาขวาที่ 'ได้รับบาดเจ็บ' แล้ว
หมุนปลอกปากกาออกก่อนจะจดหมายเลขลงบนเฟือกเสียเลย มือของเธอ
ว่องไว ตัวอักษรก็เขียนอย่างบรรจงคล่องแคล่ว เฟิงจ้อหยางเดินเข้าไปแล้ว

เคาะลงบนฝือกของเธอเบาๆ อย่างร่าเริงสุดๆ

"โอ้ ฝือกจริงนี่นา เอ? เคลื่อนไหวได้ไหม"

ซูหนึ่งยกขาข้างหนึ่งขึ้น เกือบจะถีบเอาฝือกจื่อหยางล้มคว่ำ "ไป ชิวๆ"
ฝือกจื่อหยางซุนนี่วิ่งขึ้นมา "ดีที่เธอนึกขึ้นได้นะ"

ซูหนึ่งคร้านจะกลอกตาไปอย่างเอือมระอา โดยหลักแล้วเรื่องนี้พูดไปก็ยาว ใช้ลูกไม้แบบนี้เพื่อหลบเลี่ยงงานหมั้นของสองครอบครัวก็ไม่ค่อยจะมีเกียรติจริงๆ นั่นแหละ ซูหนึ่งมองดูขาข้างขวาที่หนักเทอะทะ เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนกับขาข้างซ้ายของเธอที่ยังใส่รองเท้าส้นสูงอยู่

ยิ่งดูก็ยิ่งหงุดหงิด

เธอยันเก้าอี้ลุกขึ้นอย่างโซซัดโซเซ เปลื้องแรง เปลื้องแรงชะมัดยาด!

"นายอย่ามาพูดจาเย้ยหยันมันทนกำลังใจอยู่ตรงนี้เลย ถ้านายไม่หนีไปซ่อนตัวที่ต่างประเทศ คนที่ขาจะเดี้ยงก็คือนาย" ซูหนึ่งหยิบกระเป๋าถือขึ้นมา เริ่มขยับขาซ้ายก่อน แล้วใช้นิ้วมือจัดแหวกฝือกที่อยู่ตรงขาขวาอีกที ท่าทางกะเร่อกะร่าน่าขำ

ฝือกจื่อหยางครุ่นคิดอยู่ที่พักหนึ่ง แล้วจึงพูดอย่างจริงจังว่า "ช่างเหมือนเสาค้ำฟ้า* จริงๆ"

ซูหนึ่งหันหลังไปอย่างว่องไว ขี้เกียจจะตอบ

ฝือกจื่อหยางตะโกนอยู่ข้างหลัง "ไม้ ไม้ของเธอเนี่ย!" เขาหยิบไม้เท้าที่วางพียงกับผนังขึ้นมา มองแล้วมองอีกก็ต้องเอ่ยชมอย่างเสียไม่ได้ "สมจริงมาก ทุ่มเทกั๊บบงานเหลือเกิน"

ซูหนึ่งเอี้ยวตัวหันกลับไปหยิบไม้เท้า คิ้วสองข้างขมวดเล็กน้อย สีหน้าหงุดหงิดรำคาญ "ฉันไม่หมั้นนะ นายไปจัดการครอบครัวนายให้เรียบร้อย"

เรื่องนี้มีความคิดเห็นเป็นเอกฉันท์ ฝือกจื่อหยางมีผู้หญิงอยู่ในใจแล้ว แต่ก็จวนใจที่ตระกูลฝือกไม่ยอมรับ มีญาติโกโหติกามากมายก็เรื่องเยอะกันทั้งนั้น สนใจแต่เรื่องฐานะครอบครัวและสถานะทางสังคมที่เหมาะสม

* เสาค้ำฟ้า เป็นคำพูดเปรียบเปรยบุคคลผู้อยู่ในฐานะที่ต้องรับภาระหนักอึ้งหรือรับผิดชอบเรื่องสำคัญ

ทัดเทียมกัน ส่วนซูหนิงมีตระกูลจ้าวทางตะวันออกของเมืองเป็นที่พึงพิง
 บวกกับตัวเธอเองก็มีบริษัชนาโตใหญ่ใช้ได้ ตั้งอยู่บนตึกงามตระหง่าน
 สอดคล้องกับความต้องการของตระกูลเฟิงอย่างมาก

พูดตามตรง เฟิงจื่อหยางต้องการตัวหลอกที่สมบูรณ์แบบ และซูหนิง
 เองก็เหมาะกับสถานการณ์ในตอนนี้อย่างยิ่ง ทั้งนอกและในวงการต่างก็
 ห้อมล้อมด้วยทรัพยากรจำนวนไม่น้อย ต่างคนต่างได้ในสิ่งที่ต้องการกัน
 ทั้งสองฝ่าย รวมมือกันได้เป็นอย่างดี

ซูหนิงขึ้นไปบนรถแล้ว เฟิงจื่อหยางเกาะประตูรถกลางโน้มตัวลงมา
 กำชับว่า "อย่าลืมนะ อาทิตย์หน้าไปเป็นเพื่อนฉัน..."

ซูหนิงพูดตัดบท "รู้แล้วนะ" ขณะที่หน้าต่างรถเลื่อนขึ้นจะปิด เธอก็พูด
 ด้วยน้ำเสียงและสีหน้าเย็นชา "การแข่งขันด้วยวิธีเถื่อนๆ แบบไม่เป็นไร
 เป็นพาย มีอะไรน่าดูชมกันนะ"

ช่วงนี้ซูหนิงยุ่งเป็นพิเศษ งานมากมายกองพะเนินล้นมือ ต้องเสียเวลา
 ช่วงเช้าไปกับการพบผู้อาวุโสคนหนึ่ง แถมยังต้องแกล้งทำเป็น 'ขาดัง' อีก
 ในวงการของเธอจะว่าเล็กก็ไม่เล็ก จะว่าใหญ่ก็ไม่ใหญ่ ข้อมูลข่าวลือแค
 นิดเดียวไม่กี่ชั่วโมงก็แพร่สะพัดไปทั่ว ดังนั้นอย่างน้อยเธอก็ต้องแกล้งทำ
 เป็นดีดังไปสักสามวันห้าวันเพื่อแสดงละครให้สมจริง

ตอนแรกเธอวางแผนจะกลับบริษัท แต่พอขับมาถึงประตูเจี้ยนกั๋วเหมิน
 ลู่ๆ เลขาฯ ก็โทรศัพท์มา "ท่านประธานหญิง คนของชินต้ามาอีกแล้ว อยู่ที่
 ประตูทางเข้าห้องสำนักงานของคุณ บอกว่าถ้าไม่ได้พบคุณก็จะไม่ไปไหน"

ซูหนิงสีหน้าสงบ ตบขาข้างที่ใส่เสื้อของตัวเองเบาๆ "งั้นก็ให้พวกเขา
 คอยไปเถอะ"

ครั้นวางสายโทรศัพท์ เธอก็ถามคนขับรถว่า "ข้างหน้าที่คือจิงไท่สินะ
 พอถึงแล้วจอดข้างๆ เลย"

หลังลงจากรถ ซูหนิงก็ให้คนขับรถกลับไปก่อน ส่วนตัวเองก็พุง

ไม่ทำเดีนอย่างเนิบนาบสบายๆ วันนี้ที่ปักกิ่งอากาศดี แสงอาทิตย์ไม่จ้าจนแสบตา ส่องสว่างกำลังดี สายลมอ่อนพัดโชย รวากับมอບชั้นอนุหนุมิแห่งความอบอุ่นให้แก่ทุกสรรพสิ่ง ชูหนิงอารมณ์แจ่มใสขึ้นทันใด ก้มหน้ามองดูขาที่ใส่ฝือกของตนเองแล้วใช้ไม้เท้าแตะๆ พื้นอีกหน ปรับอารมณ์ให้เป็นแบบอื่นบ้างก็ออกจะดีไม่น้อย

ในบริษัทของเธอมีพนักงานที่มีความสัมพันธ์ทางเครือญาติกับตระกูลเฟิง เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหา ชูหนิงตัดสินใจว่าในสองวันนี้จะปรกฏตัวให้น้อยหน่อย แน่แน่นอนว่าการต่อสู้ซึ่งซัยซิงไหวชิงพริบกับคู่สัญญาที่จ้องจะหาเรื่องอยู่ในช่วงนี้ต่างหากที่เป็นประเด็นสำคัญ

เดินไปได้ครึ่งทาง เลขาฯ ก็โทรศัพท์มาอีกแล้ว "ท่านประธานหญิง! คุณอยู่ที่ไหน พวกที่มาบริษัทเพื่อเฝ้าคุณเป็นคนกลุ่มหนึ่ง แต่พวกเขายังมีอีกกลุ่มหนึ่งที่ตามหาคุณอยู่!"

ได้ยินคำพูดแค่ครั้งเดียว ชูหนิงก็รู้แล้วว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น

สายตาของเธอจับจ้องตรงทางแยกเบี่ยงหน้า คนราวสามถึงห้าคนตั้งแถวกันอยู่ตรงนั้น เหมือนกับแบ่งกองทหารออกเป็นสองแถวเพื่อเฝ้าตอระดาย*

น่าโดยรองประธานคนหนึ่งของชินต้าที่เคยติดต่อเรื่องธุรกิจกันไม่กี่ครั้ง พอเขาเห็นเธอเข้าก็กล่าวทักทายด้วยใบหน้านัยมัย

"ไอ้ ประธานหญิง บังเอิญจังนะ"

การแสดงออกของชูหนิงเป็นธรรมชาติสุดๆ เหมือนกับว่าบังเอิญเจอจริงๆ "แหม ประจวบเหมาะเหลือเกิน ฉันทกำลังเตรียมตัวจะโทรศัพท์หาคุณพอดี"

ขณะที่เธอพูดอยู่ เขาก็เดินเข้ามาใกล้พลางยิ้มตอบ "ในเมื่อเจอกันแล้ว ก็ถือโอกาสอดทนอยู่พูดคุยเป็นเพื่อนกับคุณลุงคุณอาทางนี้หน่อยสิ?"

* เฝ้าตอระดาย เป็นสำนวน หมายถึงนั่งรอให้โชคลาภหรือโอกาสลอยมาหา มีตำนานเล่าว่าในสมัยจั้นกั๋วมีชวานาเห็นกระต่ายตัวหนึ่งวิ่งมาชนตอไม้ตาย เขาจึงไม่ไปทำนา นั่งรอให้กระต่ายวิ่งมาชนตอไม้ตายอีก

มีความหมายอื่นแฝงอยู่ในคำพูด เธอย่อมรู้อยู่แก่ใจดี

จะว่าไปแล้วบุญคุณและความแค้นระหว่างสองครอบครัวก็เป็นเรื่องที่
 เรียบง่ายเช่นกัน ในแง่ธุรกิจก็ว่ากันด้วยธุรกิจ ล้วนอยากได้เงินกันทั้งนั้น
 แหละ กลุ่มขึ้นต่านี้อยากจะขยายกิจการให้เติบโตที่ปักกิ่ง ทว่าขาดแคลน
 เครือข่าย ไม่รู้ว่าไปรู้จักนายหน้าคนกลางที่ดูท่าทางค่อนข้างน่าเชื่อถือจาก
 ที่ไหน ถ้าพูดถึงคุณวุฒิตามลำดับอาวุโสแล้ว แม้ซูหนิงจะอายุไม่มากก็จริง
 แต่ว่าประสบการณ์ในแวดวงการทำงานก็เรียกได้ว่ามีมากมายเป็นกอบ
 เป็นกำ เข้ากันเป็นปีเป็นช่อกับนายหน้าคนกลาง กิ่งล่อกิ่งหลอกขึ้นต่า
 ผู้ที่มาใหม่ให้เซ็นสัญญาราคาสูงได้อย่างมีนง ๆ จนเมื่อเจ้าตัวย้อนกลับมา
 ตรวจสอบอีกครั้งจึงได้รู้เข้า ในภายหลังก็คิดจะไม่ทำสัญญาด้วยกันแล้ว

ได้เปิดตัวอ้วนมาอยู่ในเงื้อมมือทั้งที่จะปล่อยให้มันบินหนีไปได้ยังงั้น
 ว่าแล้วก็ฮึดสู้ขึ้นมา ซูหนิงมีประสบการณ์มากพอ *ไม่กลัวหรอก วัตกัน
 ไปเลยสิ!*

คิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามยังมีเล่ห์เหลี่ยมอยู่บ้าง จะหลบก็หลบไม่พ้นเสียแล้ว
 ซูหนิงจึงป้อนหน้าให้ดูดี มีท่าทีเหมือนกับว่านอนสอนง่าย

ฝ่ายตรงข้ามเปิดประตูถเสียแล้ว จบกัน ทันทีที่ขึ้นรถก็จะเป็นงานเลี้ยง
 หงเหมิน* เธอเป็นฝ่ายเดินไปข้างหน้าก่อนสองก้าวพร้อมกับมองพวกเขา
 ด้วยรอยยิ้ม อันที่จริงเป็นการจับสังเกตดูด้านหลังของพวกเขาต่างหาก

จากตรงนี้ไปจะเป็นถนนสายแคบๆ ลักห้าสิบกว่าเมตรจึงจะเชื่อมไปสู่
 ถนนเส้นใหม่ที่คับคั่งจอแจ

ซูหนิงลากขาข้างขวาที่ใส่เสื้อแล้วค่อยๆ ขยับหันทีละน้อยอย่าง
 ค่อยเป็นค่อยไป

ทันใดนั้น...ก็รี้งๆ

เสียงกระดิ่งรถดังก้องกังวานต่อเนื่องเป็นระยะ ราวกับมีอาคันตุกะ

* งานเลี้ยงหงเหมิน คืองานเลี้ยงทานอาหารที่เบื้องหน้าเชิญอีกฝ่ายมาร่วมงานเพื่อแสดงถึงการกระชับมิตร แต่เบื้องหลัง
 แฝงเจตนาอื่นซ่อนเร้นและจัดเตรียมแผนการบางอย่างไว้เสร็จสรรพ โดยใช้ความรื่นริงบังหน้าเพื่อหาหนทางกำจัด
 อีกฝ่าย

ที่คาดไม่ถึงถึงถูกสายลมพัดหอบมา

ภาพที่ตัดสลับกั้นระหว่างสีเหลืองกับขาวบุกกล้ากรายเข้ามาจากทางด้านหลัง เป็นจักรยานสีเหลืองสดใส พร้อมกับเงาร่างของผู้ที่ขี่มันซึ่งสวมใส่ชุดสเว็ตเตอร์สีขาวนั่นเอง

ซูหนิงไม่ทันได้มองดูใบหน้าของเขาให้ชัดเจน รีบโบกมืออย่างรวดเร็ว แล้วส่งเสียงพูดดั่งลั่นทันที

"นายมาแล้วเหรอ ฉันคอยนายอยู่ตั้งนานนะ!"

ครั้งอีกฝ่ายใกล้เข้ามา ซูหนิงกวาดสายตามองดูด้วยระยะเวลาที่สั้นมากๆ เป็นผู้ชายวัยรุ่น ผิวขาว หน้าตาเกลี้ยงเกลา แต่ถลิ่งตาทั้งสองข้างจ้องมองจนกลายเป็นเครื่องหมายคำถามขนาดเบ้อเริ่มเต็ม

เขาจำเป็นต้องเบรกรถอย่างกะทันหัน เกิดเสียงเสียดสีกันดังเอี้ยต้อ๊ด

ซูหนิงดึงชายเสื้อของเขาเอาไว้ ใช้วิธีการอันหยาบคายเกินกว่าจะรับไหวแต่กลับได้ผลชะงัดนัก พร้อมกับเอ่ยพูดเบาๆ อย่างรวบรัดและตรงประเด็น

"ฉันจะให้เงินนายหนึ่งพันหยวน"

ทว่าชายหนุ่มถูกขาข้างที่ใส่ฝือกของเธอดึงดูดความสนใจเข้าแล้ว เขาเองก็ตอบสนองอย่างชาญฉลาดเช่นกันด้วยการเกาหัวแกรกๆ แสดงท่าทีประหลาดใจ

"ไม่จริงน่า รังแกคนเจ็บขนาดนี้เชียวเหรอ"

"..."

ชายาวๆ ข้างหนึ่งของเขาวางเหนือพื้น ส่วนปลายขากางเกงเล็กลงไปเล็กน้อย เผยให้เห็นข้อเท้าที่มีเส้นเลือดปรากฏแจ่มชัด ซูหนิงจึงคิดในใจว่า *อืม ไม่ได้ใส่กางเกงลองจอนสินะ*

"ขึ้นรถ!"

ซูหนิงเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว กระโดดเหยงๆ ขึ้นไปนั่งบนเบาะหลังด้วยขาข้างเดียว ยังไม่ทันจะนั่งให้ดี รถจักรยานก็พุ่งถลาออกไปแล้ว

เนื่องจากอาการหายใจหลังตามแรงเฉื่อยที่เกิดขึ้น เธอจึงจับชายเสื้อด้านหลังของเขาไว้แน่น แต่ว่าการกระทำเช่นนี้ออกแรงมากเกินไป จึงเกือบจะฉุดเอาคนเหล่านั้นลงมาจากจักรยาน

"โอ๊ย!!" ชายหนุ่มร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด "รัดท้องฉันจะตายอยู่แล้ว! ฉันจะอ้วกแล้วเนี่ย!" แน่แน่นอนว่าเขาไม่ลืมนึกว่าตนเองกำลังอยู่ในสถานะคนตีที่กำลังทำเรื่องดีๆ อยู่ จึงออกแรงถีบแป้นเหยียบอย่างแรง "ถ้ากลัวตกก็จับที่ด้านบนๆ หน่อย ไม่เป็นไรหรอก ฉันปั่นเร็วมากนะ"

ซูหญิงขยับเขยื้อนมือ แต่รถจักรยานกลับส่ายอย่างแรงเพราะคนที่สะดุ้งเหมือนถูกสายไฟที่เชื่อมต่อส่งผ่านกระแสไฟฟ้าเข้าไป เขาโผล่เสียงหัวเราะดังลั่น

"จ๊าก! ยะ...อย่าจับตรงรักแร้สิ ฉันบ้าจี้"

ซูหญิงหมดคำพูด มือของเธอไม่ได้เปลี่ยนที่เลยนะ

ในขณะที่เดียวกันเธอก็เห็นพวกกลุ่มคนของชินต้ากำลังตกตะลึงพริ้งเพริดหลังจากพวกเขาได้สติแล้วก็รีบขึ้นรถอย่างรวดเร็ว

"ไป ไล่ตามไปๆ"

รถจักรยานบุโรทั่งจะวิ่งเร็วสู่อัตโนมัติได้อย่างไร ซูหญิงหันหน้าไปมองตอนที่หันกลับมาก็พบว่าเด็กหนุ่มคนนั้นคิดจะเผ่นหนีเข้าไปในซอยทางฝั่งขวาของย่านชุมชน

ซอยนั้นเป็นทางสัญจรเลนเดียวและรถสี่ล้อไม่สามารถเข้าไปได้

ค่อนข้างหัวใสใช้ได้เลยนี่นา! ซูหญิงเพิ่งพินิจดูด้านหลังของเขาแวบหนึ่ง โครงกระดูกตั้งตรง ตัวสูงชะลูด กระปรีกระเปร่าเร็วแรงพลุ่งพล่านแบบที่มีเฉพาะในชายวัยหนุ่ม เพราะว่าออกแรงปั่นอยู่ทำให้ตั้งแต่ต้นขาถึงเอวไปจนถึงกระดูกสะบักล้วนแล้วแต่กำลังเคลื่อนไหวอย่างคล่องแคล่ว

ซูหญิงได้กลิ่นจางๆ บนเสื้อผ้าของเขา คล้ายกับกลิ่นหั่นเหยี่ยวเลี้ยง* ที่คุณป้าแม่บ้านใช้ซักเสื้อผ้าชนิดหน้อยแฮะ

* หั่นเหยี่ยวเลี้ยง เป็นชื่อยี่ห้อผ้าซักผ้าของประเทศไทย

ขณะที่คิดไม่เชื่อเล็กน้อยก็พบว่ามึบบางสิ่งผิดปกติ

ความเร็วรถกำลังชะลอลง อีกทั้งยังต้องใช้พลังกำลังในการปั่น

"ทางขึ้นเนิน เรอนั่งให้นิ่งล่ะ"

ขึ้นเนินลูกนี้ไปถึงจะเข้าสู่ชอยนั้น ชูหนึ่งหันไปมองดูข้างหลัง รถไต่ตาม
มาใกล้ทันแล้ว

"จอด"

"หา?"

"จอดรถ"

ลมแรงนิดหน่อยทำให้เขาได้ยินไม่ชัด "อะไรนะ"

ชูหนึ่งเงยบเสียงแล้วก็เอื้อมมือไปเหยียดตรงบริเวณรักแร้ของเด็กหนุ่ม
รถจักรยานล่าช้าอย่างแรง หลังจากนั้นเขาก็เบรคกะทันหันเสียงดัง 'เอ๊ยด'
รถจอดนิ่งในฉับพลัน

เด็กหนุ่มกลืนไม่เข้าคายไม่ออก มือสองข้างกอดอกแน่น ทำเสียงเป่าลม
ดังฟูๆ พร้อมกับพูดว่า "อย่าจี้จี้ฉันสิ วางใจได้ เงินหนึ่งพันหยวนนั้น
เธอไม่ต้องให้หรอก"

ชูหนึ่งกระโดดลงจากรถ มองดูรอบๆ บริเวณอย่างรวดเร็ว เธอหมายตา
เสาม้านั่งหินที่ล้อมรอบด้วยดอกไม้และต้นหญ้าเขียวขจีตรงข้างทางเอาไว้
อย่างแม่นยำ แล้วจึงเดินก้าวเล็กๆ ด้วยขาสองข้าง สูดลมหายใจเข้าออกลึกๆ
หนึ่งเฮือก

จากนั้นก็ยกขาขึ้นสูงอย่างรวดเร็ว เธอเอาขาขวาที่ใส่ฝั่อกของตนเอง
กระแทกใส่เสาม้านั่งหินเต็มเหนี่ยวโดยไล่จากบนลงล่าง

เกิดเสียงหนักดังโพละ ฝั่อกแตกออกจนได้

พอไม่มีของที่เกะกะเช่นนี้ ชูหนึ่งก็วิ่งฉิวได้ทันที ผมยาวเป็นลอน
ที่สะบัดอยู่นั้นยิ่งขับให้เธอดูโดดเด่นภายใต้สภาพอากาศที่ตี ราวกับเธอคลุม
ศีรษะด้วยผ้าไหมหลากสี

"อึ้งอยู่ทำไมล่ะ วิ่งสิ!"

พูดเพียงนิดเดียวเธอก็หนีไปจนใกล้จะถึงยอดเนินแล้ว
 อิงจิ่งมองดูเฟือกที่แตกเป็นเสียงก้องนั้น แล้วมองดูเงาหลังของผู้ที่
 หลุดจากพันธนาการเหมือนตั้งอาฆางามที่หลุดพ้นจากบังเหียน
 เขารู้สึกซ้อก

บทที่ 2

หลังจากที่ซูหนิงวิ่งไปแล้วก็ไม่หันกลับมาอีก

ตลอดทั้งเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนจบเกิดขึ้นไม่เกินห้านาที และแล้วเรื่องเซอร์ไพรส์นี้ก็ถูกทิ้งเอาไว้ข้างหลัง จางหายไ้จากความทรงจำอย่างรวดเร็ว

เมื่อกลับถึงหอพัก เพื่อนร่วมห้องสามคนมีเพียงแค่นิวี่เท่านั้นที่อยู่ห้อง อิงจึงเดินไปข้างๆ อีกฝ่ายแล้วเหลือบมองดู

"วาดอะไรนะ"

นิวี่ไม่ได้เงยหน้าขึ้นมา กำลังเหลาดินสอให้แหลมเปี้ยบ "ส่วนผิวดัตระนาบด้านในของบาลานเซอร์* ต้องใช้ตอนเข้าคาบทดลองตอนเย็น"

นิวี่เป็นคนหูหนาน ภาษาจีนกลางจึงไม่ค่อยเป๊ะนัก เรียนที่ปักกิ่งมาสามปีก็ดีขึ้นมากโข แต่จนแล้วจนรอดเสียงผสมนาสิกเพดานอ่อนเพดานแข็งก็ยังไม่หลุดได้ไม่คล่องแคล่ว

อิงจึงสะกิดไหล่เพื่อนแล้วพูดแก้ให้ถูกต้อง "เป็น 'เข้า' ต่างหาก พูดตามฉันทิ เข้าคาบทดลอง เข้านอน"

นิวี่เป็นคนซื่อๆ ที่ไขว่คว้าความก้าวหน้า ว่าแล้วเขาก็พูดตามสองรอบ

---

* บาลานเซอร์ (Balancer) เป็นอุปกรณ์ผ่อนแรงที่ใช้สำหรับแขวนยกสิ่งของที่มีน้ำหนักค่อนข้างมาก ติดตั้งง่าย ป้องกันการตกหล่นได้ดี และรับน้ำหนักได้อย่างสมดุล

จริงๆ "เข้าคาบทดลอง เข้านอน..."

ประตูถูกเปิดออกพอดี หัวหน้าห้องตัวอ้วนผู้ใส่แว่นตาพลันเบิกตาโพลง "บ้าเอ๊ย! กลางวันแสดๆ พวกนายสองคนทำอะไรกันเนี่ย!"

อิงจิ่งยิ้มแฉ่งโชว์ฟันขาวจี้วะ "เริ่มเรียนคาบวิชาอาจารย์อิงไง"

หัวหน้าห้องตัวอ้วนพูดตัดบท "ระวังหน่อยเถอะ ฉันทือนายนะ นายจำไว้เลยว่าต้องส่งแบบร่างวิทยานิพนธ์ของอาจารย์เหมาในตอนเย็นด้วยนี่เป็นรอบที่สามแล้ว ขึ้นไม่ส่งอีกคงไม่ผ่านจริงๆ"

อิงจิ่งตาไหลฉื่อวีเล็กน้อย ส่งสายตาแห่งความรักให้เงียบๆ

ฉื่อวีมองเขาสองวินาทีก่อนจะหันหน้ากลับไปอย่างเชื่องช้า วาดภาพร่างต่อไป แล้วเขาก็ยื่นนิ้วออกมาสามนิ้ว

อิงจิ่งเอาฝ่ามือปิดนิ้วทั้งสามนั้นออกไป "ได้ ข้าสามมือ ตกลง!"

ตอนบ่ายสามโมงครึ่งมีคาบเรียนทดลอง คนอื่นๆ นอนกลางวันเงียบๆ กันพักหนึ่ง ส่วนอิงจิ่งกินข้าวเสร็จแล้วก็วิ่งแจ้นไปเล่นบาสเกตบอลที่สนามตัวร้อนแห่งอโชกกลับมา แกรมยังหัวไอศกรีมแท่งมาหนึ่งถุง ทันทีที่เข้ามาภายในทางเดินหอพักก็ร้องตะโกน

"ใครจะกินไอติมมาที่ห้องสามศูนย์แปดนะ มาก่อนได้ก่อน!"

เหมือนตีระฆังดังก้องในหูบเขายามเข้าตรู่ เสียงดังไพเราะเสนาะหุ มวลวิหคแตกฉานชานเซ็น ปลูกช่วงบ่ายที่อับเฉาให้ตื่นขึ้นมา

อิงจิ่งเป็นคนที่ป้อปูลาร์ ห้องนอนหมายเลขสามศูนย์แปดของเขา มักเป็นห้องที่ครึกครื้นที่สุดเสมอ

ไอศกรีมมีไม่พอกับความต้องการ แจกจ่ายหมดในช่วงพริบตา

"คอร์ันเน็ตโตเป็นของฉัน อย่าแย่งนะ อย่าแย่ง!"

มือของอิงจิ่งถูกเพื่อนร่วมชั้นฉุดรั้งไว้ ชุดบาสเกตบอลถูกดึงลงมา กว่าครึ่งกลายเป็นชุดเปิดไหล่ทันที เขาพยายามออกแรงเอี้ยวศีรษะเบี่ยงตัวหลบไปข้างๆ เพื่อลอกกระดาษที่ห่อไอศกรีมออก พออ้าปากกัดคำหนึ่ง

ก็ต้องร้องว่าก เย็นเกินไปแล้ว!

เขาเป่า "พุดพาดๆ" ทันที หลังจากนั้นก็เหยียดมือออกไป เอาคอร์เนตโตที่แห่วงไปครึ่งหนึ่งยื่นให้พวกเขา "นี่ไง ให้พวกนาย"

ฝูงเพื่อนร่วมชั้นร้องไห้กันเกรียว "อึ!!"

คาบเรียนตอนบ่ายสามโมงครึ่ง พวกอั้งจิ้งเพิ่งจะออกจากหอพักก่อนถึงเวลาคาบเรียนสิบนาที่ มันเป็นเรื่องเสียเปรียบถ้าหากมาถึงห้องปฏิบัติการก่อนล่วงหน้าสักหนึ่งนาที่ ครั้นอั้งจิ้งกับฉิวเดินเข้าไปก็เห็นผู้หญิงไม่กี่คนในชั้นเรียนตั้งกลุ่มล้อมวงกันอยู่

จางไหวอู่วีรีบโบกมือเรียกพวกเขา "อั้งจิ้ง นายมาดูนี่ให้หน่อยสิ!"

โจวหยวนหัวหน้าห้องตัวอ้วนไม่พอใจ "เรามีกันตั้งมากมายหลายคนขนาดนี้ ทำไมเรียกแค่อั้งจิ้งล่ะ"

"ถ้านายเก่งจริงก็สอบให้ได้ที่หนึ่งสิยะ ฉินจะขอคำปรึกษานายทุกวันเลย"

กลิ่นความบาดหมางลอยโชยคุกรุ่น อั้งจิ้งพุดพลอบเพื่อนผู้ชายก่อนว่า "สุภาพบุรุษที่ดีไม่สู้รบกับสตรี"

"เหอะ"

หลังจากนั้นก็เดินไปหาเพื่อนผู้หญิงแล้วพุดกระซิบว่า "กุลสตรีที่ดีไม่สู้รบกับบุรุษ"

"อืมๆ"

ดูเหมือนว่าคนที่หน้าตาดีพุดจะอะไรก็ค่อนข้างทำให้คนยอมเชื่อได้หมดแหละนะ

"ทำไมอันนี้ไม่สว่างเธอ"

"ฉินดูหน่อย" โต๊ะตัวนี้เตี้ยเล็กน้อย อั้งจิ้งจิ้งกัมตัวลง ช้างจรตรงส่วนครึ่งท้ายแล้วพุดว่า "ตรงนี้เชื่อมต่อสายกลับด้าน" เขาถอดหลอดไฟเซ็นเซอร์สามดวงบนสายไฟออกมา แล้วปรับเปลี่ยนตำแหน่งนิดหน่อย "โอเค เปิดสวิตช์ได้"

พอเชื่อมต่อกับกระแสไฟฟ้าแล้วบรรดาผู้หญิงก็อุทานด้วยความตกใจ "ว้าว!!"

เมื่อครูแผงวงจรพิมพ์* ยังมีติดติดต่อยู่เลย ตอนนี่ไม่ใช่แค่สว่างโร่เท่านั้น หลอดไฟเล็กๆ ไม่งี้ตวงนั้นยังถูกประกอบเป็นรูปหัวใจเสียด้วย... สว่างจ้า

"จะให้พวกเธอขึ้นไปเปิดแสงไฟบนภูเขาเอ้อเหมย** เลยเอาไหม!" จู่ๆ ก็มีเสียงติติงเข้มงวดดังขึ้นมา

บรรยากาศเงียบสงบในบัดดล ทุกคนเหมือนเผชิญกับศัตรูตัวฉกาจ หัวหดเดินกลับไปนั่งที่อย่างรวดเร็ว มีทั้งคนที่พลิกเปิดตำราฉาย หยิบปากกปากกว่ากันไปตามประสา ส่วนอิงจิ่งแลบลิ้นแล้วหันหลังกลับไปเรียกชื่อด้วยท่าที่เรียบบร้อยตามระเบียบ

"ศาสตราจารย์ลี"

ลีโจวซานในวัยห้าสิบกว่าๆ แวบแรกทีเห็นเขามีรูปร่างกลมชนิดหนอย อ้วนท้วนเล็กน้อยแบบนี้ รูปร่างหน้าตาช่างไม่เหมือนกับนักวิชาการในความหมายแบบดั้งเดิมเลย ทั้งยังหน้าตาดูร้ายแบบนี้อีก เขาเลยเป็นที่ขึ้นชื่อในมหาวิทยาลัยแห่งนี้

"ละทะสะปะสะปะะ วุ่นวายไปหมด นี่เป็นวัสดุสำหรับการทดลอง ไม่นอนุญาตให้นำมาใช้ทำเรื่องอื่น!" ลีโจวซานชี้ไปที่หัวใจดวงใหญ่เป่งแล้วถามอิงจิ่งว่า "นายเตรียมที่จะเอามันไปใช้ร่วมการแข่งขันหรือเปล่าอะ?"

อิงจิ่งยิ้มแหยๆ หัวเราะแหยๆ สองที "ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่ได้"

หมวดกระจ้อยร่อยของลีโจวซานแทบจะกระพือด้วยความโมโห เขาพน់คำเทศนาที่คล้ายกับว่า "ใส่ถุงเท้าก่อนแล้วค่อยสวมรองเท้า เป็นหลาน

* แผงวงจรพิมพ์ หรือ PCB (Printed Circuit Board) คือส่วนพื้นฐานสำคัญของวงจรรอิเล็กทรอนิกส์ ใช้สำหรับเชื่อมต่ออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์หรือประกอบเป็นวงจรแทนการต่อวงจรด้วยสายไฟ

** ภูเขาเอ้อเหมย หรือเอ้อเหมยซาน เป็นหนึ่งในสี่มหาศีร์อันเลื่องชื่อทางพุทธศาสนาในประเทศจีน ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของมณฑลเสฉวน และถูกจัดให้เป็นมรดกโลกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม

ก่อนแล้วค่อยเป็นปู่* ต่อเนื่องไปอีกหลายนาที ทุกประโยคที่ลีโจวซานพูด อึ้งจิ้งก็แอบท่องคำพูดต่อไปของเขาออกมาเรื่อยๆ อย่างรวดเร็ว

อัตราความแม่นยำแบบไม่ใช่ก็ใกล้เคียงที่เกือบจะตรงเป๊ะเช่นนี้ทำเอา อึ้งจิ้งอดไม่ได้ที่จะเลิกคิ้วขึ้นมา

"นายทำฉันเสียเวลาตลอดเลย เริ่มเรียนได้แล้ว" ลีโจวซานเหมือนตาเหม่าน้อยที่ชี้หูตึงหิงตออารมณ์เสีย เอามือสองข้างไพล่หลังแล้วเดินจากไป

อึ้งจิ้งเฝ้ามานั่งข้างๆ ฉิววี ทางหนังสือออก แต่ความจริงแล้วเขาวางมือถือไว้ด้านหลังแอบเล่นเกมเทียวอี่เทียว** ในกลุ่มเพื่อนสนิทมีคนแข่งอันดับเขาไปแล้ว *ไม่ได้ ต้องช่วงชิงที่หนึ่งกลับมาให้ได้*

ฉิววีถาม "นายเตรียมตัวสำหรับการแข่งขันในสัปดาห์หน้าแล้วหรือยัง"

"ยัง การแข่งขันนั้นต้องเตรียมตัวอะไร ก็แค่การเปลี่ยนมานั่งสลับหน้าฉากของมหาวิทยาลัยปีละครั้ง คงถูกพวกเรียนสาขาเอกการออกแบบอากาศยานคว่ำตำแหน่งไปทุกรอบแหละ สาขาของเราที่แค่พระองค์ช่วยส่งเสริมความนิยม จริงสิ ตอนค้าเล่นบาสกันเถอะ"

"ไปเล่นด้วยไม่ได้หรอก"

"ทำไม ไปไหน" อึ้งจิ้งเอ่ยถามเสียงเบา "ไปรับเธอเธอ"

ฉิววีพยักหน้า "อ้อ วันนี้เธอเลิกงานตึกนะ"

อึ้งจิ้งขานรับ "นายคิดจะขี่จักรยานเสือหวงเซอ*** อีกรเธอ"

"อ้อ เธอเลิกงานตึกมาก ไม่มีรถไฟใต้ดินแล้ว"

เพียงประโยคเดียวเบาๆ เกมเทียวอี่เทียวที่กำลังกระโดดอยู่ก็ตายพอดี อึ้งจิ้งรู้สึกไม่แฮ่มขึ้นนัก เขาปิดโทรศัพท์มือถือแล้วพูดว่า "ถึงยังง"

* ใส่ถุงเท้าก่อนแล้วค่อยสวมรองเท้า เป็นหลานก่อนแล้วค่อยเป็นปู่ หมายถึงชีวิตคนเราต้องผ่านประสบการณ์ความยากลำบาก พ่ายแพ้ล้มเหลวเป็นไปตามลำดับขั้นตอน จะประสบความสำเร็จเป็นที่ยอมรับนับถือได้ จำเป็นต้องอาศัยความขยันพากเพียรบากบั่น เตรียมพร้อมอย่างค่อยเป็นค่อยไป

** เทียวอี่เทียว เป็นเกมในแอปพลิเคชันวีแชต (WeChat) สามารถใช้งานได้โดยการดาวน์โหลด WeChat Mini Program เป็นเกมเก็บแต้มตามจำนวนกล่องสีเหลี่ยมที่กระโดดได้ ซึ่งแต่ละกล่องมีฟังก์ชันให้แต้มที่แตกต่างกัน

*** เสือหวงเซอ หรือจักรยานสาธารณะโอโฟ (ofo) มีจุดเด่นเป็นจักรยานคันสีเหลือง ให้บริการจักรยานสาธารณะแบบไร้สถานี

พรุ่งนี้ก็เป็นวันอาทิตย์ ไม่ต้องตรวจห้องนอน ฉันฉันไปกับนายด้วยก็แล้วกัน โอเค เอาตามนี้แหละนะ"

"..."

ฉิววีได้กินหนุ่มคนชื่อ กว่าจะสามารถออกเดินทางจากหมู่บ้านบนภูเขาเล็กๆ มาเข้าเรียนมหาวิทยาลัยได้ไม่ใช่เรื่องง่าย เขามีแฟนสาวคนหนึ่ง ที่เติบโตและเที่ยวเล่นสนิทสนมกันมาตั้งแต่เด็กชื่อว่ากัจฉินจิน เธอตรีอปรเรียนไปก่อนนานแล้ว และเมื่อปีที่แล้วก็มาที่ปักกิ่ง อิงจิ่งไม่รู้ว่าเธอทำอะไรอยู่ แต่ได้ยินฉิววีคุยโทรศัพท์กับเธอบ้างเป็นครั้งคราว พุดจาเสียงเบาๆ ท่าทางเขาเหมือนจะคล้อยตามอีกฝ่ายอย่างไรอย่างนั้น

ฉิวจี้กรยานสาธารณะไปรับแฟนสาวที่เข้างานกะดึก แล้วยังพาเธอกลับไปส่งที่ห้องเช่าอีก นั่นก็เพื่อที่จะประหยัดเงินค่ารถ

อิงจิ่งแอบคิดแบบซื่อป้อว่า เป็นแฟนกันมีอะไรที่นั่นหรือ ลำบากจะตาย

ตอนค่ำพวกเขานั่งรถไฟใต้ดินสายสิบสามไปสถานีซีจื่อเหมินเพื่อเปลี่ยนเส้นทาง แล้วเดินถนนไปอีกหน่อยจนถึงถนนสายร้านเหล้า

ไฟนีออนหลากสีสนดูสวยงาม ทำให้ท้องฟ้าอาบย้อมด้วยแสงสว่างที่ขมุกขมัว เหมือนมีผ้าทอผืนหนึ่งปกคลุมอยู่เหนือศีรษะ กลางคืนมีน้ำค้างแข็ง อิงจิ่งสวมเสื้อสูดที่ใส่ตั้งแต่ตอนกลางวันตัวนั้นอยู่ก็ยิ่งหนาวจนเกือบจะแข็ง เขาเอามือใส่เข้าไปในกระเป๋า แทะอยากจะล้วงลงไปให้กระเป๋าทะลุ

ฉิววีทอดถอนใจอย่างกลัดกลุ้ม "ทำไมนายไม่ใส่กางเกงลองจอนล่ะ"

อิงจิ่งพุดแบบงงๆ "ทำไมนายพุดจาอย่างกับแม่ของฉันเลยเนี่ย ฉันผ่านหน้าหนาวได้ด้วยภูมิต้านทานของร่างกาย ตอนบ่ายฉันยังกินไอติมตั้งสองแท่งนะ ฉันไม่กลัวหนาวมาตั้งแต่เด็กแล้ว"

ทั้งสองคนหาเรื่องพุดคุยกันเรื่อยเปื่อยแก่เมื่อ พอห้าทุ่มกัจฉินจินก็เดินออกมาจากประตูร้านเหล้า เธอมีภูมิคุ้มกันร่างกายมากกว่าอิงจิ่งเสียอีก

ใส่กระโปรงสั้นปล่อยให้ขาสองข้างโล่งโจ้งเดินโงกเงกท่ามกลางสายลม

แม้จะอยู่ห่างกันไกล ทว่าก็สามารถมองเห็นได้ว่าเธอแต่งหน้าและกำลังพูดจาหน้าตาอึ้มอึ้งเข้าชั้นเดินออกมาพร้อมกับลูกค้าชายวัยกลางคนไม่กี่คน มือของชายหนึ่งในนั้นวางอยู่บนเอวของเธอ

อึ้งจึงเบิกตามองจนตาแทบถลน แล้วก็มองตุณิวี่ที่อยู่ข้างๆ

เอ่อ หน้าแปลกมาก

แฟนหนุ่มตัวจริงกลับไม่มีอาการสักริด การแสดงออกตูดกลั้น ผื่นข่ม และเก็บกอดเอาไว้ มือเท้าเหมือนถูอะไรกันขวาง เขาทำเหมือนกับว่าคุ่นชินจนเป็นเรื่องปกติไปแล้ว

กัจฉินจินเองก็เหมือนไม่ได้ต่อต้านมากมายนัก ทำที่กึ่งเต็มใจกึ่งปฏิเสธจากนั้นก็พูดอะไรบางอย่างกับคนเหล่านั้น หัวเราะคิกคักกันทั้งวง จากนั้นก็มีรถโพล์สวาเกนพาสเสดสีดำสองคันขับเข้ามา พอประตูรถเปิดออก กัจฉินจินก็เข้าไปนั่งข้างในด้วยความยินดีปรีดา

อึ้งจึงโกรธขึ้นมาทันที พลันผลึกฉิวอย่างแรง "มัวเหม่ออะไรอยู่! ไปเรียกเธอลงมาสิ!"

เมื่อตื่นจากความฝัน ฉิววี่ก็พุ่งไปข้างหน้าแล้วจุดคนลงมาจากรถแบบมีนๆ ส่วนอึ้งก็ถลกแขนเสื้อขึ้นแล้วรีบตามหลังไปติดๆ

กัจฉินจินหวีดร้องเสียงแหลม "นายทำฉันเจ็บนะ! นายทำอะไรเนีย!"

ชายวัยกลางคนที่ก่อนหน้านี้จับเอวของกัจฉินจินพูดขึ้นมา "ไอ้?"

ฉิววี่กับกัจฉินจินส่งเสียงทะเลาะกันนิดหน่อย ทำให้ชายคนนั้นหงุดหงิดจนสุดจะทน "เธอจะไปไม่ไป?"

กัจฉินจินหันกลับไป พูดด้วยใบหน้าอึ้มอึ้ง "ไปคะแก้วแก" หลังจากนั้นก็หันมามองฉิววี่ด้วยท่าที่โมโหสุดๆ "นี่คือลูกค้าคนสำคัญของฉัน นายอย่าสร้างปัญหาได้ไหม"

"ชื่อเหล่าก็ส่วนชื่อเหล่าสิ ทำไมต้องไปกับเขาด้วยล่ะ"

"แค่กินของว่างมือตีกเท่านั้นเอง ทำการขายมันยากมากนะ นายไม่มีทาง

เข้าใจหรือ" กู้จินจินสะบัดมือของเขาออก

ขอบตาของฉิววีเริ่มแดงแล้ว นิ่งเงียบอยู่ครึ่งวินาที จู่ๆ ก็ยกกำปั้นขึ้นต่อยหน้าลูกค้าคนที่ว่านั่นทันที

และแล้วเหตุการณ์ก็โกลาหลเกินกว่าจะควบคุมได้

มีทั้งเสียงร้องกรี๊ดของผู้หญิง เสียงออกแรงสู้อย่างดุเดือดของชายวัยฉกรรจ์ แถมยังมีวัยรุ่นสองคนที่อุกอาจปราศจากความเกรงกลัว

เกิดความอลหม่านวุ่นวายในทันที

ฉิววีที่ในยามปกติมีนิสัยเชื่อฟังว่าง่าย เขาทนสู้โดยอาศัยแรงฮึด แต่ไม่ทันไรก็กลายเป็นว่าโดนอัดและเสียแล้ว ส่วนอึ้งจิง...อ้อ! คนที่ไม่ใส่กางเกงลองจอนอยู่ในสภาพร่างกายที่ดีกว่าแฮะ

แต่ฝ่ายนั้นก็มีกันตั้งห้าคน คุณพระช่วย เขาสู้ไม่ไหวหรือ!

เห็นมานักต่อนักแล้วเหตุการณ์ที่ก่อเรื่องกันหลังจากตี้มเหล่า คนที่สัญจรผ่านไปไม่มีใครอยากเข้ามาร่วมเกลือกกลั้วด้วยเลย แต่มามุ่งดูความครึกครื้นสักหน่อยยังไม่อยากจะถูก ตอนเดินผ่านก็รีบพากันหลบอย่างไว

ซูหนิงออกมาจากห้องประชุม ขณะลงบันไดสุภาพบุรุษอย่างเลขาฯ โจวที่เป็นคนสนิทของตระกูลเฟิงคอยช่วยพยุงมือของเธอ

"ช้าหน่อยครับ"

"ไม่เป็นไรนะ" ซูหนิงวางไม้เท้าลง ยิ้มกลางโสภาปราศรัย "วันนี้รบกวนคุณแล้วละ"

"ไม่เป็นไรครับ" เลขาฯ โจวกล่าว "พื้นที่รอบๆ ของโครงการนี้เป็นพื้นที่โซนหลักที่ราชการส่วนภูมิภาคจะโยกย้ายมาในอนาคต จะสามารถวัดผลกำไรได้ในอีกหนึ่งปีให้หลังครับ"

ซูหนิงพยักหน้ายิ้มๆ

วันนี้เธอใส่เดรสยาวถึงข้อเท้าเพื่อปิดบังเฟือกไว้ สวมเสื้อโค้ตเข้าชุดกับกับเสื้อสูทสีเทลต์ตะวันตก ทำทางดูทั้งทะมัดทะแมงและปราดเปรียว เธอลง

บันไดด้วยขาที่ 'เตี้ยง' ข้างหนึ่ง ส่วนคนขับรถมารออยู่ที่ประตูทางเข้าแล้ว

เลขาฯ โฉมเปิดประตูรถให้เธอ กล่าวคำฝากฝังด้วยเจตนาดี "คุณผู้หญิง เป็นห่วงขาของคุณ ขอให้หายเร็วๆ นะครับ ผมเองก็เฝ้ารอการจัดเตียง งานหมั้นของคุณกับคุณจื่อหยางเช่นกันครับ"

ซูหนิงยังมีสีหน้ายิ้มแย้ม ขณะที่กำลังจะเข้าไปนั่งในรถก็พลันหยุดชะงักลงด้วยเสียงความเคลื่อนไหวซึ่งดังแว่วมาจากพื้นที่ที่ห่างออกไปกว่าสิบเมตร

เธอเอียงหน้าหันไปมอง

อั้งจิ่งที่ใบหน้ามอมแมมคลุกฝุ่นดินกำลังตกเป็นรอง มองมาอย่างน่าสังเวช

ทั้งสองคนสบตากันในความมืดยามค่ำคืน

อั้งจิ่งแววตาเป็นประกาย รีบคว้าคอเสื้อด้านหลังของฉือวี้อย่างรวดเร็ว แล้ววิ่งหนีมาทางนี้ "เตี้ยวก่อน รอผมด้วย!"

ซูหนิงเบนสายตากลับไปด้วยท่าที่เรียบเฉยแล้วขึ้นรถต่อไปอย่างไม่แยแส

เลขาฯ โฉมก็ไม่สนใจถามไถ่ เข้าไปนั่งที่นั่งข้างคนขับทันที

อั้งจิ่งอ้าปากแยกเขี้ยวอย่างเจ็บปวด หอบแฮกๆ ร้องขอความช่วยเหลือ "ผมกำลังจะถูกฆ่าแล้ว! ว้ากกก ผมจะตายแล้ว!"

แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ไร้ผล

รถอาวดี A6 สีขาวเคลือบแสงสีเงินเอี่ยมอ่องราวกับดาบที่ถอดออกจากรั้วฝักขี้ตรงแนวออกไป

"จบเห่ๆ" อั้งจิ่งสภาพอ่อแฉะแทบจะโดนแดดทิ้งอยู่รอบมรั่ ที่ด้านหลังพวกคุณลุงในวงเหล้าพวกนั้นก็ดำโหลกเหลวไล่ตามเขามาแล้ว

ฉือวี้หอบหายใจอย่างแรง กู้จิ้นจิ้นร้องให้พลางหันกลับไปมอง "ทำยังงี้ดีเนี่ย ทั้งหมดเป็นเพราะว่านายนะวูวาม! ฮือๆๆ"

บ๊าเอี้ย

อิงจิ่งที่เป็นหมาหอยโสดได้รู้รู้สึกว่ายายแพนสาวของเพื่อนคนนั้น
ช่างน่ารำคาญจริงๆ

เขาพูดเสียงดังลั่นอย่างไม่สบอารมณ์ "ฉันไม่ได้ซื้อประกันไว้!"

"เอ๋?"

"เธอต้องจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้ฉัน"

กู่จินจินแกล้งทำเป็นหนึ่งทันที

ทันใดนั้นผู้คนด้านหลังก็ยิ่งเข้ามาใกล้มากขึ้นเรื่อยๆ

อิงจิ่งมองไฟท้ายที่ส่องแสงริบหรี่กำลังเลือนหายไปด้วยความลึนหัว

แต่ทันใดนั้นรถอาวดีคันนั้นก็จอด แคมไม่ก็วินาทีต่อมาয়ถอยหลัง

กลับมาหลายเมตร มาหยุดอยู่ตรงหน้าพวกเขาพอดี

อิงจิ่งนึกว่าตนเองตาพร่าไป

จนกระทั่งกระจกรถเลื่อนลงมาครึ่งหนึ่ง เผยให้เห็นหน้าผาก ตั้งจมูก
ริมฝีปากของซูหนิง ซึ่งภาพนี้เหมือนกับภาพฉายแบบสโลว์โมชั่น ทั้งยัง
ง่ายสุดๆ ต่อการสร้างภาพประทับใจแรกให้ตราตรึง

อิงจิ่งกลั้นหายใจ

ซูหนิงยิ้มปากนิดหน่อย มองเขาแวบหนึ่งโดยไม่พูดไม่จา

อิงจิ่งเปิดประตูรถที่ปลดล็อกเรียบร้อยแล้วรีบพุ่งฝ่าฝนเข้ามาในรถ
อย่างไร เร็วแรงของเขามหาศาลอย่างกับลูกบอลไฟโจมตี ซูหนิงถูกเขา
ชนจนกระทั่งตัวเคลื่อนไปมากกว่าครึ่งเมตร ร่างกายแทบจะแนบติดกับประตู
รถอีกฝั่ง

สีหน้าเธอตูดกั๊น... เจ็บ เจ็บหน้าอก

หลังอิงจิ่งขึ้นรถแล้ว กู่จินจินกับฉือวี้ก็ตามเข้ามาติดๆ

'โครม!' ออกแรงปิดประตูรถเต็มเหนี่ยว ตัดขาดจากความโกลาหล
วุ่นวาย

อิงจิ่งลูบหน้าอก โศครตื้นเต้นเลย!

ความเจ็บบอบบอบภายในรถถูกทำลายลง ซูหนิงแนบติดกับประตูรถ และ

อิงจึงก็อยู่ติดกับเธอโดยไร้ซึ่งช่องว่างขวางกั้น ลมหายใจร้อนผ่าวรดอยู่ที่ลำคอของเธออย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

กลิ่นกายของคนแปลกหน้าปะปนกับกลิ่นเหงื่อไคล กลิ่นคาวเลือด กลิ่นฝุ่นดิน กลิ่นผสมปนเปสารพัดสารพันพริ้งพรุเข้ามาในจมูกของซูหญิงที่น่าแปลกคือเธอแยกแยะความแตกต่างของกลิ่นได้นิดหน่อย เหมือนจะได้กลิ่นหอมจางๆ ของกลิ่นเยวี่ยเลี้ยง

อิงจึงรู้สึกได้ถึงความไม่เหมาะสม จึงรีบผลัดต้นฉื่อวีไปอีกทาง "เขยิบไปหน่อยๆ" แล้วก็หันหน้ากลับมาอีกครั้ง พุดขอบคุณซูหญิงอย่างจริงใจ "ถ้าแก่คนสวย ขอขอบคุณนะครับ!"

แก่?

ซูหญิงจับความคำพุดนี้ด้วยความรู้สึกที่ฉับไว แอบไม่ปลื้มอยู่ในใจ นิดหน่อย ทว่ากลับเอ่ยปากพุดด้วยน้ำเสียงสงบ

"อ้อ"

ผู้ชายคนนี้น้ำเสียงท่าทางเหมือนสุนัขรับใช้ที่ขี้ประจบซัดๆ แต่มีดีอยู่ที่ว่าหน้าตาหล่อเหลา ตาสองชั้นสวยงามได้รูป ช่างสะดุดตาสะดุดใจ แม้ว่าจะเป็นคนขี้ประจบสอพลอ แต่ก็เหมือนจะไม่ได้ทำให้รู้สึกวุ่นวายเกียดขนาดนั้น

লেখา โจวที่นั่งอยู่ข้างคนขี้คิดไม่ถึงเลยจริงๆ ว่าซูหญิงจะหยุดรถ แม้ว่าในรถจะเงียบสงบลงอย่างรวดเร็ว แต่เขารู้สึกว่าไม่เหมาะสมไม่ควรเลยจริงๆ ที่จะให้เธอเบียดเสียดอยู่ด้านหลัง ดังนั้นলেখา โจวจึงบอกกับคนขับรถเสียงเบาๆ

"จอดรถ เลี้ยวหนึ่ง ผมจะเปลี่ยนที่กับคุณนะครับ"

ซูหญิงพยักหน้า ภายในรถก็ค่อยๆ กลับคืนสู่ความเงียบงันอีกครั้ง

อิงจึงมองซ้ายมองขวา พวกเขาสามคนหันตามอมแมมเปรอะเปื้อน ฝุ่นเหมือนผู้ลี้ภัยเลย แตกต่างกันอย่างยิ่งกับซูหญิงที่แต่งตัวเนียบสะอาดสะอ้าน

อิงจิ่งก้มศีรษะลง จ้องมองรองเท้าของตัวเอง แล้วเหลือบมองไปทางเธออีกครั้ง เบื้องล่างเป็นกระโปรงยาว ขาซ้ายใส่รองเท้าส้นสูงสีอ่อนโทนเดียวกับสีชุด ขาขวาใส่เสื้อกั๊กไว้อย่างแข็งแรงแน่นหนา

อิงจิ่งประหลาดใจ "เอ๊ะ? วันนี้ตอนเช้าคุณยังวิ่งได้เร็วมากอยู่เลยไม่ใช่เหรอ"

ซูหนิงขมวดคิ้ว รู้สึกงุนงงขึ้นมาทันที

"คุณยกขาขึ้นสูงแล้วเอาเท้าออกอก กระแทกจนเท้าแตกเป็นเสี่ยงเลย แถมยังหายวับไปอย่างกับลมกรด" อิงจิ่งมองซูหนิง กะพริบตาเพื่อดูให้ชัด มองให้แน่ใจ "ผมจำคนไม่ผิดหรอก เอ่อ พอตอนบ่ายคุณก็ล้มอีกแล้วเหรอ"

"..."

เลขาฯ ประจำตระกูลเผิงที่กำลังดื่มน้ำอยู่สำลักเสียงดัง ปิดปาก กระแอมกระไออย่างแรง สายตาของทุกคนล้วนจับจ้องมองขาที่ใส่เสื้อกั๊กของซูหนิง ท่าที่คาดคั้นล้นมุ่มงมาที่เธอแบบนี้ แทบเป็นการบีบบังคับให้เธอระเบิดออกมา

ความเงียบเอาชนะทุกสิ่ง บรรยากาศช่างน่าอัศจรรย์จริงๆ

นิ้วมือของซูหนิงสั่นสะท้านเล็กน้อย จับกระโปรงยาวที่คลุมปิดเข้าไว้แน่น เธอกำสุดแรงเหมือนกำลังปิดหัวของใครอยู่อย่างนั้นแหละ

ไม่ควรเมตตาสงสารให้ความช่วยเหลือหรือข้องเกี่ยวกับคนที่มิพิษภัยเลย สุดท้ายก็นำความเดือดร้อนมาสู่ตัว

สีหน้าของเธอยังคงเงียบสงบไม่สะทกสะท้าน ทว่าภายในใจกลับดำแหลก ปานดอกไม้ไม้กินคนที่บ้านแย้มรอเขมือบอยู่นานแล้ว

อู๋ปะ! ไอ้เจ้าเด็กเวอร์นี่!

บทที่ 3

ปากพาชายจนได้ อังจิ่งมารู้ซึ้งและเข้าใจในภายหลัง แยะแล้วๆ เหมือน
ทำผิดต่อเธอซะแล้ว

เลขาฯ โจวสำรวจมโนทัศน์ที่แล้วรีบตัดประเด็นนี้ทิ้งไป เขาเอ่ยถาม
อังจิ่งด้วยน้ำเสียงอบอุ่น "พวกคุณจะไปที่ไหนครับ"

อังจิ่งรีบพูด "ไม่ต้องไปส่งครับ ปล่อยให้พวกผมลงข้างหน้าเถอะ" พอ
พูดจบเขาก็แอบเหลือบมองซูหนิงอีกครั้ง

เปียดเสียดกันจนที่คับแคบ ดังนั้นเธอก็ไม่ได้นั่งตัวตรง ทว่าแนบพิง
อยู่กับประตูรถ เสื้อถักขนสัตว์สีขาวยังอยู่ภายในเสื้อสูทเป็นคอวี เผยส่วน
โค้งเว้านุ่มนวลชวนฝันพอให้ได้คิดจินตนาการไปไกล รถขับเร็วตุลตุลตั้งสายลม
ไฟนีออนข้างนอกหน้าต่างที่สาดแสงงดงามพรหมลงมาบนใบหน้าของเธอ
ทอแสงวูบวาบ

เลขาฯ โจวเอ่ยอย่างสุภาพและมีมารยาทว่า "พวกคุณเรียนที่มหาวิทยาลัย
ไหนกันหรือครับ"

"มหาวิทยาลัยการบินและอวกาศครับ"

"เป็นทางผ่านพอดีเลยครับ"

อา ช่างเป็นคนดีจริงๆ

อิงจิ่งนั่งเงียบ ยิ่งรู้สึกผิดหนักเข้าไปอีก

รถมาส่งถึงที่หมายภายในยี่สิบนาที ฉื่อวีกับกู่จินจินลงจากรถก่อน ส่วนอิงจิ่งขยับก้นแล้วหันหน้ากลับไปพูดกับซูหนึ่ง

"คืนนี้ขอบคุณพวกคุณมากนะครับ"

เลขาฯ โจวเพียงแต่ยิ้มๆ ไม่พูดอะไร แล้วก็บอกลาอย่างมีมารยาทแบบคนที่ไม่คุ้นเคยกัน

อิงจิ่งปิดประตูเรียบร้อย ตอนที่ได้เดินไปก็ยังคงอาลัยอาวรณ์ ทุกย่างก้าวที่เดินจึงเหลือवलกลับมามองหลายหน

ในยามค่ำคืนตึกตื้น เสื้อสูดสีขาวยของเขาสะดุดตาเป็นพิเศษ

ครั้นเร่งความเร็วรถ เงาสีขาวก็กลายเป็นเพียงจุดเล็กๆ แล้วหายไปอย่างสิ้นเชิงในเวลาไม่กี่วินาที

ซูหนึ่งชำเลืองมองประตูและชื่อมหาวิทยาลัย

ตอนนี้เองเลขาฯ โจวกี้เฟิงจะเอ่ยถามขึ้นมาว่า "ส่งคุณกลับไปี่สะพานชื่อฮู่ยู่* ดีไหมครับ" ที่นั่นก็คือเขตชุมชนที่ซูหนึ่งอาศัยอยู่

"ไม่ค่ะ ไปที่อวิ๋ยวนถาน** เกอะ"

เงินเยวี่โทรศัพท์มาหาเธอราวห้าหกสายตั้งแต่เมื่อวานตอนบ่าย กำชับเป็นพันเป็นหมื่นหนว่าเธอต้องหาเวลากลับมาบ้านบ้าง

กำลังกลับรถอยู่ตรงทางแยก ครึ่งชั่วโมงต่อมาถึงบ้านตระกูลจ้าวที่ริมฝั่งทางเหนือของอวิ๋ยวนถาน หลังจากเลขาฯ โจวกลับไปแล้ว ซูหนึ่งอยู่ข้างนอกเพียงคนเดียวตามลำพังสักพักหนึ่ง จุดบุหรี่สูบให้เสร็จก่อนจะเข้าไปในบ้าน

คุณป้าแม่บ้านเป็นคนเปิดประตู "หนึ่งเอ๋อร์กลับมาแล้วหรือ ฮู่ยู่ ซ้ำๆ"

* สะพานชื่อฮู่ยู่ คือสะพานยกระดับขนาดใหญ่ที่ค่อนข้างมีเส้นทางซับซ้อน เชื่อมต่อกับเส้นทางหลายสายในกรุงปักกิ่ง เป็นหนึ่งในเขตพื้นที่ซึ่งมีการจราจรที่ค่อนข้างแออัดอย่างมาก

** อวิ๋ยวนถาน หนึ่งในสวนสาธารณะที่สำคัญในกรุงปักกิ่ง จุดชมวิวที่ขึ้นชื่อคือการไปชมดอกไม้ โดยเฉพาะดอกซากุระที่บานสะพรั่งในช่วงฤดูใบไม้ผลิ

หน้อยสิ"

พอได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว เงินเยวียก็รีบเดินออกมาจากห้องรับแขกทันที

เธอตั้งผ้าคลุมไหล่่มุมหนึ่งที่ย้อยตกลงไปกับพื้นขึ้นมา ยังไม่ทันเดินเข้ามาใกล้ก็ขมวดคิ้วก่อนแล้ว "แกสูบบุหรี่หรือ"

ซูหนึ่งปัดมือของคุณป้าที่ประคองเธออยู่ออกพร้อมกับขอบคุณเสียงเบา

เงินเยวียกล่าว "สูบเสร็จก็ไม่รู้จักกำจัดกลิ่นให้หายไปก่อนแล้วค่อยเข้ามาในบ้าน ถ้าพ่อแกอยู่บ้านแล้วได้กลิ่นต้องไม่พอใจอีกแน่ แล้วก็ทางฝ่ายครอบครัวที่แกจะแต่งงานนั้นด้วย แกอย่าได้สูบต่อหน้าพวกเขาเป็นอันขาด"

ซูหนึ่งเดินขาเตี้ยไปนั่งบนโซฟา ไม่ส่งเสียงใดๆ ทั้งสิ้น

เงินเยวียนั่งอยู่ตรงข้ามเธอ กระซิบผ้าคลุมไหล่่มุม ความเร็วในการพูดว่องไวเหมือนเทเมลิต์ถั่ว*

"ไหนแกว่าไง ปกติใส่รองเท้าส้นสูงไม่เห็นเป็นไร คราวนี้ดันมาล้มขาหักซะได้ ตระกูลเฟิงหมายมันตั้งใจกับเรื่องการจัดเลี้ยงงานหมั้นมากนะ ตอนนี่พอเกิดเรื่องไม่คาดคิดขึ้นแบบนี้ก็ต้องเลื่อนงานออกไปอีก" ยิ่งคิดก็ยิ่งท้อใจ เงินเยวียโน้มตัวไปข้างหน้าแล้วเอ่ยด้วยความร้อใจ "รีบหายดีไวๆ ละ ได้ยินไหม"

ในที่สุดซูหนึ่งที่เข้ามาแล้วนั่งเงยบออยู่ตลอดก็เงยขึ้นมามอง "แม่กลัวตระกูลเฟิงจะกลับคำ? กลัวเฟิงจื่อหยางจะไม่เอาหนูหรือ"

เงินเยวียไม่พอใจ

"ถ้าเขาผิดคำพูด แต่งงานแล้วก็สามารถหย่าได้"

"ยายเด็กคนนี่!" เงินเยวียโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ "ไม่รู้ผิดชอบชั่วดี"

ทว่าซูหนึ่งหัวเราะขึ้นมาทันที เอนตัวไปข้างหลังอย่างผ่อนคลาย

* เทเมลิต์ถั่ว หมายถึงพูดโพล่งออกมาตรงๆ อย่างไม่มีกั๊กไว้

"หิวน้ำชะมัด อยากดื่มน้ำจืด"

เฉินเยวี่ยหงุดหงิดพลางบ่นออกมานิดหน่อย สีหน้าไม่พอใจแต่ก็ยังลุกขึ้นไปเอาน้ำให้

"ต่อให้แกไม่เชื่อฟังฉัน ฉันก็เบี้อหน้ากับแกสุดๆ อยู่แล้ว ยายเด็กเนรคุณไม่รู้คุณคน"

พรำบ่นไปเรื่อย ชูหนิงที่ถูกปรักปรำก็ตะโกนเถียงคอเป็นเอ็น "หนูไปซัดใจแม่ตรงไหนล่ะ"

เฉินเยวี่วางแก้วน้ำลงบนโต๊ะ "มีคนบอกฉันว่าแกง่วนอยู่กับงานตลอดทั้งวัน กับจื่อหยางในหนึ่งเดือนไม่เจอหน้ากันเลยสักครั้ง ไม่รู้จริงๆ ว่าแกคิดยังไง แล้วก็... ฉันเคยเตือนแกไปกี่ครั้งก็หนแล้ว เกรงใจพี่ใหญ่ของแกบ้าง"

ในครั้งประโยคสุดท้ายแฝดเผาความอดทนของชูหนิงจนหมดสิ้น เธอยืนขึ้นโดยค้ำกับไม้เท้า "อยากประจบเขาแม่ก็ไปประจบเอง ถ้าหนูอยู่ที่นี้สำหรับจ้าวหมิงชนแล้ว ไม่มีคำว่าเกรงใจให้เขาหรอก"

บรรยากาศเหมือนกับถูกแช่แข็งไปในชั่วพริบตา

เฉินเยวี่ไม่ทันได้รักษาภาพลักษณ์ที่สง่างาม พุดจากระชากเสียงสูงขึ้นมาทันที "แกต้องเข้าใจไว้ให้ดี ถึงเราจะเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวนี้ แต่ตระกูลจ้าวเป็นครอบครัวใหญ่ มีกิจการใหญ่โต หลายปีมานี้ที่ฉันเห็นก็เป็นแค่ส่วนยอดของภูเขาน้ำแข็งเท่านั้น ต่อให้แกเก่งกาจแค่ไหนก็เป็นแค่ผู้หญิง คนที่มีอำนาจดูแลจัดการครอบครัวตัวจริงเป็นใคร ก็เขาไงละ จ้าวหมิงชน!"

ประโยคนี้นี้สะกิดโดนต่อมโกรธของชูหนิงเข้าอย่างจัง เธอโกรธจนควบคุมโทสะไม่ไหว "เป็นผู้หญิงแล้วไงละ ครอบครัวนี้ไม่มีที่ให้ผู้หญิงเลยเธอ"

"นี่แกกำลังตั้งต้นบิดเบือนความหมายของคำพูดฉัน"

ชูหนิงไม่มีความอดทนมากพอที่จะพุดจาซ้ำซากจริงๆ เธอขยับไม้เท้า

เงินเยวี่ร้อนรน น้ำเสียงอ่อนลงทันที "เอ? จะไปไหนนะ แกไม่ตีมน้ำแล้วหรือ"

ซูหนึ่งเดินกระเด้งกระแฉ่ง "ไม่ตีมน้ำแล้ว อิมแล้ว"

เธอปิดประตู เสียงบ่นจ้ำจี้จ๊าไชของเงินเยวี่ถูกขังไว้ในนั้น

บรรยากาศเงียบสนิท

ซูหนึ่งกดหมายเลขชั้น จ้องมองเลขชั้นที่ปรากฏบนจอด้านบน กลับบ้านตระกูลจ้าวที่ไร้ช่วงปวดประสาทจริงๆ ขณะที่ลิฟต์เปิดออก ช่างในมีผู้ชายกำลังยืนโง่งนงนอนอยู่ในเวลาเดียวกันเขาก็เงยหน้าขึ้นมามอง สายตาของคนทั้งสองเหมือนเกิดเหตุการณ์ดาวอังคารชนโลก*

ซูหนึ่งใจเต้นตึกตัก วันนี้ออกจากบ้านไม่ได้จุดธูปไหว้พระสិនะ มีแต่เจอเรื่องซวยๆ นำหงุดหงิดใจอยู่เรื่อยเลย

จ้าวหมิงชวนสวมชุดสูทเป็นทางการแบบสามชิ้น ปลดคลายกระดุมตรงคอเสื้อออก บนตัวมีกลิ่นเหล้าจางๆ เขาพบปะกินอาหารกับคนของสำนักแผนงานเสร็จแล้ว แต่ตีมน้ำเหล้ามากเกินไปหน่อย จึงมีสภาพอับเฉาค่อยๆ แน่นแบบเมาแหล่มีเมาแหล่

ด้วยสัญชาตญาณ ซูหนึ่งสาวเท้าก้าวยาวๆ ไปทางขวา หลบออกห่างเหมือนรังเกียจสุดๆ

จ้าวหมิงชวนเดือดขึ้นมาทันที "ทำสายตาอะไรของเธอ"

ซูหนึ่งตอบกลับอย่างเย็นชา "ฉันกำลังหลีกเลี่ยงให้คุณชายใหญ่แห่งตระกูลจ้าว"

จ้าวหมิงชวนหรีตาสองข้างลงมอง หางตาแคบยาวตัววัดขึ้นข้างบนจับจ้องมองเธออยู่แบบนี้

ซูหนึ่งเองก็ไม่กลัวเช่นกัน สบตากลับไป

หลังจากนั้นไม่กี่วินาทีจ้าวหมิงชวนพลันยิ้มที่มุมปาก ยิ้มกริ่มอย่าง

* ดาวอังคารชนโลก เปรียบเปรยว่าเหตุการณ์รุนแรงเกิดขึ้นอย่างไม่คาดคิด หรือสองฝ่ายที่กินกันไม่ลงมาเจอกันอย่างยากที่จะพบเจอได้

ประหลาด "เก่งกล้าขึ้นมากแล้วสินะ" ขณะเดียวกันสายตาก็มองลงมาตรงขา
ที่ใส่เสื้อของเธอ

ซูหนิงระวังตัวแฉ

จำว่าหมิงชวนกลับไปไม่ได้พูดอะไรอีก ทั้งสองคนเดินเฉียดไหล่กันไป
เงาหลังสูงตระหง่านของชายหนุ่มเขียนอักษรตัวเบ้อเร่อไว้ว่า 'บ๊าคลิ่ง'

ซูหนิงต้องมารองรับอารมณ์ของคนอื่นติดกันถึงสองยก สภาพจิตใจ
จึงไม่ต่างอะไรกับกาน้ำเต้าที่ไม่พ่นควัน* เธอรู้สึกคับข้องใจอย่างมาก

ระหว่างทางกลับไปยังที่พักก็รับสายของเฟิงจื่อหยาง

"หนิง เธออยู่ไหนนะ"

ทางฝั่งนั้นมีเสียงเพลง ประมาณว่าคงจะสนุกสนานรื่นเริงอยู่ที่ไหน
สักแห่ง ซูหนิงบอกเขาว่า "มีอะไรอะไรก็ว่ามา"

"หุย เย็นชา"

"ฉันวางนะ"

"เดี๋ยวสิ เดี่ยวๆ กลัวว่าเธอจะยุ่งจนลืมงาน อย่าลืมวันมะรืนล่ะ"

"ทำอะไร"

"ดูการแข่งขันไง!" เฟิงจื่อหยางแผดเสียง

ซูหนิงลืมไปแล้วจริงๆ

จะว่าไปอีตาเฟิงจื่อหยางคนนี้ก็เป็นคนประเภทผ่าเหล่าผ่ากอแตกต่าง
จากหมู่ทนายาทรุ่นลูกตระกูลเศรษฐี ถ้าพูดแบบจริงจัง เขาไม่นับว่าเป็น
นักธุรกิจประเภทที่มีความก้าวหน้า แต่ก็ไม่ได้ทำท่าทางสำรวยแบบพวก
ลูกคุณหนูคุณชายในเมืองกรุง แวดวงสังคมของซูหนิงมีการแบ่งชั้นกัน
ชัดเจนมาก ถ้าไม่มีความคิดเห็นที่พ้องต้องกัน สามารถร่วมงานกันได้
ไม่อย่างนั้นก็ต่างรู้ใจรู้พุงกันดี สามารถที่จะคบกันแบบผิวเผินเพื่อแบ่งปัน
ทรัพยากรร่วมกันได้

* กาน้ำเต้าไม่พ่นควัน อุปมาถึงสภาพจิตใจที่มีความอึดอัดกักตัก อึดอัดตันใจ เพราะยังไม่ได้รับบายอารมณ์
ที่ขุนซ่องหมองใจออกไป เหมือนกาน้ำที่เดือดแล้วแต่ไม่พ่นควัน

แรกเริ่มที่รู้จักเฟิงจื่อหยาง เดิมทีก็คิดว่าเขาเป็นคนประเภทที่สอง ทว่าพอไปมาหาสู่กันนานวันเข้า เขาก็เป็นคนประเภทแรกควบคู่ไปด้วย ความอดทนที่ซูหนิงมีต่อเขาทั้งเรื่องส่วนรวมและส่วนตัวล้วนมีให้มากกว่าคนทั่วไปอยู่นิดหน่อย

เฟิงจื่อหยางยังคงบ่นพึมพำอยู่ในสายโทรศัพท์

ซูหนิงพูดตัดบท "ไปเป็นเพื่อนนายด้วยก็ได้"

ฝั่งนั้นเงียบเสียง

ซูหนิงพล้นผุดความคิดขึ้นมา พุดแบบกึ่งล้อเล่นกึ่งฉุนเฉียว "ช่วยฉันฆ่าจ้าวหมิงชวณลี"

เฟิงจื่อหยางส่งเสียงกระแอมสองครั้งทันที "ไม่ต้องไปเป็นเพื่อนฉันแล้วลาก่อน" จากนั้นก็วางสายไป

ซูหนิงหมดคำพูด เป็นคนพรรคไหนกันละนี่

มะรืนนี้เป็นวันหยุดพักผ่อน ซูหนิงยังพอมีเวลาวางช่วงปายให้เฟิงจื่อหยาง เฟิงจื่อหยางเป็นแฟนคลับกองทัพแบบฉาบฉวย เธอเคยเห็นคอลเล็กชั่นของเขา เขามีโมเดลรถถังและเครื่องบินที่มีรูปร่างพิลึกกึกกือส่วนหนึ่งสามารถวางเต็มสองห้องได้เขียวแหละ

ระหว่างทาง ซูหนิงถามเขาว่า "นายเองก็เรื่อยเปื่อยทำอะไรตามใจชอบเหลือเกินนะ สนใจการแข่งขันที่ไม่เป็นทางการแบบนี้ด้วย?"

นิ้วมือของเฟิงจื่อหยางอยู่ที่พวงมาลัย "ทำไมต้องถามไถ่ภูมิหลังที่มาของวีรบุรุษ* แล้วอีกอย่าง ความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาวัยหนุ่มสาวไม่ค่อยมีความซ้ำซากจำเจในเชิงศิลปะ แถมมีแรงบันดาลใจมากกว่าด้วย"

ซูหนิงเอียงศีรษะถาม "นักศึกษา?"

เฟิงจื่อหยางยิ้มๆ แล้วเซ็ดคางไปข้างหน้า "ถึงแล้ว"

เมื่อถึงประตูมหาวิทยาลัยทรงจัตุรัส สิ่งแรกที่ปรากฏแก่สายตาก็คือ

* ทำไมต้องถามไถ่ภูมิหลังที่มาของวีรบุรุษ หมายถึงไม่จำเป็นต้องซักถามในสิ่งที่ไม่ใช่สาระสำคัญ

คติพจน์ประจำโรงเรียนประโยคนั้น

'บำเพ็ญตนด้วยความสงบเรียบง่าย สร้างเสริมคุณธรรมด้วยความสมถะ
อ่อมอด'

ครั้งชูหญิงเห็นชื่อมหาวิทยาลัย ลู่ๆ ก็นึกถึงเด็กหนุ่มเสื้อขาวในวันนั้น
ขึ้นมาทันที ความทรงจำผุดขึ้นมาเรื่อยๆ เป็นระลอก แต่แล้วก็สลายหายไป
อย่างรวดเร็ว

ยามฤดูใบไม้ร่วงในแต่ละปีมหาวิทยาลัยการบินฯ C จะจัดการแข่งขัน
ประลองนวัตกรรมทางวิทยาศาสตร์ขึ้นหนึ่งครั้งภายในมหาวิทยาลัย จน
กลายเป็นวัฒนธรรมที่โดดเด่นของมหาวิทยาลัยไปแล้ว วิศวกรรมด้านการ
ออกแบบอากาศยานและวิศวกรรมสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์คือสาขาเอก
ที่เป็นตัวเต็ง ช่วงไม่กี่ปีมานี้นับว่าเป็นคู่กัดที่แย่งชิงรางวัลแจ็กพ็อตกันมา
ตลอด

การแข่งขันจัดขึ้นตอนบ่ายสองโมง บริเวณที่ร้อมมีผู้คนเดินขวักไขว่
ไปมาอย่างอู่นหนาผาคั่ง

"นายดูอะไรอยู่นะ" ฉิววีกำลังสอบถาม* เครื่องรับสัญญาณระยะไกล
เป็นครั้งสุดท้าย แล้วตบไหล่ของอิงจิ่ง "การตั้งค่าเส้นทางไม่มีปัญหา แต่
นายระวังนะ เวลาเลี้ยงโค้งเล็กๆ ควบคุมความเร็วในการบินให้ดี"

อิงจิ่งใส่ชุดยูนิฟอร์มการแข่งขันสีขาว คล้ายชุดนักเรียนสมัยมัธยมปลาย
นิดหน่อย นอกจากโครงสร้างทางร่างกายที่ค่อยๆ สูงขึ้นแล้ว หน้าตาก็ยัง
หล่อเหลาเกลี้ยงเกลาไม่มีเปลี่ยนแปลง เขาถกแขนเสื้อขึ้นไปครึ่งหนึ่ง มือข้างหนึ่ง
เท้าเอว มืออีกข้างชี้ตรงที่หนึ่งชม

"อธิการบดีของมหา'ลัยนั่งตรงนั้นหรือ"

* สอบเทียบเครื่องมือ หรือการคาลิเบรท คือการตรวจสอบวัดค่าความถูกต้องแม่นยำของเครื่องมือให้ตรงตาม
ค่ามาตรฐาน

"ใช่"

"ทางนั้นล่ะ"

"ทางซ้ายเป็นที่นั่งของมหา'ลัยเรา ทางขวาเป็นที่นั่งของบุคลากรภายนอก" ฉิววีเข้ามาใกล้ ซีโพร่งให้กระรอกด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ "จางไหวอวี นั่งแถวสามด้านซ้าย ไปโปรยกลีบดอกไม้ใส่เธอตรงนั้นสิ"

ในหอประชุมโดยส่วนใหญ่ที่นั่งแทบจะเต็มหมดแล้ว เนื่องแน่นไปด้วยศิระระต๋าๆ ของผู้คน

เมื่อเฟิงจื่อหยางกับซูหนิงเข้ามาใกล้ตูละตุตตาเป็นพิเศษ สายตาสองฝั่งมองเห็นเธอทันที ตอนที่เห็นเธอ เขาก็ทำปากจู้เป็นวงกลมโดยไม่รู้ตัว

"ว้าว"

ฉิววีพูดกระซิบเสียงเบาๆ ด้วยน้ำเสียงแบบว่าฉันรู้นะ "ฉันติดตั้งเป็นกลีบดอกกุหลาบให้นายแหละ"

"ฉันไม่ไปโปรยทางนั้นหรอก" อิงจิ่งกล่าวประโยคนั้นจบก็หันหลังกลับไปพร้อมกับยิ้มตาหยี

ฉิววีชะเง้อมองจนคอยาวหมดแล้ว "งั้นนายจะไปทางไหนล่ะ เอ๊ะ ฉันบอกกับนายไว้เลย อย่าเปลี่ยนเส้นทางโดยเด็ดขาด ระวังเครื่องบินตกนะเฮ้ย"

"นายยังคิดที่จะคว้าตำแหน่งจริงๆ เหรอ" อิงจิ่งไม่ได้เห็นเป็นเรื่องสำคัญ "เอาแบบสบายๆ หน่อย แค่อ่านๆ ก็พอแล้ว"

การแข่งขันของมหาวิทยาลัยการบินและอวกาศนี้มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันพอสมควรในวงการอุตสาหกรรมว่าต้องการที่จะเผยแพร่ชื่อเสียงทางมหาวิทยาลัยเองก็ค่อนข้างให้ความสำคัญกับสาขาเอกที่มีอิทธิพลต่อวงการมากกว่า ทุกคนรู้ไส้รู้ฟุงกันเป็นอย่างดี ยิ่งนานวันเข้าก็กลายเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลไปแล้ว

ฉิววีหมดคำจะพูด แต่ก็ยังไม่เต็มใจอยู่ดี "ถ้าหากแค่จะเล่นจริงๆ ละก็ทำไมนายยังต้องอดหลับอดนอนหลายวันขนาดนั้นล่ะ"

อิงจิ่งพูดทิ้งท้ายอย่างไม่แยแส "ก็อยู่ว่างๆ ไม่มีอะไรทำไง"

สาขาเอกที่พวกเขาเรียนคือเครื่องยนต์อากาศยาน จัปสลากขึ้นเวทีได้คิวที่หก ห้าคิวก่อนหน้านี้ต้องขึ้นเวทีแสดงทีละคน ส่วนอาจารย์ที่ปรึกษาที่รับผิดชอบโครงการคอยกำกับสั่งการอยู่ข้างล่างเวที

เหมือนเป็นโลกจำลองอวกาศแห่งหนึ่ง

เฟิงจื่อหยางดูด้วยความสนอกสนใจอย่างยิ่ง "ห้องโดยสารจำลองนี้สร้างได้ดีเยี่ยมละ เธอดูสิ แม้แต่รายละเอียดของอุปกรณ์ด้านสภาพนิเวศทางน้ำแบบสมมติก็ทำออกมาด้วย สวยมากเลยใช่ไหม"

ซูหนิงไม่ได้สนใจเลย "เหมือนกรงนกพลาสติก" ไม่เห็นว่าจะมีอะไรสวยตรงไหนเลย

"โอ้โห!! บินได้ด้วย!"

เฟิงจื่อหยางอุทานด้วยความตกตะลึงไปพร้อมๆ กับคนส่วนใหญ่ที่อยู่ไนที่นั่น

ซูหนิงหมดคำจะพูดจริงๆ แล้วคิดว่าเหลวไหลสิ้นดี ถ้าบินไม่ได้แล้วยังจะเรียกว่าเครื่องบินใหม่

"นี่เป็นสภาพแวดล้อมแบบจำลองอวกาศ สามารถทดสอบการบินได้สำเร็จในสภาพแวดล้อมแบบนี้ก็ไม่ใช่เรื่องกล้วยๆ เลยละ" เฟิงจื่อหยางชื่นชม "เจ๋งจริงๆ"

เจ๋งกับผี

ซูหนิงง่วงอยากนอน

เสียงของพิธีกรปลุกสติเธอให้ตื่นนิดหน่อย "กลุ่มที่หก สาขาเอกเครื่องยนต์อากาศยาน"

มีเสียงปรบมือดังนำขึ้นมาจากพื้นที่จากพื้นที่รับชมบางแห่ง ท่าทางคงจะเป็นกองหนุน ซูหนิงเงยหน้าขึ้น เหลือบตามองบนเวทีนิดหนึ่ง ผู้ชายชุดขาวเดินขึ้นมาก่อน เขาโค้งตัวให้อธิการบดีของมหาวิทยาลัยและคณะกรรมการตัดสินก่อนเป็นอันดับแรก จากนั้นก็เดินไม่กี่ก้าวไปตรงกลางเวที โค้งคำนับ

ให้แก่ผู้ชม

สายตาซูหนึ่งมองดูเขาอยู่สองรอบ อาการง่วงเหงาหาวนอนหายเป็นปลิดทิ้ง

อ๊ย เขาก็แล้วหรือ

ความรู้สึกเช่นนี้เหมือนเป็นความรู้สึกประหลาดใจที่จู่ๆ ก็มีคนมาเคาะประตูเยี่ยมเยียนในภาวะที่รู้สึกเบื่อหน่ายสุดๆ แล้วก็เหมือนเป็นโบนัสพิเศษที่แถมไว้ในตอนท้ายของภาพยนตร์ที่น่าเบื่อไม่น่าสนใจ ทำให้คนดูเซอร์ไพรส์

ซูหนึ่งหรีตาสองข้างลง เอามือสองข้างกอดอกไว้ นั่งตัวตรงขึ้นมาหน่อย

เสียงปรบมือในที่นี้ดังลั่น จากนั้นก็ค่อยๆ เบาเสียงลง แล้วจึงเงียบสงบ อัจฉิ่งก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว ชูมือขวาขึ้นส่งสัญญาณบอก ฉีวีที่อยู่ข้างล่างเวทีคอยช่วยเหลือ กดปุ่มแผงวงจรเริ่มงานตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ ส่วนอัจฉิ่งเดินไปที่หน้าแท่นควบคุม ดึงด้ามจับคันโยกไปข้างหลังสุดแรง

เครื่องบินจำลองที่จอดอยู่ตรงกลางลานเกิดเสียงดังหึ่งๆ หลังจากลอยขึ้นไปถึงความสูงครึ่งเมตรแล้วก็ค่อยๆ หยุดพัก สุดท้ายก็บินขึ้นสู่อากาศเต็มกำลังในคราวเดียว

เผิงจื่อหยางพูด "ทรงพลังใช้ได้"

ยากนักที่ซูหนึ่งจะเงียบไม่มีเสียงพูดแบบนี้

เครื่องบินบินเสร็จสิ้นครบตามเส้นทางที่กำหนด ทั้งยังพุ่งทะยานเป็นเส้นตรง เลี้ยวหักมุมแบบซัดโค้ง หมุนควงตัวยาน อัจฉิ่งมุ่งอยู่กับการออกคำสั่งบิน ปรับความเร็วรอบในการหมุนของเพลาใบพัด

ซูหนึ่งได้ยินเสียงดังกระหึ่มของเครื่องยนต์เครื่องบินวนเวียนทั่วในพื้นที่

ห่านาที่

มีเสียงถกเถียงพูดคุยกันในสนาม

เจ็ดนาที

แล้วค่อยๆ มีเสียงปรบมือดังขึ้นมา

เฟิงจื่อหยางโน้มตัวไปข้างหน้า ลูบคางด้วยความสนใจอย่างยิ่ง "อยู่ได้นานขนาดนี้เชียว" เครื่องบินบินต่อเนื่องเป็นเวลาสิบนาทีแล้ว

"มันยากมากเธอ" ซูหนิงถาม

"เครื่องบินจำลองทั่วไป เมื่อบินขึ้นหนึ่งครั้งจะไม่มีทางบินได้เกินห้านาที มิหนำซ้ำยังมีโอกาสทำให้เกิดการเผาไหม้เครื่องยนต์ได้มากในโปรเจกต์ปฏิบัติการการบิน" เฟิงจื่อหยางพลิกเปิดคู่มือค้นพบโบรชัวร์ "ผู้ชายคนนี้ชื่อว่าอะไรนะ"

"ว้าว" เสียงร้องตกใจดังขึ้น

เห็นเพียงเครื่องบินสีเขียวมันแล็บลำนั้นกำลังหยุดลอยค้ำกลางอากาศตรงพื้นที่ทางด้านซ้าย ตัวเครื่องปลดช่องด้านลำตัวเครื่องทั้งสองข้างออก ลดหางเครื่องบินให้ต่ำลง และชูหัวเครื่องให้เซดขึ้น เหมือนกำลังพยักหน้าทักทายกับผู้ชมอยู่

ทันใดนั้นริบบิ้นสีแดงสองแถวก็พุ่งออกมา บนริบบิ้นยังเขียนตัวอักษรสองบรรทัดว่า

'เฉลิมฉลองอย่างอบอุ่นในความสำเร็จที่ลุล่วงไปด้วยดีสำหรับการแข่งขันประลองนวัตกรรมทางวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเรา!!'

เครื่องบินบินขึ้นเป็นแนวตั้งอีกครั้ง เร่งความเร็วบินวนรอบสนามริบบิ้นสีแดงหลากสีปลิวว่อน บรรดาอธิการบดีมหาวิทยาลัยแต่ละคนต่างยิ้มแย้มยินดี

แล้วเครื่องบินก็บินไปทางขวาที่มีผู้หญิงนั่งอยู่เยอะ ริบบิ้นตกลงมา เครื่องบินสีเขียวลำน้อยไม่อยู่เฉย ขยับสายกันของตัวเอง

เสียงดังปัง! ผุ่งชนร่องอุทาดตกใจ "ว้าย!"

กลีบดอกไม้ที่อยู่เต็มทั้งห้องเครื่องหล่นกระจายลงมา กลีบดอกไม้
โปรยลงมาบนเส้นผม บนใบหน้า และบนขาของสาว ๆ เสียงหัวเราะคิกคัก
เหมือนกระดิ่งลมดังกังวาน ไม่อาจบดบังความสุขในจิตใจของสาวน้อยได้

เฟิงจื่อหยางสนุกจนเกือบลืมหายใจ "น่าสนใจ!"

บรรยากาศในสนามเกิดช่วงเวลาสำคัญขึ้นเป็นครั้งแรก

นี่เป็นความคิดสร้างสรรค์ที่แอบลอกเลียนแบบนางฟ้าโปรยดอกไม้*
สินะ จ่ายค่าลิขสิทธิ์แล้วหรือยัง ชูหนึ่งคิด โบหน้าฝนคนคลายโดยไม่รู้ตัว

อึ้งจิ้งที่อยู่บนเวทีแตกต่างจากเมื่อครู่นี้ ไม่ได้มีท่าที่จริงจังอีกต่อไปแล้ว
ดวงตาถูกขับด้วยแสงไฟจนทอแสงเป็นประกาย เครื่องบินยังบินขึ้น ๆ ลง ๆ
ต่อไป บินวนไปสองรอบ จากนั้นก็บินตรงมาจากตรงกลางแล้วหยุดห่างไป
สามเมตร หัวเครื่องอยู่ตรงข้ามกับเฟิงจื่อหยางพอดี

ฝูงชนกั๊กันหายใจ

ตุ้ม ๆ ๆ!

ฉันจะยิงใส่แก!

จากนั้นเครื่องบินก็บินรอบเฟิงจื่อหยาง พลังฉีดพ่นหมอกห่าสีออก
มาจากหางเครื่อง วัตเป็นวงกลมอันใหญ่ ล้อมเฟิงจื่อหยางเอาไว้ด้านใน
เสียงหัวเราะครืนทั้งสนาม

เฟิงจื่อหยางกลับหัวเราะแทนที่จะโมโห แกมยังชูนิ้วโป้งให้อึ้งจิ้งด้วย
ความประทับใจ

"..."

ชูหนึ่งรู้สึกปลง มีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับผู้ชมแบบนี้ โคตรจูนีเปียว** เลย
ทำอะไรแหวกแนวชาวบ้านจริง ๆ

ยังไม่ทันสิ้นสุดอาการปลง เครื่องบินสี่เหลี่ยมลำน้อยที่ผกหัวขึ้นลง

* นางฟ้าโปรยดอกไม้ เป็นภาพเชิงสัญลักษณ์ที่มีนางฟ้าโปรยดอกไม้จากฟ้าลงสู่ดิน เปรียบเป็นการโปรยพรหมความสุขลงมา

** จูนีเปียว หรือโรคเด็ก ม.2 หมายถึงเด็กที่มีพฤติกรรมแสดงออกที่แหวกแนวแตกต่างจากคนทั่วไป มีหลายลักษณะ
ทั้งอาการหลงผิดคิดเอาเอง หรือต้องการเป็นที่โดดเด่น มีความพิเศษกว่าคนปกติ หรือสร้างตัวตนตามอุดมคติ
ให้ตัวเองเป็นที่จับตามอง

อย่างเนิบนาบสบายๆ อยู่ดีๆ ก็หักเลี้ยวกะทันหัน หัวเครื่องมุ่งหน้ามาที่
ซูหญิง

?!?!

เจ้าหนูจูนีเบี้ยว แกจะทำอะไรอะ

ซูหญิงขมวดคิ้วเล็กน้อย เป็นฝ่ายมองดูตัวการที่ก่อปัญหาบนเวทีก่อน
เครื่องอยู่ห่างออกไปราวหกเจ็ดเมตร ข้ามผ่านศირชะของฝูงชนมากมาย
อิงจิ่งมองตอปลายตาสงสัยที่ต้องการคำตอบของเธออย่างไ้ตั้งๆ แบบไม่มี
หมกเม็ด

เพียงสายตาสบประสานกัน ซูหญิงก็แน่ใจทันที

เขาจำเธอได้ ไอ้เจ้าเด็กบ้ามันจงใจนี่นา

ซูหญิงสีหน้าสุขุม ทั้งยังไม่ได้มีท่าทีลนลาน เธอเบนสายตาที่ทอดไปไกล
กลับมาที่เดิม จ้องมองไปยังเครื่องบินที่เล็งเป้ามาที่เธอ พลางกำหมัดขวา
อย่างเงิบเขียบ ถ้าแกกล้าบินมาละก็ ฉันจะตบแกให้ถึงที่ตายเลย!

ปีกหมุนลดระดับลงเล็กน้อย ลดหางเครื่องให้ต่ำลง ตัวเครื่องสั้นไหว
เหมือนกับกำลังเตรียมพร้อม

ซูหญิงแอบรวบรวมสิ่งสมพลังกำปั้นเงิบๆ

ตูม! ตูม! เสียงดังขึ้นไม่กี่ปีกที่ยิงออกมามีลักษณะเป็นเม็ดๆ
พวกมันกระทบที่ไหล่ของซูหญิงแล้วก็หล่นลงมาตกอยู่ระหว่างขาทั้งสองข้าง
ของเธอ สิ้นชีพอย่างอาจหาญแถมกระเด็นกลาดเกลื่อนไปทั่ว

เป็นลูกอมรสนมวังใจ* หน้าตาแจ่มใสเบิกบานราวห้าหกเม็ด

อิงจิ่งหน้าตาสงบนิ่ง เขายิ้มอย่างบริสุทธิ์อบอุ่นให้เธออยู่บนเวที ในครั้งนี้
สายตาค้นทั้งสองสบประสานกันอยู่พักหนึ่ง

ซูหญิงละสายตากลับมาเสียเฉยๆ

เหอะ ลวดลายเยอะชะมัด

* ลูกอมรสนมวังใจ คือชื่อยี่ห้อลูกอมรสนมของจีน หอสีแดง มีโลโก้เป็นรูปเด็กยิ้ม

บทที่ 4

บรรยากาศดีมาก ช่างเป็นความแตกต่างที่โดดเด่นในการแข่งขัน
เชิงเทคนิคแบบนี้จริงๆ

เฟิงจื่อหยางกลับพูดว่า "เขาคว่าตำแหน่งไม่ได้หรอก"

ซูหนิงถาม "ทำไมล่ะ"

"แฟนซีเกินไปไง อธิการบดีของมหา'ลัยตามไม่ทันความล้ำสมัย
แบบนี้หรอก"

"ไม่ใช่เป็นเพราะว่าที่มันิดๆ หรือหรือ" ซูหนิงพูดตรงไปตรงมา

"ที่มหรือ" เฟิงจื่อหยางส่งเสียงพูดออกมาอย่างเบิกบาน "การปรับ
ตั้งค่าเครื่องยนต์ของเขานี้ดีมากเชียวล่ะ เธอคูสิ ลิบห่านาที่เข้าไปแล้ว
ยังไม่มีเสียงกระซอกติดขัดเลย"

พูดสิไปแล้ว ซูหนิงเองก็ฟังไม่เข้าใจ

เธอแกะลูกอมออกมาหนึ่งเม็ด รสนมหอมฟุ้งเต็มปาก

สุดท้ายก็เป็นแบบที่เฟิงจื่อหยางพูดจริงๆ สามอันดับแรกถูกสาขา
เอกการออกแบบอากาศยานและสาขาเอกวิทยาการคอมพิวเตอร์แบ่งเอาไป
คะแนนของอิงจิ่งอยู่ตรงกลางไม่มีเขี่ยอันแบบนี้มาทุกปีจนเคยชินนานแล้ว
พอออกมาจากโรงยิม แสงตะวันก็โอบเต็มอ้อมกอด

ทางซ้ายเป็นสนามบาสเกตบอล คนเป็นสิบรวมตัวกันเป็นแถวยาว เกร่างคล่องแคล่ววิ่งขวักไขว่ไปมา ส่วนทางขวาเป็นเขตหอพัก ปริมาณผู้คนล้นหลังไหลไปทางนั้น ด้วยความที่มหาวิทยาลัยภาควิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์มีผู้ชายเยอะ นานๆ ที่จะมีผู้หญิงไม่กี่คนจึงมีแต่เพียงไหล่ พุดจาหัวเราะคิกคักกันเดินมาบ้างเป็นครั้งคราว ในบรรดาหญิงสาวเหล่านั้น ผู้ที่สวมใส่กระโปรงเป็นคนที่จะดูตามากที่สุด ชายกระโปรงพลิ้วไหวเป็นลอนคลื่น

คงอยู่ห้องพักเดียวกัน ซูหนิงแอบคิดเอาเอง

ลุง เฟิงจื่อหยางที่ปะปนอยู่ในหมู่คนก็หันหลังกลับมาถามว่า "ฉันเหมือนรุ่นพี่ไหม"

ซูหนิงมองเขาแวบหนึ่ง "อย่าดูถูกสติปัญญาของคนอื่นสิ"

เฟิงจื่อหยางไม่ได้มีท่าทีโมโห เอ่ยปลงเนิบๆ "ดีจังเลยนะวัยรุ่นเนี่ย"

"นั่นสิ ฉันนี่ดีจังนี่"

"..."

วันนี้ซูหนิงใส่ชุดเทรนซ์โค้ตไนสไตร์ที่เรียบง่าย เข้าคู่กันกับรองเท้า ส้นสูง เธอยกมือขึ้นใส่แว่นกันแดด แวบแรกที่เห็น บุคลิกท่าทางของเธอ เหมือนดาราส่งงงยุคเก่า

"ไปเดินเล่นแถวมหา'ลัยเป็นเพื่อนฉันหน่อย" เฟิงจื่อหยางพูด

"ไม่มีเวลา มีเรื่องต้องจัดการที่บริษัท"

ซูหนิงปฏิเสธ ในมือยังถือลูกอมรสนมไม่กี่เม็ดนั้นอยู่ ขณะเตรียมตัวที่จะไปเอารถ พอหันกลับไปก็เห็นผู้ชายเป็นแถวกำลังลงบันไดที่ตรงปากประตูทางเข้าโรงยิม และตรงกลางในกลุ่มนั้นคืออิ่งจิ่ง

เขาถอดเสื้อคลุมตัวนอกออก ใส่เพียงเสื้อฮู้ดตัวหนึ่งแบบหลวมๆ มือสองข้างกอดตอกอย่างเกียจคร้านเฉื่อยแฉะ ท่าทางแบบนี้ทำให้ปกคอเสื้อที่แต่เดิมก็อ้ากว้างอยู่แล้วยิ่งเผยอกว้างมากขึ้น ปรางค์ส่วนโค้งเว้าของกระดูกไหปลาร้าทางซ้ายออกมาอย่างชัดเจน

ผิวค่อนข้างขาวเขียว

ซูหนิงละสายตาไปมองเล็กน้อย พบว่าเขาก็กำลังจ้องมองตนเองอยู่เช่นกัน

ซูหนิงกำลังอมลูกอมรสนมอยู่ในปาก แก้มสองข้างขยับตามแรงเคี้ยว น้อยๆ หน้าที่าไรอารมณ์

"แกเองก็อยู่ดีไม่ว่าดีมากเกินไปมั้ง! ศาสตราจารย์สีหน้าตาตมึงทั้งอยู่ข้างล่างเวทีแล้ว!"

เพื่อนนักเรียนคนหนึ่งเกาะอิงจิ่งอยู่ ที่เหลือไม่กี่คนก็เอามือโอบหลังพาดไหล่กันอย่างสนิทสนม

"แล้วแกยังไปรยกลีบดอกไม้อีก แมนแท้ๆ อย่างดาร์กเลยอะ"

"จางไหวอวี้มองนายสายตาเป็นประกายเลยละ ฮ่าๆ"

เรื่องซุบซิบในรั้วมหาวิทยาลัยแบบนี้ เหมือนทั้งคุ่นเคยแต่ก็ยังไม่คุ่นเคยเมื่อเดินเฉียดไหล่สวนกัน อิงจิ่งยิ้มให้เฟิงจื่อหยาง ทั้งสองคนล้วนมีความประทับใจต่อกัน ซูหนิงยัดลูกอมรสนมในอุ้งมือใส่ในกระเป๋าเสื้อโค้ตตัวนอกพลอยถือโอกาสมองเงาหลังของเหล่าวัยรุ่นที่เดินห่างออกไปอีกครั้ง

แสงตะวันยามฟ้าครามสดใส สว่างเจิดจ้าเกินไปจนทำเอาสายตาพร่าอิงจิ่งเองก็หันกลับมาสบตากับซูหนิงเข้าพอดี เขายิ้มกว้างและขยิบตาให้เธอ

ซูหนิงที่กำลังเคี้ยวลูกอมรสนมอยู่มองอีกฝ่ายแค่แวบเดียวแล้วจึงไปเอารถ

กลับถึงห้องนอน ฉีอู๋ตีมน้ำด้วยความกระหาย แล้วก็เทน้ำให้เต็มแก้วของอิงจิ่งด้วยเลย

"อันที่จริงนะ ฉันรู้สึกว่าคุณนายเล่นลวดลายให้น้อยหน่อย ไม่น่าว่าจะได้คะแนนดีกว่านี้"

อิงจิ่งรี้อเอาชุดบาสเกตบอลออกมา แล้วยกถกดคอเสื้อขึ้นมายังบนพลันเอาหัวหุดมุดเข้าไป แล้วก็ถกดเสื้ออยู่ตูดออกอย่างง่ายดาย เขาเหวี่ยง

ชุดบาสเกตบอลไว้บนไหล่ แล้วเดินเข้าไปเตะกันของฉิววีหนึ่งที
 "จะเข้มวตควตขันขนาดนี้ทำไมกัน แค่เล่นเอนสนุกก็พอน่า"
 ฉิววีถูกเตะจนน้ำฝนกระฉอกออกจากปาก "วอนตายนะแก!"
 อึ้งจิ่งกระโจนจะหนี ทว่าเข้าไปหนึ่งก้าว ถูกฉิววีดึงคว่าคอเสื้อเอาไว้
 เกิดเสียงดังแควก ชุดบาสเกตบอลฉีกขาดทันที
 อึ้งจิ่งร้องแหกปากลั่น "แก ไอ้คนป่าเถื่อน!"
 ฉิววีเห็นป้ายยี่ห้อบนคอเสื้อก็ถึงกับตะลึงและรีบเอ่ยขอโทษอย่างไร
 "ขอโทษนะ"

"ไม่เป็นไรๆ"

"ฉันซื้อให้นายใหม่อีกชุดหนึ่งแล้วกัน"

"ไม่ต้องๆ" อึ้งจิ่งรู้จักนิสัยหัวรั้นของเพื่อนดี กลัวอีกฝ่ายจะคิดมากจึง
 พุดปลอบใจว่า "ซื้อที่ตลาดนัดกลางคืนนะ แค่สามสิบหยวนเอง แถมยัง
 ได้ทั้งชุดด้วยนะ"

ท่าทางที่ตึงเครียดของฉิววียังไม่ผ่อนคลายลง เขาแบมือออกมา พุด
 อย่างจริงจังว่า "บนคอเสื้อมีคิวอาร์โค้ด นายเอามาให้ฉันสแกนหน่อย"

อึ้งจิ่งตบมือของเขาหนึ่งผาด "ประสาท! ไป ไปเล่นบาสกัน"

สำหรับคนที่มีความสัมพันธ์ดีต่อกันนั้น ความตะขิดตะขวงและความ
 คับข้องใจมากมายก็สามารถลึกลายได้อย่างเงิบๆ โดยไม่ต้องมีปากเสียง
 และยังคงงามมีเกียรติ คนอย่างอึ้งจิ่งนี่ก็เหมือนกับดวงอาทิตย์ที่เคยถูก
 สายฝนยามฤดูใบไม้ผลิชะล้าง สดชื่นแจ่มใสและเปล่งประกาย ไม่เพียงแต่
 ดูแล้วเพลิดเพลินเจริญตา ทว่าอยู่ด้วยก็ยิ่งรื่นรมย์เจริญใจ

ฉิววีไล่ตามไปและแสดงความเศร้าในใจออกมาโดยไม่รู้ตัว "การ
 แข่งขันวันนี้ฉันว่านายสามารถคว้าตำแหน่งได้ อย่างน้อยก็สามอันดับแรก"

อึ้งจิ่งทำเป็นไม่ได้ยิน เลี้ยงเตะลูกบาสเสียงดังตึงตึงๆ "ดูฉันชู้ต
 ลูกบาสยัดหัวนะ พี่ว ตู๊บ เข้าแล้ว! ท่านอึ้งต้าหวัง* เจ๋งจริงๆ!"

* ต้าหวัง เป็นคำที่ใช้เรียกคนที่เปิ่นเซียน หรือเก่งในด้านใดด้านหนึ่งมากๆ ในเชิงยกย่องว่าเจ๋ง

เขาทำเป็นแสดงการเล่นที่แสนยอดเยี่ยมให้ตัวเอง ทำเอาฉิววี้เก็บบกสิ้นคำพูดที่มีทั้งหมดลงไป

ในตอนคำมีคาบเรียนด้วยตัวเอง จบคาบเรียนตอนสามทุ่มครึ่ง กว่าอึ้งจิ้งจะกลับก็อดทนจนเป็นคนสุดท้าย ซึ่งเขาก็ยังไม่ได้กลับหอพัก แต่ไปที่ห้องปฏิบัติการ

อึ้งจิ้งเอาโมเดลเครื่องบินจำลองที่ใช้ในการแข่งขันตอนบ่ายออกมาเชื่อมต่อวงจรไฟฟ้าเรียบร้อย จากแรงแล้วค่อยๆ อ่อน และลองความเร็วของเพลลาโบพัดด้วยคลื่นความถี่ย่อนิดหน่อย

"แกดูสิๆ ทุกครั้งที่อยู่ในช่วงระยะนี้แกก็จะเริ่มสั่น แกมันเด็กน้อยชื่อบ้อชะมัด" อึ้งจิ้งพูดพึมพำกับตัวเอง แล้วก็ลองอีกไม่กี่ครั้งพร้อมพูดอย่างเกรี้ยวกราด "ขอบคุณปีศาจของแกซะ เทคนิคการควบคุมของฉันทยอดเยี่ยม ไม่ทำให้แกเครื่องตกใจ ไม่งั้นขายหน้าหมด ดูซิ แกจะไปร้องให้กับใคร"

เขาแหงๆ ที่ตัวเครื่อง ทำหน้าทะเล้นใส่มัน

ที่ห้องปฏิบัติการเปิดไฟเพียงแคดวงเดียว เงาที่ถูกขยายใหญ่ปรากฏบนฝาผนังสีขาว อึ้งจิ้งงอหลังค่อมลง มือหนึ่งยันคางอยู่ อีกมือหนึ่งลูบหัวเครื่องบินอย่างแผ่วเบา ประกายแห่งความสดใสในดวงตาของเขาค่อยๆ หม่นหมองลงทีละน้อย เคล้ารวมเป็นความนิ่งงันตั้งทะเลสาบที่เงียบสงบ

หน้าากากอันนั้นที่แสดงให้คนอื่นเห็นว่าไม่แยแสสนใจในตอนกลางวัน ถูกถอดออกแล้ว อึ้งจิ้งก้มศีรษะลง พูดเสียงเบาๆ กับ 'สหายคู่หู' ผู้ร่วมการแข่งขันของเขา

"ขอโทษนะ"

บรรยากาศกำลังเข้มข้น อยู่ๆ ก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้น

"ใช้ความคิดไปในทางที่ถูกต้อง อย่าศึกษาวิจัยบรรดาลิ่งนอกกรีต นอกรอยที่ละอะระรุงรังสิ ได้ผลมากกว่าการขอโทษเป็นไหนๆ"

อิงจิงตกใจ หันหน้ากลับไปมองผู้มาเยือนให้ชัดๆ พลันลูบหน้าอก
 ปลอบขวัญตนเองทันที "ผมตกใจแทบตาย นี่ถือว่าเป็นผีเสียอีก ศาสตราจารย์ลี
 ทำไมอาจารย์เข้ามาโดยที่ไม่ส่งเสียงล่ะครับ"

"ผีบ้านนายสิ" ลีโจวซานถลิ่งต่าจ้องอย่างฉุนเฉียว

อิงจิงเกาตึ้งชะ หัวเราะแหะๆ "ตึกขนาดนี้อาจารย์ยังไม่พักผ่อนอีก
 เหนือครับ"

ลีโจวซานกลับชี้ไปที่โมเดลจำลองที่อยู่ด้านหลังเขา "ถอดออกมา
 ทดสอบอุณหภูมิหน้าเทอร์โบนี่*"

อิงจิงเข้าใจ เลิกพูดเพื่อเจ้อแล้วเริ่มต้นลงมือทำ

หลังดูเสร็จแล้วศาสตราจารย์ลีก็พูดเสียงเย้ยหยัน "ไม่แปลกเลยที่จะสัน
 รู้ใหม่ว่าปัญหาเกิดจากไหน"

อิงจิงกะพริบตาปริบๆ "เจ้าของหล่อเกินไปหรือครับ"

"เจ้าเด็กเวร!"

อิงจิงกลั้นขำ ชะโงกหน้าเข้าไปใกล้

"อัตราแรงดันอากาศไม่ถึงเกณฑ์เวลาที่ยกเกียร์เร่งความเร็วในการ
 หมุน" ลีโจวซานชี้ที่หน้าปัดแสดงผล วาดนิ้วมือกลางอากาศ "อัตราแรงดัน
 ต่ำกว่าสามจุดห้า อุณหภูมิหน้าเทอร์โบนี่ไม่อาจเข้าไปได้ นี่คือการแบ่ง
 กำลัง"

อิงจิงตาเป็นประกาย "เข้าใจแล้วครับ"

ลีโจวซานดูเขาปรับแก๊วใหม่อีกรอบ สีหน้าคลายกังวล ยากที่จะปกปิด
 ความปลื้มใจไว้ได้ แต่น้ำเสียงของเขายังคงแข็งกระด้างอยู่

"ไอ้เจ้าหนู นายก็คงจะฉลาดได้แค่นี้แหละ คิดฟุ้งซ่านไม่มีสมาธิ
 ทำงานไม่รอบคอบ ช่างเป็นนิสัยที่ไม่ได้เรื่องเอาเสียเลย"

อิงจิงหลุดปากพูดออกมาว่า "เรียนจบได้ก็โอเคแล้วครับ"

* เทอร์โบน์ คือใบพัดที่เชื่อมติดกันด้วยแกนเดียวกับใบพัดคอมเพรสเซอร์ เป็นส่วนประกอบของเทอร์โบที่เป็นชิ้นส่วน
 อุปกรณ์เครื่องยนต์ สามารถเพิ่มกำลังความแรงของเครื่องยนต์ได้ด้วยการอัดอากาศเข้าสู่ห้องเผาไหม้ในปริมาณที่มากขึ้น

"มีแววนี่!" ลีโจวซานโมโห "แล้วหลังจากเรียนจบละ จะหาสถานที่รับเงินเดือนไปเรื่อยเปื่อย ใช้ชีวิตไปตามยถากรรมอีกหรือ"

อิงจิ่งพูดไม่ออกไปชั่วขณะ

แม้หน้าเสียงของศาสตราจารย์ลีจะไม่เป็นมิตรเช่นเคย แต่ชั่วขณะนี้อิงจิ่งสามารถรู้สึกได้rangๆ ถึงความเศร้าเสียใจที่หลังไหลออกมาจากดวงตา และน้ำเสียงของเขา ความรู้สึกรุนแรงที่อยู่ท่ามกลางความคลุมเครือยังมีมากขึ้นกว่าเดิม

"ชีวิตไม่ใช่แค่การกินวอวอ* ให้อึดท้องแล้วจะจบ ต้องมีเรื่องให้เสาะแสวงไล่ตามสารพัดครบถ้วนทุกรสอยู่บ้าง" ศาสตราจารย์ลีคร่ำน้ำที่จะพลา่หมุดจาเหลือไหลกับเขา จึงพูดกึ่งเย้ยหยันกึ่งถากถางว่า "ถ้าฉันจำไม่ผิดล่ะก็ นายที่อยู่ปีสามนี้ยังไม่เคยได้รางวัลระดับมหาวิทยาลัยอะไรเลยสินะ"

อิงจิ่งทำที่ซึ้งๆ ยังไม่ได้สติกลับมา

"ครึ่งเทอมหลังจะต้องฝึกงานแล้ว คงไม่สวยนักหรอกนะ ถ้าไม่เพิ่มเติมต่อด้วยการทำโครงการย่อยสักหน่อย" ลีโจวซานโยนหนังสือโครงการเล่มหนึ่งให้เขา "โจทย์หัวข้อในมือของฉัน คิดออกแบบร่วมกับเพื่อนที่ทำธุรกิจคนหนึ่ง นายลองดู ถ้าหากสนใจ พรุ่งนี้ตอบกลับฉันด้วย"

หัวเรื่องภาษาจีนและภาษาอังกฤษที่สะดุดตาอยู่บนหน้าปกเขียนว่า

'การวิเคราะห์ความเป็นไปได้และการสร้างแบบจำลองเสมือนจริงด้านเครื่องยนต์อากาศยาน'

หลังจากวันนั้นฝนก็ตกโปรยปรายต่อเนื่องกันหนึ่งสัปดาห์ กว่าอากาศจะกลับมาปลอดโปร่งก็จนกระทั่งวันเสาร์

การแสดงบทบาทเตียงเพื่อยืดเวลางานหมั้นของซูหนิง เมื่อเริ่มต้นแล้วก็

* วอวอโถว คืออาหารประเภทแป้งประจำถิ่นทางภาคเหนือของจีน เป็นก้อนแป้งหนึ่งมีรูปร่างเป็นหลุมที่ด้านล่าง ทำจากธัญพืช แป้งข้าวโพด แป้งถั่วเหลือง มีคุณค่าทางอาหารสูง ราคาถูก หาซื้อง่าย และเป็นที่แพร่หลาย

ต้องทำไปจนจบ ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีตามระเบียบแบบแผน เธอ 'ถอดเปลือกออก' เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว พอถึงสัปดาห์นี้ก็ 'พุงไม่เท่า' แล้วถึงตอนนี้ก็ 'หายดีเป็นปกติทั้ง' กระบวนการดำเนินคืบหน้าเป็นขั้นเป็นตอน เรียกได้ว่าไร้ซึ่งช่องโหว่ใดๆ

วันนี้เธอนัดกวนอวีกินข้าว เป็นร้านอาหารที่เปิดใหม่ รูปแบบร้านลอกเลียนแบบสไตล์ยุโรปที่ดูงามเมื่อสมัยราชวงศ์ถังเฟื่องฟู ใช้ฉากกั้นบังลมรูปหญิงสาวแยกที่นั่งเป็นลือก แถมยังมีมือโปรตีตบเรลงผีผา* และ กูเจิง** บนเวที งดงามสะสละสลวย และค่อนข้างมีท่วงทำนองแข็งกร้าว กวนอวีมาสายห้านาทีก่อน ยังไม่ทันเดินเข้ามาใกล้ก็พรวดพราดเข้ามา

"ฉันไม่ได้กลับปักกิ่งแค่สามเดือน ทางประตูเจี้ยนกั๋วเหมินนั้นรอตติดกว่าเมื่อก่อนอีกนะ อย่างกับโถส้วมชักโครกอุดตันเลยให้ตายสิ และยังเจอรถเปลี่ยนเลนกันซุลมุนตลอดเลย คลื่นไส้จะตายซัก ไอะ? หมิงเออร์ ชาเธอหายดีแล้วหรือ" กวนอวีเสียงไพเราะรื่นหู เธอถอดเสื้อคลุมตัวนอกได้ครั้งเดียวก็เห็นขาของซูหนิง พุดพุดกลางหัวเราะว่า "ตระกูลเฟิงคงจะแจ้งกำหนดการงานหมั้นมาอีกแล้วใช่ไหม"

วันนี้ซูหนิงทาลิปสติกสีแดงเข้ม ถูกแสงไฟซัฟไฟให้โดดเด่น จนดูสวยงาม ผิวขาวเป็นพิเศษ พอพุดเรื่องนี้ขึ้นมา เธอก็อารมณ์ดี

"พวกเขาไปเจอพระอาจารย์ชาวฮ่องกงดูฤกษ์ไว้แล้ว คราวที่แล้วคลาดกัน ครึ่งปีต่อมาก็ไม่มีฤกษ์ที่เหมาะสมเลย บอกว่าจะเป็นเคราะห์ซ่งซัดแย้งกับบรรพบุรุษ"

คุณปู่ของตระกูลเฟิงเชื่อเรื่องเหล่านี้ ซึ่งตรงกับความต้องการของเธอพอดี

กวนอวีรูปร่างสมบูรณ์พูนสุข เธอนั่งงอขาพับซ้อนกันบนเบาะรองพุดหยอกล้อว่า "เฟิงจื่อหยางใช้ได้เลยทีเดียว จากเรื่องปลอมแสดงออกมา

* ผีผา เป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องตี 4 สาย จำพวกเดียวกับกีตาร์ ทำจากไม้ รูปทรงเลียนอย่างลูกผีผา (มะพร้าวจีน)

** กูเจิง เป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องตีโบราณของจีน ลักษณะคล้ายพิณ มีหลายขนาด ตั้งแต่ 12 สายไปจนถึง 25 สาย

เสียงสมจริง เตียวเธอก็ลงเอยกับเขาจนได้"

ซูหนิงทำเป็นไม่ได้ยิน ชายตาขึ้นมาจ้องกวนอวี่ "เธอไปเสริมอ้อมที่เกาหลี
หรือ"

"ยายบ้า เดิมทีฉันก็คัพชื้ออยู่แล้วอะ"

"จริงหรือ" ซูหนิงครุ่นคิดแล้วก็เลิกคิ้ว "ให้ฉันจับหน่อย"

"ฮือ! ยายสาวอันธพาล!" เสียงหัวเราะของกวนอวี่ดังขึ้นเป็นระยะๆ

ซูหนิงเอามือยันคางอย่างเกียจคร้าน ท่าทางผ่อนคลาย

เธอและกวนอวี่เป็นเพื่อนร่วมชั้นสมัยมัธยมต้นและมัธยมปลาย นับ
รวมๆ แล้วก็เป็นที่มิตรภาพเล็กๆ พื้นฐานครอบครัวของกวนอวี่ร่ำรวย นิสัย
เบิกบานสดใส เรียนสาขาเอกการสื่อสารมวลชน หลังเรียนจบทำงานที่
จงกว้าง* ได้สองปี รู้สึกว่าไม่เหมือนอนาคตก็เลยลาออกจางาน ยิ่งไปกว่านั้น
ตอนนั้นซูหนิงกำลังเริ่มต้นธุรกิจ ทั้งสองคนจึงรวมตัวเข้าพวกกัน กวนอวี่
ก็กลายเป็นผู้ถือหุ้นตั้งแต่ต้นของบริษัทการลงทุนหนึ่งจึง

บริษัทการลงทุนหนึ่งจึงผ่านช่วงขาขึ้นขาลงมาแล้วสามปี แม้ขอบเขต
กิจการจะไม่กว้างนัก แต่ปัจจุบันก็เป็นธุรกิจที่มั่นคงมีเสถียรภาพ

พูดไปพลางกินไปพลาง กวนอวี่พูดขึ้น "ฉันได้ยินเลี้ยวซึ่งบอกว่า
คราวก่อนเธอถูกคนของกลุ่มชินต้าดักที่ประตูทางเข้าสำนักงานหรือ"

"อืม" ซูหนิงชะงักไปชั่วครู่ "เรื่องมันนานมาแล้ว"

"แล้วหลังจากนั้นเธอปลื้มตัวหนีพ้นมาได้ยังไงละ"

ตะเกียบของซูหนิงที่กำลังยื่นมาทางอาหารหยุดค้างอยู่กลางอากาศ
ในชั่ววินาที แล้วจึงคีบกุ้งตัวหนึ่ง

"นั่งรถจักรยานของผู้ชายคนหนึ่ง"

"ผู้ชาย?" กวนอวี่เกิดสนใจขึ้นมา "เป็นยังไงหรือ"

ซูหนิงคิดครุ่นหนึ่งก่อนจะพูดว่า "น่ารำคาญมาก"

"แหม" กวนอวี่คิดว่าเธอคงพูดโกหก จึงเปลี่ยนเรื่องสนทนา "จริงสิ

* จงกว้าง คือกลุ่มบริษัท ไชน่า บรอดแคสต์ จำกัด

ครั้งก่อนเธอขอให้ลูกพี่ลูกน้องไปทานข้าวเป็นเพื่อนประธานจางใช้หรือเปล่า"

ซูหนิงเงยขึ้นมามอง "เรื่องนี้เธอก็รู้ด้วย?"

กวนอวี่มีที่ท่าไม่สนใจ "ถ้าอยากจะรู้จักไม่เห็นยากเลย แค่เปิดหาข่าวบนเท็งสักหน่อยก็รู้แล้วละ"

เรื่องนี้อธิบายไปก็คงยาว แต่ก็เป็นเรื่องกล้วยๆ

ลูกพี่ลูกน้องของซูหนิงชื่อจ้าวเป่ย์ฉี เป็นนักแสดงสาวดาวรุ่งที่ถือว่ามีความนิยมใช้ได้ในช่วงการบันเทิง เติบโตบนเส้นทางนักแสดงสาวสวยที่ไร้มลทินมัวหมอง ช่วงที่ซูหนิงต่อสู้เพื่อให้ได้โครงการลงทุน แต่ทำอย่างไร ประธานจางที่ร่ำรวยเงินทองมีอำนาจมหาศาลก็ไม่ยอมตกลงด้วยมาตลอด ตอนหลังซักถามได้ความว่าประธานจางที่เพิ่งกลายเป็นเศรษฐีใหม่ แสดงออกอย่างเปิดเผยว่าชื่นชอบบรรดาโครงการที่ทำแล้วได้หน้า ซูหนิงก็เลยให้ลูกพี่ลูกน้องไปร่วมงานกินเลี้ยง เป็นดาราสาวคนดังที่ช่วยรักษาภาพลักษณ์ของงาน เรื่องนั้นทำให้ประธานจางเบิกบานใจอย่างยิ่ง วันต่อมาก็แจ้งให้ซูหนิงมาเซ็นสัญญาเลย

กวนอวี่บอกเธอว่า "ที่น้องจ้าวไปร่วมงานกินเลี้ยงแบบนี้ถูกสื่อถ่ายภาพเอาไว้ออติ แถมมีการพูดจาซุบซิบเสียตลิวี่ให้น่าสงสัยอีก ถ้าเป็นฝ่ายเสียหายขาดทุนมากนะ"

พอได้ยิน ซูหนิงก็ไร้ซึ่งท่าทีใดๆ "เค้าจะเสียเปรียบอะไรล่ะ หลายปีมานี้ฉันปรนนิบัติรับใช้คนตระกูลจ้าวของพวกเขาไปตั้งแหม่นหรือ ทรัพยากรสำหรับภาพยนตร์เรื่องก่อนของเค้านั้นนะ ฉันก็เป็นคนหามาให้ ทานข้าวสักมื้อแล้วจะเป็นยังไงหรือ" ซูหนิงพูดฉะฉานเสียงดังฟังชัด "น้ำใจคนเราฟังพาซึ่งกันและกัน ฉันช่วยเค้า เค้าช่วยฉัน ในใจเค้าจะไม่รู้เขี้ยวหรือ เค้าสมควรจะรู้นะ"

กวนอวี่รู้ถึงความซับซ้อนและความไม่ลงรอยกันในความสัมพันธ์ระหว่างซูหนิงกับตระกูลจ้าวก็เลยไม่สามารถโต้แย้งได้ไปชั่วขณะ

"แล้วอีกอย่าง ข่าวแกลบพวกนั้นก็ถูกฝ่ายทางการกลบข่าวในวัน

ถัดไปอยู่แล้ว" ชูหนึ่งพูดเสียงเย็นชากึ่งไม่แยแส

กวนอวี่ลั้งเลชั่วครู่ก่อนจะพูด "จ้าวหมิงชวนเธอ"

ชูหนึ่งตอบรับโดยปริยายและรู้สึกหงุดหงิดใจขึ้นมาทันที "คนตระกูลจ้าวเป็นแบบนี้ทั้งหมดนั่นแหละ ต่อหน้าอย่างหนึ่ง ลับหลังอีกอย่างหนึ่ง ถ้าไม่ยอมทำก็ไม่ควรรับปากตั้งแต่แรกสิ พอรับปากก็อย่าหันหลังวิ่งแจ้นกลับไปบ่นฟ้องร้องทุกข์ทำเป็นเวทนาจับคนอื่น"

ครั้นชูหนึ่งพูดคำว่าเวทนาจับ กวนอวี่ลั้งนั่งตัวตรงแหงนหน้าทันที เริ่มเอ่ยคำพูดคำจาขึ้นมาอย่างตะกุกตะกัก

"เอ่อ พะ...พี่จ้าว" พอพูดแล้วก็รู้สึกว่าจะไม่เหมาะสม จึงรีบแก้คำพูดอย่างรวดเร็วอีกครั้ง "ประธานจ้าว"

ชูหนึ่งพลันผงะก่อนจะหันหน้ากลับไป จ้าวหมิงชวนเดินออกมาจากหลังฉากกันด้วยใบหน้าฉมึนทึง

บังเอิญชะมัด

ทั้งสองคนต่างเข้ามากินอาหารที่นี้กัน ขณะเดินผ่าน จ้าวหมิงชวนได้ยินคำพูดที่ชูหนึ่งพูดทุกคำไม่มีตกหล่น

คุณชายตระกูลจ้าวเป็นที่เลื่องชื่อลือนาม ผู้คนภายนอกต่างรู้จักเขา ถ้าบุรุษที่มีภูมิหลังระดับนี้ปรากฏตัวออกมา แม้ว่าจะไม่ได้พูดจา ลำพังก่ายนมองคุณอยู่ตรงนั้นก็ทำให้คนหวาดผวายุ่งไม่เป็นสุขได้แล้ว มิหนำซ้ำในตอนนี้นายตาของเขาก็ยากที่จะคาดเดาได้จริงๆ

กวนอวี่หวาดหวั่นเป็นกังวลไปแล้ว ทว่าชูหนึ่งกลับคุ้นชินกับการอยู่ร่วมกันที่เหมือนลี้มโลहितบนใบมีด* แบบนี้แล้ว ทั้งสองจึงสบตากันเหมือนอวดศักดา

บรรยายกาศมืดปกตಿಯ่างยิ่ง

กวนอวี่ถึงขั้นหาหนทางหนีเอาชีวิตรอดไว้พร้อมแล้ว *ฮ๊ะ ไม่สิ ต้อง*

* ลี้มโลहितบนใบมีด เปรียบเปรยถึงภาวะที่เสี่ยงอันตรายมาก โหดร้ายทารุณเป็นอย่างยิ่ง หรือสถานการณ์ที่น่าสยดสยอง

ลากซูหนึ่งหนีไปด้วยกัน!

หลายสิบวินาทีต่อมาจ้าวหมิงชวนก็ยกมือขึ้นช้าๆ เอานิ้วชี้จิ้มกลางอากาศชี้ใส่เธออย่างแรง การตักเตือนเช่นนั้นเข้าใจได้โดยไม่ต้องเปล่งวาจาบอก

ซูหนึ่งยิ้มตรงมุมปากขึ้นมาเล็กน้อย ท่าที่เยาะเย้ยอย่างไม่ปิดบัง หลังจากนั้นก็หันกลับมากินอาหารต่อไปอย่างสบายๆ

นี่มันสนามรบที่ไร้ซึ่งการระดมยิงปืนใหญ่สินะ

แต่พอพิจารณาทบทวนอย่างละเอียดแล้ว ซูหนึ่งเป็นฝ่ายที่ค่อนข้างอยู่เหนือกว่า จ้าวหมิงชวนกลับเป็นฝ่ายที่ต้องจากไปด้วยความคับข้องใจ

กวนอวี่ลูบหน้าอก จากนั้นก็เอ่ยขึ้นมาอย่างหวาดๆ "เธอไม่เห็นท่าทางของเขา ฉันทันทีว่าเขาจะอ้าปากกว้างที่โชนเลือดแล้วจับเด็ดหัวของเธอทิ้งในวินาทีถัดไป!"

ซูหนึ่งยังคงสงบนิ่ง

กวนอวี่มองท่าทางของซูหนึ่งแล้วจึงก้มหน้าคิ้วขมวด ไม่พูดไม่จาสักคำ แม้จะอยู่ในฐานะผู้หญิงด้วยกันก็ไม่ง่ายเลยที่เธอจะเข้าใจซูหนึ่ง

"เฮ้อ" กวนอวี่ถอนหายใจ พูดโหม่นนำอย่างจริงจังว่า "อยู่ต่อหน้าพี่ใหญ่ของเธอ ลดท่าทางลงสักหน่อย ยอมอ่อนข้อแพ้ให้บ้างก็ไม่เห็นจะเป็นเรื่องใหญ่อะไรนักหนาเลยนี่ ทำไมจะต้องลำบากเป็นปฏิปักษ์กับเขาด้วยละ ปกติเธอฉลาดหัวไวสุดๆ แต่ทำไมกับเรื่องนี้ถึงได้รี้นขนาดนั้น"

เห็นซูหนึ่งไม่เอ่ยพูดสักคำ กวนอวี่ก็พูดอีกว่า "สุดท้ายแล้วเธอก็เป็นผู้หญิง กับเขา..."

ประโยคนี้ยั่วโทสะซูหนึ่งเข้าจนได้ เธอวางตะเกียบลงทันที "ทำไมเธอพูดจาเหมือนกับแม่ของฉัน ผู้หญิงแล้วยังไง ผู้หญิงสมควรที่จะอ่อนแอผู้ชายสามารถไร้เหตุผลตั้งแต่เกิดได้เลยงั้นหรือ"

จุดเด่นที่ได้เปรียบที่สุดของกวนอวี่ก็คือไม่แข่งขันชิงชัยกับคนอื่น เธอเปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มแย้มทันที ลูบหลังมือของซูหนึ่งเบาๆ อย่างสนิทสนม

ช่างมันเถอะๆ จบหัวข้อสนทนาที่ไม่น่าพอใจกันเถอะนะ
จากนั้นกวนอวีก็หยิบข้อมูลฉบับหนึ่งออกมาจากในกระเป๋า "เธอดูนี่
หน่อยสิ"

ซูหิงรับมา "อะไร"

"จากการไปทำงานนอกสถานที่ครั้งนี้ ฉันเก็บรวบรวมโครงการบางส่วน
มาด้วย"

แววตาของซูหิงทอประกายวาววับ กวาดความมัวหมองเมื่อครู่นี้
ทิ้งไปจนหมดสิ้น

กวนอวีหัวเราะ "เป็นยอดสุทธิเงินค่าใช้จ่ายทั้งหมดจริงๆ ไม่มีหักลด
เธอดูก่อน ฉันว่ามีไม่กี่โครงการที่ใช้ได้เลย อ้อ อันที่สองแบบนับถอยหลัง
เธอลองเน้นๆ ดูหน่อยนะ"

สายตาซูหิงจับจ้องโดยพลัน แล้วก็นิ้วชี้ขึ้นมาทันที

มหาวิทยาลัยการบินและอวกาศ C?

เธอไม่ได้อ่านบทคัดย่อ เนื้อหา และวัตถุประสงค์ของโครงการด้านหลัง
เลย

เหมือนกันว่าความทรงจำพอที่จะจับทางได้ เพียงแค่เห็นชื่อมหาวิทยาลัยนี้
ซูหิงก็นึกถึงอิงจิ่งขึ้นมาอย่างไม่สามารถอธิบายได้

บทที่ 5

ซูหญิงเบนความสนใจไปเพียงชั่วครู่สั้นๆ จากนั้นก็กลับมาใช้สมาธิ
จดจ่อเช่นเดิม

เธออ่านโครงการคร่าวๆ อย่างรวดเร็ว แล้วก็ตัดสินใจในแวบแรกทันที
กวนอวีถาม "ถูกใจอันไหนหรือ"

นิ้วมือของซูหญิงชี้สองอัน "ไม่เลวเลย"

อันหนึ่งเป็นโครงการบริหารจัดการถนน อันหนึ่งเกี่ยวกับสายเคเบิล
ใยแก้วนำแสง พื้นที่ทำกำไรมีข้อจำกัด แต่มั่นคงปลอดภัยและป้องกันได้
ทั้งยังเป็นโครงการที่ซูหญิงเชี่ยวชาญเสียด้วย กวนอวีเต็มใจขานรับให้เธอ
เต็มถ้วย

"อันสุดท้ายนั้นก็ได้เลยทีเดียวนะ ฟังชื่อแล้วดูไฮโซดีนะ"

กวนอวีหมายถึงโครงการของมหาวิทยาลัยการบินฯ C นั่นเอง

น้ำเสียงของซูหญิงบางเบาเอื่อยเฉื่อย ทว่าท่าทางกลับเต็มไปด้วย
ความเฉียบขาด "โครงการประเภทนี้ไม่เอาหรอก" เธอกลับไปให้ความสนอก
สนใจกับสองโครงการที่เมื่อครู่เพิ่งจะคัดเลือกออกมาอีกครั้ง "ที่ทงโจว* หรือ

---

* ทงโจว หรือเขตทงโจว เป็นพื้นที่การปกครองระดับเขตภายในกรุงปักกิ่ง ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของปักกิ่ง เป็นสถานที่ตั้งของรัฐบาลปกครองส่วนท้องถิ่นของกรุงปักกิ่ง

ทางนี้ฉันพอจะสามารถหาคนที่คุ้นเคยกันได้บ้าง ทำงานง่าย"

พอพูดถึงเงิน ดวงตาก็เปล่งประกาย กวนอวี่บู้ปากเล็กน้อย "ไม่รู้ว่าจะดีหรือไม่ดี"

เดิมทีคิดว่าเรื่องนี้เป็นแค่เรื่องที่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป ไม่ควรค่าที่จะต้องพูดถึงอีก คิดไม่ถึงเลยว่าในตอนค่ำซุหนิงจะได้รับสายของเฟิงจื่อหยางอีก

"เธอไม่ได้เลือกโครงการของมหาวิทยาลัยการบินฯ C นั้นหรือ"

เวลานี้ซุหนิงเฟิงจะอาบน้ำเสร็จและใส่ชุดอยู่บ้าน หน้าอกหน้าใจงดงามวิบวับ แวมๆ เส้นผมของเธอมัดรวบเป็นมวย ใส่ที่คาดผมหุกระต่าย พอได้ยินก็วางใบเสนาอรากาในมือลง

"ทำไมไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรกวนอวี่ก็บอกกับนายหมดเลย"

"ฉันว่าเธอควรคิดทบทวนนะ" ทว่าเฟิงจื่อหยางกลับไม่ได้พูดหยอกล้อเหมือนปกติ

"เหตุผลล่ะ"

"ฉันชอบไง"

"ไปให้พ้น"

ท่าที่ร่าเริงของเฟิงจื่อหยางยังไม่จางหายไปไหน "ล้อเล่นหรือหน้าอย่าเฟิงวางโทรศัพท์สี หิงเออร์ ฉันพูดกับเธอจริงๆ นะ นี่เป็นโครงการที่ดี เป็นเทคโนโลยีแบบใหม่ โอกาสข้างหน้ายาวไกล หุหุหุฮาโอ้อ่า เข้ากับเธอมากเลยล่ะ"

ซุหนิงเอนตัวไปข้างหลัง ทำตัวผ่อนคลายลงตั้งแต่หัวจรดเท้า บอกเจตนาแท้จริงด้วยคำพูดที่มีท่วงทำนองเซื่องช้า

"เทคโนโลยีแบบใหม่ โอกาสข้างหน้ายาวไกลอะไรกัน แต่ละอันช่วยแตกทั้งนั้น ก็แค่พูดเพื่อให้ฟังดูดี อย่าพูดถึงว่าทุ่มเงินลงทุนในโครงการนั้นเพื่อให้ได้ดอกผลเลย ต่อให้ใช้นายทุ่มลงไปทั้งคน พรุ่งนี้ก็ไม่มีทางที่ดอกผลต้นกล้าจะงอกเงยขึ้นมาได้หรอก"

เฟิงจื่อหยางด้านนั้นอ้าอึ้ง อยากจะพูดแต่ก็ไม่พูด อยากจะโต้แย้ง แต่ก็ไม่มีความพูดออกมาสักคำ

ซูหนิงเกาหูกระต่ายซึ่งอยู่บนที่คาดผมแล้วพูดอย่างไม่พอใจว่า "ฉันว่าช่วงนี้นายเหลิงนิตหน้อยแฮะ"

"..."

"นายร่วมมือกับเจ้าหมิงชวนแล้วใช่ไหม ตั้งใจหาเรื่องหลอกหลวงมาให้ฉันติดกับโดยเฉพาะสินะ"

เฟิงจื่อหยางร้องโวยเสียงดังลั่น "พี่ใหญ่เธอเห็นฉันแล้วถูกใจนั้นหรือ!"

มันก็ใช่ วิสัยทัศน์ของเจ้าหมิงชวน กล่าวแบบไม่เกินจริงก็คือสามารถทัดเทียมเคียงบ่าเคียงไหล่กับเง็กเซียนฮ่องเต้ได้เลย

ซูหนิงหวาหวอดแล้วพูดอย่างเกียจคร้าน "ไม่พูดเรื่องนี้แล้ว วางแล้วนะ"

นับตั้งแต่วันนั้นที่ลี่โจวซานมอบหนังสือโครงการให้อิ่งจิ้งก็ผ่านไปสามวันแล้ว

ความจริงคืนนั้นหลังจากกลับไปห้อง อิ่งจิ้งจะอ่านคร่าวๆ สักหนึ่งรอบ แต่ก็งั้นปัญญาเพราะมันยาวเกินไป อ่านไปได้ครึ่งทางเขาก็หลับเสียแล้ว ครั้นตื่นขึ้นมา จากเรื่องที่ยังทำไม่จบก็กลายเป็นว่าจบเรื่องไปแล้ว จนวันต่อมาเมื่อลี่โจวซานเรียกอิงจิ้งที่เฟิงจะเสร็จจากการพยายามอย่างเต็มที่ในการแข่งขันบาสเกตบอลแบบครึ่งสนามมาถามว่าเขาคิดอย่างไร

ท่านอิงต้าหวังผู้ที่ร้อนระอุเหนือท่วมตัว เลือดเดือดพล่าน แถมยังหมกมุ่นอยู่กับการแข่งขันอันดุเดือดตามกลับด้วยแก้มบวมตุ่ย พร้อมไอศกรีมหึ่งแห่งที่ยึดอยู่ในปาก

"คิดยังไงอะไรหรือครับ"

ลี่โจวซานหน้าแดงฉาน สะบัดแขนเสื้อเดินจากไปด้วยความโมโห

อิงจิ้งตอบสนอง รีบสาวเท้าไล่ตามไป "ศาสตราจารย์ลี่ครับๆ!"

ผลก็คือวิ่งเร็วเกินไปจนเกือบจะหกล้ม อิ่งจิ้งเดินโซเซอยู่หลายก้าว

ก่อนจะคุมร่างกายให้หนึ่ง ขณะเดียวกันก็ผ่อนคลายมือ เจ้าตัวไม่ได้หกล้มหรือกนะ แต่ไอศกรีมแท่งรสถั่วเขียวที่กัดไปแล้วครึ่งหนึ่งกระเด็นออกไปเสียงดังฟิว เหมือนกับมีตาเห็น หล่นแหมะใส่ตรงกลางศีรษะของสหายเผ่าอย่างลี้โจวซานเข้าอย่างจัง

จากนั้นเสียงตะคอกคำรามสะเทือนเลื่อนลั่นดังสนั่นก้องทางเดินว่า "ไอ้! เต็ก! เวร!"

จบเห่กัน

อึ้งจิ้งพนมมือสองข้างขึ้นไหว เกือบจะคุกเข่าเอาศีรษะลงไปคำนับแนบพื้น ลี้โจวซานไม่แยแสไม่เห็นหัวเขา ไม่ตอบอะไรอีก เดินจากไปด้วยความโมโห

แม้ว่าเรื่องนี้เป็นอุบัติเหตุ แต่อึ้งจิ้งก็รู้สึกผิดจริงๆ หลังจากเขากลับหอพักแล้วก็ส่งข้อความไปขอโทษลี้โจวซานเป็นอันดับแรก

ไม่ยกตอบแะ

มื่อกลางวันก็กินข้าวแค่สามถ้วย ไม่คิดว่าตัวเองจะไม่รู้สึกหิวแบบนี้ พอตกบ่ายมีคนหลายกลุ่มมาพูดจาทักทาย ทุกคนต่างพูดสรรเสริญเยินยอ ไม่มีใครยอมใครสักคน

"คุณสูญเสียโอกาสในการเป็นโฆษกพูดแทนไอติมแท่งรสถั่วเขียวแล้วนะครับ"

"ถ้าสอบตกปลายภาคก็คงเข้าใจได้แหละ"

"ขอแสดงความยินดีกับนายด้วย ที่ได้กลายเป็นคนในดวงใจที่ศาสตราจารย์ลี้ไม่มีทางลืมเลื่อนไปตลอดกาลนับตั้งแต่บัดนี้"

อึ้งจิ้งเคี้ยวหมากฝรั่ง ฟังพวกเขาพูดจาหยอกล้อไม่เป็นเรื่องเป็นราวด้วยเจตนาที่ดี

"จริงสิ พวกนายเคยได้ยินกันไหม คราวก่อนตาแก่ลี้ทะเลาะกับรองคณบดีถาน เสียงดังใช้ได้เลย" ลู่ๆ เฉิงอีห่านที่อยู่หอพักห้องติดกันก็พูดขึ้นมา

"ฮา! จริงหรอเนี่ย ฉันทึ่งนี้กว่าปล่อยข่าวมั่วๆ เสียอีกนะ"

"เป็นเรื่องจริง ตอนนั้นฉันกำลังกรอกแบบฟอร์มอยู่ที่ชั้นสาม เสียงดังลั่นมาก" หัวหน้าที่้องตัวอ้วนเป็นพยาน ทำมือจีบๆ งงๆ ทำท่าทางลึกลับพิกล "ว่ากันว่าตาแก่ลือยากจะสู้เพื่อให้ได้โควตารายชื่อสำหรับโครงการหนึ่งที่จะส่งเสริมผลิตภัณฑ์สู่ภายนอก แต่รองคณบดีถนัดไม่เห็นด้วย อยากจะเอาโควตารายชื่อให้สาขาเอกการออกแบบอากาศยานทั้งหมด บอกว่าพวกเขามีหวังมากกว่า"

หอพักที่เต็มไปด้วยบรรยากาศครึกครื้นเฝ้ายามสงบลงในทันที

ผ่านไปสักพักเจิงอีหาก็พูดว่า "ความลำเอียงของมหา'ลัยก็ไม่ใช่แค่ครั้งสองครั้งแล้วละ"

น้ำเสียงขุ่นเคืองใจแบบไม่ได้รับความเป็นธรรมดังขึ้นมา "ใครใช้ให้พวกเขามีข้อได้เปรียบเป็นสาขาเอกที่ได้รับความนิยมกันล่ะ บัดโธ่ เสียใจแทบตาย"

อิงจิ่งที่นิ่งเงียบมาตลอดพลันเงยหน้าขึ้นมา "ทำไมต้องเสียใจ"

น้ำเสียงของเขาสงบนิ่งมาก สายตาเรียบเฉย มองตรงแนว ดูท่าทางไม่ได้มีความก้าวร้าวเลยแม้แต่น้อย แต่ทำให้คนที่กำลังพูดคุยกักรู้สึกปวดใจอย่างบอกไม่ถูก

อิงจิ่งไม่ได้มีปฏิกิริยาตอบสนองอะไรมากมายนัก ก้มหน้าลงอย่างรวดเร็วอีกครั้ง คล้ายกับว่าพูดรำพึงรำพันกับตัวเอง

"ฉันรู้สึกว่าการเราก็เยี่ยมมากเหมือนกัน"

ฉิววีที่นั่งอ่านหนังสืออยู่ที่โต๊ะก็หันหน้ากลับมา พูดคล้ายตามเขา "นั่นสิ เยี่ยมมากเลย"

คำพูดเห็นด้วยเพียงไม่กี่คำไม่อาจบอกเหตุผลที่เจาะจงแน่ชัดได้หลายปีผ่านไป วันเวลาผันเปลี่ยน บางทีคำพูดที่ใช้เพื่ออธิบายสภาวะอารมณ์ในตอนนี้ได้ ก็อาจจะเป็นว่า 'ตรากตรำร่ำเรียนอย่างยากลำบากเหมือนกัน ทำไมต้องเต็มใจยอมรับว่าผู้อื่นไม่ได้'

บรรยากาศตกอยู่ในความเงียบงันอีกครั้ง

หัวหน้าห้องตัวอ้วนนำหัวข้อสนทนาวากกลับมาที่สี่โจวซานอีกหน "ถึงแม้ศาสตราจารย์จะโหด แต่ก็ก็เป็นคนที่ดีมาก เรื่องนี้ถือว่าเขาออกโรงแทนสาขาเอกของพวกเรานะ"

"เหมือนเขาจะอยู่คนเดียวมาตลอด ยังไม่เคยเห็นภรรยาของอาจารย์เลย"

"ซู่" เฉิงอี่หานลดเสียงให้ต่ำลง "ศาสตราจารย์ลี้กับภรรยาหย่าขาดกันนานมากแล้ว แล้วศาลก็ไม่พิพากษามอบลูกสาวให้เขาด้วย"

คราวนี้เป็นความเงี้ยบกริบแบบรวมหมู่กันของจริง ไม่มีใครพูดอะไรเลยสักคำ

อิงจิ่งอึดอันตันใจมาก ถอนหายใจออกมายาวๆ ลุกขึ้นแล้วก็เดินออกไปข้างนอก

ฉิววีหันไปถามเขา "จะไปไหนหรือ"

ประตูปิดสนิทแล้ว

คล้ายสู่ยามวิกาล ชับแสงจันทร์รำไรให้โดดเด่น ตอนแรกอิงจิ่งแค่อยาก จะออกไปซื้อไอศกรีมแท่งเท่านั้น ขณะที่เดินๆ อยู่ เขาก็จับกลิ่นได้อย่างฉับไวอย่างกับมีจมูกสุนัขติดอยู่ รีบเดินไปทางหอพักของบุคลากรทันที

เขตที่พักสวัสดิการของอาจารย์เฟิงสร้างเสร็จเมื่อปีก่อน คนส่วนใหญ่ จึงย้ายไปอยู่ทางนั้นกันหมด ตึกเก่าตรงหัวมุมตะวันตกเฉียงใต้ไม่ได้ร้าง เพียงแค่คนที่อาศัยอยู่น้อยมากจนนับคนได้ สี่โจวซานก็เป็นหนึ่งในบรรดาคนเหล่านั้น อิงจิ่งไม่รู้ว่าเขาอยู่ห้องไหน แต่ทั้งตึกก็มีไฟสว่างอยู่แค่สามสี่ดวงเท่านั้น จึงคิดที่จะลองหาดูจากชั้นล่างของตึก

ตึกนี้ค่อนข้างเก่า มีอายุหลายปีหน่อย จึงคร่ำคร่าอย่างเลี่ยงไม่ได้

ระหว่างทางชั้นบันไดมืดติดต่อกัน อิงจิ่งกระชับเท้าเล็กน้อย ไฟก็ไม่สว่าง เขาจึงตะโกนอย่างชายชาติตรีอีกครั้ง

"ยาฮู!"

...หน้าไม่อายจริงๆ

อิงจิ่งที่กำลังมหาทางขึ้นชั้นสองอยู่มองเข้าไปข้างในหน้าต่างที่ไฟสว่าง บานแรกก็เป็นห้องของลีโจวซานแล้ว

ห้องมีสองห้องนอนแบบธรรมดาๆ เฟอร์นิเจอร์เรียบง่าย เปิดคอมไฟส่องสว่างไว้หนึ่งดวง โต๊ะอาหารอยู่ติดผนัง ลีโจวซานนั่งอยู่ตรงนั้นหันหลังให้ประตู ภายในห้องเงียบเป็นพิเศษ โทรทัศน์ปิดอยู่ เขาก็มหันก้มตากินข้าวอยู่คนเดียว

เมื่อมองจากบานหน้าต่างก็เหมือนกับมองเฟรมภาพภาพหนึ่ง ที่เต็มไปด้วยความทรงจำเก่าๆ แสงไฟในยามค่ำคืนทำให้ดูอ้างว้างมากยิ่งขึ้น

ลีโจวซานเกิดสอ่ล้ากซุ่ป่กัวยเตี่ยว จึงใช้มือหนึ่งปิดปากไออย่างแรง อีกมือหนึ่งเอื้อมไปคว้ากระดาษทิชชูที่อยู่ข้างๆ ยังมียาแก้หวัดไม่กี่กล่องวางอยู่ด้านข้างกระดาษทิชชู มือของเขาคว้าไม่แม่นยำจนแก้วน้ำจมนล้ม หล่นพื้นแตกดังเพลิง แก้วแตกเป็นชิ้นๆ กระจายเป็นเสียงๆ

ลีโจวซานขมวดคิ้วพลา่งก่นด่าเสียงเบาๆ หลังจากนั้นก็ก้มลงกวาดทำความสะอาดอย่างยากเย็น

อิงจิ่งรีบหลบไปข้างหลังผนังอย่างรวดเร็ว เขายืนตรงยันกับฝาผนัง กระแสลมระลอกหนึ่งพัดผ่านไอบหน้า จมูก และดวงตาของเขาขนานรับกับคำคืนอันเจ็บเหงาในช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วง

อิงจิ่งรู้สึกอัดอั้นตันใจอยู่ในอก เขาหันหลังกลับแล้วลงบันไดไป

อิงจิ่งตรงกลับไปห่อพัก บรรดาคนที่ร่วมวงสนุ่กครึ่กครึ่กันเมื่อครู่นี้ได้สลายตัวไปหมดแล้ว

"นายไปทำอะไรมาเธอ" ฉือวี้เงยหน้าขึ้นมาจากตำราเรียนก็เห็นคนบางคนกำลังรื้อค้นตู้หาข้าวของอย่างร้อนรน

"นายดูหน่อยสิ" อิงจิ่งโยนของที่หาเจอให้เขา

ฉือวี้เงยหน้าไม่เข้าใจ มองดูของหนึ่งอยู่พักหนึ่ง "นี่คืออะไร"

อิงจิ่งสงบนิ่งอย่างมาก "หนังสือโครงการ นายทำด้วยกันกับฉันนะ"

เมื่อวัยรุ่นทำงานย่อมกระทั่งหรือวันสุดท้าย ด้วยพลังที่เปี่ยมล้น

คืนนั้นทั้งสองคนเขียนรายการแผนงานออกมา

วันที่สอง ขยายความเพิ่มเติม

วันที่สาม เขียนโค้ดบนคอมพิวเตอร์ ทำการสร้างภาพแบบจำลองพื้นฐาน

ทั้งลูก็จจ ทั้งกระวีกระวาด ทว่าอึ้งจึ้งไม่รู้สึกเหนื่อยเลยสักนิด สิ่งที่ไม่พอใจเพียงอย่างเดียวก็คืออาหารที่ดีลิเวอรี่มาส่งให้เหนื่อยเกินไปทุกครั้ง เขากินไปสองกล่องแล้วก็ยังหิวสุดๆ

วันที่สี่ ลีโจวซานมองอึ้งจึ้งที่หน้าตาเหมือนกับบอดดี้บอดนอนพักอ่อน ไม่เพียงพออย่างรุนแรง ฤๅได้ตาดำคล้ำห้อยคล้อยลงมาเกือบจะถึงหน้าอก อยู่แล้วก็ตกใจทันที

"นายใช้เวลากี่วันในการทำ"

"ผมกับฉิววีทำด้วยกัน สี่วันครับ"

ลีโจวซานไม่พูดอะไรอยู่นาน สุดท้ายก็หยิบกล่องยาบำรุงสมองคลาย ประสาทกล่องใหม่ออกมาจากลิ้นชักแล้วยื่นให้

"..."

ทุกปีมหาวิทยาลัยการบัญชี C จะมีโควตารายชื่อเพื่อส่งเสริมผลักดันสู่ภายนอก เป็นโครงการที่เกิดขึ้นร่วมกันระหว่างมหาวิทยาลัยกับบริษัท ในฐานะที่เป็นสถานศึกษาที่ทรงคุณวุฒิภายในประเทศ มูลค่าที่แท้จริงของโควตานี้ไม่จำเป็นต้องพูดก็เข้าใจได้ว่ามีค่าขนาดไหน ถ้าหากสามารถดึงดูดองค์กรธุรกิจให้มอบการสนับสนุนทางการเงินได้ และทำผลลัพธ์ในการศึกษาวิจัยของภาควิชาได้สำเร็จก็จะเป็นกระดาษคำตอบที่ถือว่าเป็นเงินทองล้ำค่าในสี่ปีของระดับปริญญาตรีจริงๆ เลยละ ซึ่งโบนัสที่ได้มาส่วนนี้ก็จะกลายเป็นหลักฐานที่โดดเด่น เป็นที่จับตามองในกระบวนการสอบปริญญาโทและการจ้างงานอย่างแน่นอน

โควตารายชื่อในโครงการนี้ทุกปีจะตกเป็นของสาขาเอกการออกแบบ

อากาศยาน

สาขาดาวเด่น เป็นหน้าเป็นตาของมหาวิทยาลัย ได้รับการสนับสนุน ก็เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล

ส่วนสาขาเอกเครื่องยนต์อากาศยานของอิงจิ่ง ความรู้สึกในการมี ตัวตนอยู่ข้างน้อยนิดมาก

แทบทุกคนต่างคิดว่าในครั้งนี้นักเขาคงไร้ความหวังที่จะได้รับโควตา รายชื่อแล้ว แม้กระทั่งตัวอิงจิ่งเองก็ถือแค่ว่าเป็นการทำการบ้านแบบแหกตา น่ารำคาญ ทำๆ ไปงั้น เพื่อให้อาจารย์ให้คะแนนแบบจบบๆ เรื่องไป

หนึ่งวันก่อนการเปิดประชุมพบปะองค์กรธุรกิจ มหาวิทยาลัยแจ้งว่า พวกเขาได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมด้วย

เรื่องเซอร์ไพรส์มาเยือนอย่างปัจจุบันทันด่วน ทำเอาอิงจิ่งเกือบจะ ต้องไปซื้อยาบำรุงหัวใจชนิดออกฤทธิ์เฉียบพลัน เขาบอกโลโจวานอย่าง ตื่นเต้น ผลคืออีกฝ่ายดันสงบนิ่งสุดๆ ตอบว่าอ้อคำเดียวอย่างเย็นชา

"อย่าคิดมากเกินไป ไปเจอโลกบ้าง ผิดผ่นความกล้าบ้างก็ใช้ได้แล้ว"

ความเห็นับหนวเฉยชานี้ช่าง...

ไม่เป็นไร ร่างกายของคนที่ไม่ใส่กางเกงลองจอนทนทานต่อความ หนาวเยือกได้อยู่แล้ว อิงจิ่งยังคงซุกซนความร้อนรนอยู่นอก ร้อนถึงขนาด ผัดคลื่นความร้อนได้ แทบจะแผดเผาทำเอาตัวเองตายได้เลย

เรื่องนี้ก่อให้เกิดความโกลาหลในสาขามากทีเดียว ส่วนใหญ่รู้สึก ปลายปลั้มดีใจหลังจากอัดอั้นมานาน ในที่สุดก็ได้ปลดปล่อยความสุขออกมา เสียที่ ไม่นานนักกลุ่มแฟนคลับของเขาก็ได้รวมพลังออนไลน์ด้วยเทรนด์ 'ออกตัวฟุ้งชน ทำทุกสิ่งเพื่อเธอด้วยพลังรักแบบสุดปัง' ส่วนทางฝั่งสาขา เอกออกแบบอากาศยานที่รับตำแหน่งสนมคนโปรดมาหลายปีนั้นก็ลอกตา อย่างเอือมระอามานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว

ขณะนั้นเองทั้งสองกลุ่มต่างฝ่ายต่างเปิดฉากรบบแบบกินกันไม่ลงสุดๆ 'สนมคนโปรด' เปล่งวาวจา

"เจ้าอย่าได้ริอ่านอวดดีแสดงนิสัยหยิ่งยโสโอหังที่เจ้ามีต่อหน้าข้า"

'สนมโปรดคนใหม่' ประกาศกร้าว

"หนทางอีกยาวไกล อย่าเกรี้ยวกราดให้มากนัก ในชีวิตอาจมีผู้ที่ยิ่งใหญ่
รุ่งโรจน์เหนือเจ้าก็เป็นได้"

เหมยๆ คนมาใหม่อย่างพวกเจ้าล้มเลิกความมั่นใจหน้าไปเสียเถอะ!

"ทำการใดต้องแยกแยะว่าใครเป็นใหญ่เป็นรอง วันนี้ข้าจะสอนให้เจ้า
รู้จักคำว่า 'ศิโรราบ' "

ก๊วนแฟนคลับของอิงจิ่งเซตไล่

"คนมีตั้งเยอะแยะมากมายเป็นสิบล้าน ใครกลัวใครกันเล่า โง่งเง่าเท่าตุ๋น"

อิงจิ่งมีสตืออยู่เพียงลำพังท่ามกลางความอลหม่าน เขาค้นหาในไปตู้*
เกี่ยวกับการแต่งตัวในวาระโอกาสหรืองานที่เป็นมารยาทพิธี แล้วจึงใช้เงิน
ค่าครองชีพสำหรับครึ่งเดือนซื้อชุดสูทสีดำที่ดูเป็นงานเป็นการมาจนได้
นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตของเขาเลย

อิงจิ่งตัวสูง โดยทั่วไปแล้วไม่ได้รู้สึกเลยว่าการแต่งตัวในชุดทางการ
จะเหมือนกับการสวมใส่ชุดเกราะ ชุดสูทนั้นเผยให้เห็นสะโพกแคบ ไหล่
ผึ่งผาย และรูปร่างที่ได้สัดส่วน ปกคอเสื้อเชิ้ตสีขาวพับเก็บเรียบร้อย ความ
รู้สึกที่ดูดีในแบบเด็กๆ ลดน้อยถอยลงไป หลอมรวมเป็นความหล่อเหลา
และภูมิฐาน

เขาส่องกระจกแล้วก็ยิ้มในทันที ดวงตาทอแสงระยิบดุดวงดาว

การเข้าร่วมประชุมในวันนั้นกล่าวได้ว่าเป็นฉากเลี้ยงส่งอำลาที่
แสนยิ่งใหญ่อลังการสำหรับอิงจิ่งมาก ใครที่ไม่รู้คงนึกว่าเป็นการส่งเข้า
ลานประหาร มีขบวนอาจารย์นำทีมเป็นการเฉพาะ ไนรอดธุรกิจยี่ห้อบิวอิกค์**
หนึ่งคันมีกองพลสองทีมนั่งอยู่

* ไปตู้ เป็นเว็บไซต์เสิร์ชเอ็นจินอันดับหนึ่งของประเทศจีน

** บิวอิกค์ (Buick) คือยี่ห้อรถยนต์ระดับหรูสัญชาติอเมริกัน ถือเป็นยี่ห้อรถยนต์ที่เก่าแก่ที่สุดของโลก และเป็นรถยนต์
ในเครือของแบรนด์จีเอ็ม (GM)

ทุกคนต่างมองกันอย่างขัดขึงตา อีกฝ่ายมีความคิดชั่วช้าบานเบอะ ว่า 'ลิ่งป้าที่ไหนโผล่มาแย่งขามอาหารของข้าวะ' ทว่าเจ้าลิ่งป้าเอ็งกลับผ่อนคลายเป็นสบายๆ แล้วยังหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาเล่นเกมเที่ยวอี่เที่ยวอีก

แต่ความมั่นใจในตัวเองเช่นนี้ไม่ได้คงอยู่ต่อไปนานนัก หลังจากถึงสถานที่ประชุมแล้วจึงพบว่า เป็นงานที่ใหญ่โตมากที่สุดที่เคย บุคคลระดับยอดคนจากทั่วทุกหนแห่ง แต่งตัวชุดสูท สวมรองเท้าหนัง หิ้วกระเป๋าเอกสาร สวยงามเก๋ไก๋ พูดคุยยิ้มแย้มแจ่มใสอย่างสนุกสนานกับคนในวงการ

อิงจิ่งกับฉือวีเหมือนตึกแต่นเรไรสองตัวที่เดินเข้ามาในกล้องคาไลโดสโคป* มองดูที่วสารทิศด้วยความมึนงง ที่สำคัญไปกว่านั้นคือกลุ่มของสาขาเอกการออกแบบอากาศยานเป็นเป้าหมายสำคัญที่ทางมหาวิทยาลัยต้องการแนะนำให้รู้จัก อาจารย์ผู้นำทีมจึงมุ่งสนใจแต่พวกเขาไปทั่วทุกหย่อมบริเวณ ดูท่าทางคุ้นเสียยิ่งกว่าคุ้น

"อย่าตกใจ นิ่งไว้" ฉือวีลดเสียงให้ต่ำลง

"เฮ้อ" อิงจิ่งถอนหายใจ พูดเสียงเอื่อยๆ "ถ้ารู้รั้งก็คงจะซื้อชุดสูทตัวนั้นที่ราคาแพงกว่านี้หน่อย"

"..." ฉือวีถาม "นายว่าตัวนี้ยังแพงไม่พออีกหรือ"

อิงจิ่งก้มหน้าลงมองดูชายที่ขวาที่ และยั้งตั้งชายเสื้อด้านข้างของชุดสูทเล็กน้อย "แพงจะตายซัก แต่ฉันรู้สึกว่แบบมันกระชับเวยไม่พอ"

"นายไม่ใช่ผู้หญิงนี่หว่า จะให้เอวกระชับไปทำไม"

"อยากอ่อย"

"..."

แน่นอนว่าสถานการณ์เช่นนี้เป็นการออกจากกระท่อมเพื่อเข้าสู่การทำงานครั้งแรกของพวกเขา แม้ว่าจะทำท่าอากผายไหล่ผึ่งหลังตรงกันสุดๆ แล้ว ทว่าสีหน้าท่าทางที่ระแวดระวังกับสายตาที่เผยความอ่อนหัดออกมา

* กล้องคาไลโดสโคป (Kaleidoscope) หรือกล้องสลับลาย คือกล้องทรงกระบอกที่ภายในมีกระจกเงาวางหันเข้าหากันหลายแผ่น มีช่องตรงส่วนปลายสำหรับมองภาพ เมื่อดูจะเป็นภาพที่เกิดการสะท้อนลดลลายซ้อนทับกันมากมาย บริบทนี้จึงเปรียบได้ว่าเป็นภาพผู้คนละลานตาเต็มไปหมด

ก็ไม่อาจหลอกหลวงใครได้ บุคลิกลักษณะของเด็กน้อยสองคนนี้มีความเป็นเด็กหลังเขานิดหน่อย

พอบายโม่งก็เข้าประจำที่ในห้องประชุม

ยังมีเวลาอีกสิบนาทีก่อนจะเริ่มงาน ในการทำธุรกิจย่อมไม่ปล่อยโอกาสในการขยับขยายเครือข่ายให้หลุดลอยไป ทันใดนั้นรอบบริเวณซ้ายขวาหน้าหลังก็เหมือนกับฉากพบปะเครือญาติขนาดใหญ่

"คุณคือทีมหย่งเฟิงใช่ไหมครับ ได้ยินชื่อเสียงมานานแล้ว ยินดีที่ได้เจอๆ"

"เกรงใจไปแล้วครับๆ คราวก่อนประธานสวีของพวกคุณยังดื่มชากับประธานจางของเราเลย ผมเคยอ่านโครงการของพวกคุณแล้วครับ เป็นโครงการดีที่หาได้ยากมากเลยนะครับ!"

"ไม่หรอกครับๆ พวกคุณเองก็งานคุณภาพเยี่ยมเหมือนกัน เอ ตกลงกันเป็นการภายในแล้วสินะครับ?"

พอเกี่ยวกับเรื่องที่อ่อนไหว อีกฝ่ายก็รีบทำท่าทางแบบว่า 'อู๊ย ฉันไม่รู้จักคุณคนนี้แล้ว' และสร้างทำเป็นยิ้มเหมินเฉย

อิงจิ่งแอบชื่นชมเองเลยว่า *แสดงเก่ง!*

ตัวแทนฝ่ายนายทุนต่างเดินเข้าประตูมาอย่างต่อเนื่องตามลำดับ

ส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย ทำให้ซูหนิงซึ่งสวมชุดสูทสีขาวยาวโดนขนบอยู่ตรงกลางยิ่งดูสะดุดตา ชุดที่ใส่ก่อนบนเป็นเสื้อสูทคาดเอว เสริมด้วยรองเท้าส้นสูง เดิมเธอก็สูงโปร่งอยู่แล้ว ตอนนี้อย่างดูมีท่าที่แข็งแกร่งในตนเอง

มีเลขาฯ ติดตามอยู่ด้านหลังเธอ ท่าทางก็ขึงขังจริงจังเช่นเดียวกัน

คุยกันเพลินไปหน่อย หลายคนไม่ได้สนใจกับเสียงความเคลื่อนไหวใดๆ แล้วคนตรงหน้าก็พูดกระชับความสัมพันธ์กับอิงจิ่งอีก

"พ่อนุ่มหล่อ คุณมาจากบริษัทไหนเหรอ"

สายตาของอิงจิ่งเหมือนชะงักค้าง ยังคงจ้องมองที่ซูหนิง

ซูหนิงมองมาทางนี้นิดหน่อย จีบจ้องมาที่เขาพอดี

อิงจิงไม่ได้ทำอย่างอื่น เพียงแค่ฉีกยิ้มกว้างให้เธอ

อยู่ห่างกันไกลสักหน่อยจึงยากที่จะอธิบายถึงการแสดงออกของซูหนึ่งได้ แต่เวลาที่แรกใบหน้าท่าทีของเธอเรียบเฉย พอชั่วขณะที่สบสายตากันก็ขมวดคิ้วเล็กน้อยจนแทบจะไม่เห็น

พี่ชายที่อยู่ข้างๆ เป็นคนประเภทรู้ทัน จึงถามขึ้นทันทีว่า "โอ้ คุณรู้จักกับประธานหญิงหรือ"

อิงจิงยี่ดหลังตรงโดยไม่รู้ตัว ทำเป็นพูดเหมือนกับเข้าใจเรื่องราวครรลองแห่งชีวิตอย่างทะลุปรุโปร่ง ทั้งที่เพิ่งจะรู้แล้วกึ่งดเอามาใช้เท่านั้น

"ไม่ใช่แค่รู้จักหรอกนะ"

พี่ชายที่อยู่ข้างๆ พูดคำว่า "ฮา!" เสียงยาวเพ้อๆ แล้วหางจิ้งจอก* ก็โผล่ออกมา

คนในวงการคนนี้ก็เปลี่ยนท่าที่เป็นประจวบสอพลอ ควิกนามบัตรออกมาอย่างกระตือรือร้นสุดๆ เพื่อที่จะแลกเปลี่ยนกัน

"ผมก็ว่าอยู่แล้ว! ผมคุ้นตาคุณเป็นพิเศษเลย! จำได้แล้วละ เคยเห็นคุณตั้งหลายครั้งหลายหนกับประธานหญิงนั่นเอง!"

ในใจอิงจิงรู้สึกแฮปปี้อย่างประหลาด 'ความสัมพันธ์แบบเส้นสาย' ช่างใช้การได้ดีจริงๆ

ทำเป็นอ่อย ทว่าได้ผลสุดๆ ไปเลย

* หางจิ้งจอก หมายถึงตัวตนที่แท้จริงในแง่ที่ไม่ดี หรือเจตนาชั่วร้ายปรากฏออกมาให้เห็น

บทที่ 6

เมื่อถึงเวลา การประชุมก็เริ่มต้นขึ้น

ฝ่ายนายทุนนั่งประจำที่แถวแรก หลังกล่าวคำพูดสั้นๆ แล้วก็เริ่มเปิดฉาก ตัวแทนโครงการกล่าวปาฐกถาตามลำดับ อังจึงได้ลำดับที่สอง นับจากหลัง ฉีอวีพูดด้วยความสนใจเล็กน้อย

"สาขาออกแบบได้ลำดับที่สาม"

สมเป็นลูกรักตัวจริงของมหาวิทยาลัยเลย

ครั้นดูได้สองรอบ อังจึงก็เข้าใจแล้วว่าผู้ที่เก่งกาจมีศักยภาพทั้งหมด ล้วนมุ่งทะลุไปข้างหน้าลูกเดียว อย่างที่ชายคนที่พูดกับเขาเมื่อครู่นี้ อังจึงแอบค้นไปตู้ดูบริษัทของเขา ดูท่าทางเก่งใช้ได้เชี่ยวชาญแหละ

ทั้งด้านการแพทย์เอเย่ อสังหาริมทรัพย์เอเย่ การสร้างสาธารณูปโภค ขึ้นพื้นฐานเอเย่ และสิ่งที่ได้ยีนกันบ่อยๆ จนคุ้นหูคือสิ่งที่ประชาชนต้องการ แล้วจะเริ่มทำธุรกิจจากสิ่งพวกนี้ได้ง่าย เห็นอัตราผลกำไร และปราศจากความเสี่ยงที่ไม่แน่นอน แบบนั้นทางฝั่งนายทุนยิ่งรักมากเชียวละ

บรรดาผู้บรรยายโครงการเหล่านี้แต่ละคนเป็นผู้คร่ำหวอดในวงการ ทั้งนั้น ทักษะในการพูดดีเลิศ บรรยายกาศในงานช่างงดงามมาก

คนแรกก็เป็นแบบนี้แหละ ตอนแรกเริ่มเต็มเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจ

แสดงจุดเด่นและข้อดีทั้งหมดของตนเองออกมาเสียใหญ่โต ทำให้เกิดความรู้สึกภูมิใจเหมือนเป็นนกกระเรียนในฝูงไก่* จนเมื่อได้หลอมรวมเข้ามาอยู่ในวงการนี้แล้วจึงพบว่านกกระเรียนในฝูงไก่เป็นเรื่องจริง แต่เหมือนกับว่าตนเองจะไม่ใช่นกกระเรียน...ตัวนั้น

อิงจิ่งประหม่านิดหน่อย

คนพวกนี้มันยังไวกันเนี่ย ช่างจ้อกันเหลือเกิน พุดเก่งกันเกินไปแล้วมั้ง!

ถึงตาของสาขาเอกการออกแบบอากาศยานผู้ร่วมมหาวิทยาลัยเดียวกัน ผู้บรรยายนำอิงจิ่งก็รู้จัก เป็นประธานสภานักศึกษาควบตำแหน่งคนขับประจำตัวที่พอของรองอธิการบดี อ้อ ไมลีส คนสนิทเบอร์หนึ่งต่างหาก เขาสวมชุดสไตส์ซุนยัตเซ็นที่ไม่รู้ว่าไปได้มาจากไหน ใส่แว่นกรอบดำ แล้วก็เอ่ยปากพูด

"อันดับแรก ได้มาอยู่ร่วมในสถานที่เดียวกันกับทุกท่านซึ่งเป็นบุคคลที่โดดเด่นในแวดวงธุรกิจ ช่างเป็นเกียรติของผมจริงๆ ครับ อันดับต่อมา ผมอยากขอบคุณมหาวิทยาลัยของผมที่มอบโอกาสสำหรับการแนะนำตัวนักศึกษาให้กับบริษัทในครั้งนี้อย่างผม"

อิงจิ่งขนลุกขนชันไปทั่วทั้งตัว

ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าการเตรียมความพร้อมของเขาเป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้อย่างราบรื่น และภายใต้การพัฒนาอย่างรวดเร็วของอากาศยานในช่วงไม่กี่ปีมานี้กลายเป็นเทรนด์ที่นิยมกันแพร่หลาย อากาศยานไร้คนขับได้นำมาประยุกต์ใช้กับขอบเขตสาขางานที่หลากหลาย บวกกับการสนับสนุนอย่างแข็งขันในระดับประเทศ เทคโนโลยีจึงค่อยๆ เติบโตสูงงอมไปทีละขั้น มองเห็นโอกาสภายภาคหน้าในทางธุรกิจ

หากสังเกตุดูสักนิดจะเห็นว่าฝ่ายนายทุนที่อยู่แถวหน้าล้วนตั้งใจฟังกันอย่างรอบคอบและจริงจัง

* นกกระเรียนในฝูงไก่ เปรียบเปรยถึงคนที่มีความสามารถ หรือเป็นที่โดดเด่นท่ามกลางฝูงชน

สายตาของอิงจิ่งเหลือบไปทางด้านขวา

ซูหนิงนั่งตัวตรง กำลังก้มหน้าพลิกเปิดดูเอกสารข้อมูลต่างๆ ดูเหมือนจะอ่านค้นข้อมูลบางอย่าง แล้วก็เงยหน้าขึ้นมามองผู้พูด ส่วนโค้งตรงไปหน้าด้านข้างของเธอสวยจริงๆ ระหว่างจุดहरिनจง* และริมฝีปากมีส่วนเว้าเล็กน้อย

สีปากสวยจังเลย

เสียงพูดบนเวทีกลายเป็นเสียงหึ่งๆ ดังอ้ออ้อ จากนั้นอิงจิ่งก็กลับมารู้ตัวอีกครั้ง รู้สึกใจวาบหวีกับความฟุ้งซ่านของตัวเองเมื่อคณู๋น้อย่างบอกไม่ถูก

"นายตื่นเต้นเธอ" จู่ๆ ฉือวีก็ถามขึ้นมา

"หะ...หะ? ตื่นเต้น อ้อ ไม่ได้ตื่นเต้น" น้ำเสียงอิงจิ่งละล้าละลัก เหมือนหัวขโมยที่ถูกจับได้ว่าทำเรื่องเลวร้าย

"..."

ไม่นานก็ถึงตาพวกเขาแล้ว

อิงจิ่งเป็นผู้บรรยายหลัก ส่วนฉือวีทำหน้าที่เป็นผู้ร่วมมือ

เขาตั้งชายเสื้อด้านล่างของชุดสูทเล็กน้อย แอบสูดลมหายใจลึกๆ แล้วจึงสาวเท้าก้าวยาวๆ ขึ้นไปบนเวทีท่ามกลางสายตาของสาธารณชนที่มองดูอยู่

ซูหนิงวางหนังสือโครงการในมือลง ยกแก้วน้ำขึ้นมาดื่มแล้วก็มองเขา

อิงจิ่งในตอนนี้อยู่เตรียมการมาอย่างดีพร้อมและมั่นใจเป็นอย่างยิ่ง ว่ากันถึงที่สุดแล้วก็ยังมีชื่อเสียงมหาวิทยาลัยที่คอยช่วยส่งเสริมสนับสนุน และด้วยการหนุนนำของคณู๋หนุ่ม พลังความกล้าหาญพลุ่งพล่านแถมพลจะกำลังยังกระปรี้กระเปร่าโหมกระหน่ำมาอย่างเต็มที่ ประเด็นที่สำคัญที่สุดคือ เขามั่นใจเต็มเปี่ยมกับโครงการของตัวเอง

* จุดहरिनจง คือจุดสำหรับฝังเข็มหรือกระตุ้นเลือดลม เป็นจุดที่อยู่ระหว่างปากกับจมูก ใช้บำบัดรักษากรณีเป็นลมหมดสติในภาวะฉุกเฉินด้วยการกดจุดตรงตำแหน่งนี้

"สวัสดีครับทุกท่าน ผมเป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย การบินฯ C ผมชื่ออิงจิ่งครับ ขอขอบคุณทุกท่านที่สละเวลาอันล้ำค่ามารับฟัง แนวคิดการออกแบบของผมนะครับ"

ไม่มีวาทจาประจบประแจงและเจตนาป้อยอเอาใจแต่อย่างใด การเริ่มเปิดฉากเช่นนี้ทั้งเปิดเผยและรวบรัด

ซูหนิงชะงัก อิงจิ่ง? เป็นชื่อที่แบบว่าเบ่งบานเปิดรับขนาดนี้เลยหรือ เธอพลิกกลับไปเปิดดูหน้าปกของหนังสือโครงการ อ้อ ที่แท้ก็คำว่าจิ่ง ที่แปลว่าความแจ่มจรัสของหยก

"วันนี้สิ่งที่ผมจะมาแนะนำแก่ทุกท่านคือความเป็นไปได้ของเทคโนโลยี การจำลองเสมือนจริงด้านเครื่องยนต์อากาศยานครับ" เสียงของเด็กวัยรุ่นดังชัดเจนและไพเราะ ไม่มีเสียงเออร์* ที่เป็นสำเนียงพูดในแบบปักกิ่ง แล้วก็ไม่มีกรพุดทำนองไล่เสียงสูงต่ำในลักษณะเชิงเทคนิคแต่อย่างใด เขาพูดจาชัดถ้อยชัดคำ คำพูดที่ออกมาดังก้องกังวาน

ภาพสไลด์เปลี่ยนไปที่ละภาพๆ การอธิบายแบบมีอาชีพที่ละเอียดแม่นยำก็เริ่มลงรายละเอียดมากขึ้นเรื่อยๆ ไล่ไปที่ละลำดับ

อิงจิ่งยิ่งพูดก็ยิ่งออกรส จากตอนแรกสุดที่กังวลจนผ่อนคลาย กระทั่งถึงตอนนี้ที่ตื่นเต้นจนแทบจะระเบิด เขาก็ยังพูดจาอย่างฉะฉาน ออกจะมีความรู้สึกเชื่อมั่นในแบบที่ว่า 'ยายอิงชายแดง ชายเองชมเอง'**

กระทั่งสายตาก็เปี่ยมไปด้วยความกระตือรือร้นของเขากวาดมองมาที่ความเคลื่อนไหวของซูหนิง

ตอนแรกซูหนิงยังค่อนข้างที่จะสนใจฟัง สามนาที่ต่อมาสีหน้าเรียบเฉย

* เสียงเออร์ หรือเออร์ฮัวอิน (儿化音) คือการออกเสียงโดยม้วนลิ้นให้ปลายลิ้นแตะที่เพดานปาก และคนปักกิ่งมักจะพูดลงท้ายประโยคด้วยเสียง 'เออร์'

** มาจากนิทานพื้นบ้าน 'ยายหวังชายแดง ชายเองชมเอง' มีชายคนหนึ่งชื่อหวังหัว เป็นชาวซิวอี้ที่ปลูกแตงหัวเลี้ยงชีพ เนื่องจากแตงของหวังหัวรูปร่างลักษณะไม่น่าดู จึงไม่มีใครกล้าซื้อ เขาสาธยายว่าแตงของตัวเองหวานกว่าแตงโมทั่วไปสิบเท่า หวานเหมือนน้ำผึ้ง ในตอนแรกแก่ให้ชิมก็ยังไม่มีใครกล้าชิม แต่เมื่อมีคนกล้าชิมหนึ่งคนก็เริ่มมีคนบอกต่อไปเรื่อยๆ จนขายดี แตงของหวังหัวก็คือแคนตาลูปในปัจจุบัน นอกจากนี้คำว่า 'หัว' พ้องเสียงกับคำที่แปลว่า 'ยาย' และหวังหัวชอบพูดมากและรู้จักจิกเหมือนยายแก่ คนจึงตั้งฉายาให้ว่า 'ยายหวัง'

พอห้านาทีต่อมารการแสดงออกดูไม่ได้จจจอยู่กับการฟังอีกแล้ว สุดท้ายเธอไม่แม้แต่จะมองดู และปิดหนังสือโครงการของพวกเขาทันที

ราวกับเป็นการพิพากษาครั้งสุดท้ายตอนปิดฝาโลงศพว่ายังคงเป็นพวกประเภทที่ไม่ดี ใช้ไม่ได้ด้วยนั่นเอง

อิงจิ่งรู้สึกว้าวินาที่ก่อนตนเองยังมีไฟอยู่ในจุดเตีอดอยู่เลย พอมาวินาที่นี้ก็ถอดใจหมดไฟเสียแล้ว

โชคดีที่มาถึงช่วงท้ายแล้ว ขาดความสมดุลทางสภาพอารมณ์นิดหน่อยก็คงไม่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดมากนัก ครั้นเขาพูดจบก็มีเสียงปรบมือดังขึ้นที่ด้านล่างเวที หรือมแฮร์มอยู่ไม่กี่วินาที พอจะสามารถเรียกได้ว่าเป็นการปรบมือแบบสุภาพและเป็นมิตร

อิงจิ่งเดินเคื่องลงจากเวที ฉื่อวีกระซิบเตือนจากข้างหลัง "นายเดินมือกับขาไปทางเดียวกันนะ"

"..."

แต่เดิมจิตใจที่กระสับกระส่ายอยู่แล้วยิ่งตุงุ่นงานเข้าไปอีก เขากลับมานั่งที่ตำแหน่งเดิม มารู้ตัวอีกทีเหงื่อก็ท่วมทั้งหลังแล้ว

หลังจากรอให้ทีมโครงการกล่าวคำพูดทั้งหมดเสร็จสิ้นก็จะได้รับการตอบรับของรอบแรกภายในเวลาครึ่งชั่วโมง อันที่จริงพอเลิกประชุมแล้วจะมีฝ่ายนายทุนดำเนินการติดต่อขึ้นต้นกับโครงการที่พวกเขาให้ความสนใจซึ่งภายในห้านาทีก็มีห้าบริษัทที่ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้ม

อิงจิ่งนั่งอยู่ตรงที่เดิม กำกางเกงสูทไว้ด้วยความกังวล

"ขอบคุณมากเลยครับ!!" ไม่ไกลออกไปมีเสียงโห่ร้องดีใจของวัยรุ่นดังแว่วมา เป็นกลุ่มของสาขาเอกการออกแบบอากาศยานที่อยู่มหาวิทยาลัยเดียวกันนั่นเอง

ฉื่อวีพูดว่า "พวกเขาได้รับเลือกแล้ว"

อิงจิ่งยังมีความหวังในใจ "พวกเราก็คงได้แหละ รออีกหน่อย อย่ำรีบร้อน!"

แบบนี้ยิ่งเหมือนเป็นการพูดกับตัวเองเลย

สามสิบนาทีต่อมา สถานที่ประชุมว่างเปล่าแล้ว

ฉิววีทอดถอนใจ พูดกับอิงจิ่งที่ไม่ขยับเขยื้อนตัวเลย "เราไปกันเถอะ"

อิงจิ่งเอียงหน้าหันไปถามว่า "เป็นเพราะฉันพูดผิดพลาดเหรอ"

ฉิววีเอ่ย "ไม่หรอก นายพูดได้ดีมาก"

"งั้นทำไมพวกเขาถึงไม่เลือกล่ะ"

ฉิววีอ้าปากจะพูดอยู่หลายครั้ง ทว่ากลับไม่มีคำพูดเปล่งออกมา
สักคำเดียว

จู่ๆ อิงจิ่งก็ลุกขึ้นยืน

"เฮ้! นายจะไปไหน!" ฉิววีตกใจยกใหญ่ ไม่สามารถไล่ตามหลังเพื่อน
ที่เผ่นแนบไปอย่างรวดเร็วได้ทัน

ห้องโถงเล็กที่อยู่ภายนอกสถานที่ประชุมยังมีผู้คนอยู่อีกเยอะมาก มีทั้ง
ฝ่ายนายทุน มีบริษัทที่ถูกเลือก กำลังพูดจาทักทายกันอย่างสุภาพ หรือ
สื่อสารแลกเปลี่ยนความร่วมมือกันอยู่ อิงจิ่งค่อยๆ หยุดฝีเท้าลง แล้วอยู่ๆ
ก็เกิดอาการตื้อตึงขึ้นมา คิ้วเขาคนดวงช่วยคนหนึ่งที่อยู่ใกล้ๆ มาถาม

"สวัสดิ์ครับ เมื่อสักครู่นี้ผมเป็นคนทำรายงานการวิเคราะห์ความ
เป็นไปได้ของแบบจำลองเสมือนจริงเองครับ ผมชื่ออิงจิ่ง ขอโทษอย่างยิ่ง
นะครับที่รบกวนคุณ"

ทันทีที่เปล่งคำพูดนี้ ทุกสายตาล้วนมองมาทางเขา

เหตุผลที่เลือกคนดวงช่วยคนนี้เพราะอิงจิ่งจำได้ว่าเขาเป็นคนที่ดู
ท่าทางค่อนข้างมีประสบการณ์และมีอำนาจในการพูดท่ามกลางบรรดาเหล่า
นายทุนทั้งหมด

อิงจิ่งถามอย่างตรงไปตรงมาเหมือนจะบุ่มปามไม่เกรงใจ แต่จริงๆ
คือการแสดงความตั้งใจจริง

"ผมอยากขอคำปรึกษาจากคุณครับ คือว่าการพูดบรรยายโครงการ

ของผมมีส่วนที่จำเป็นต้องปรับปรุงแก้ไขตรงไหนหรือไม่ครับ"

ชายชราตะลึงงัน หลังจากนั้นก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกยินดี

หลังจากคนที่อยู่รอบๆ ได้ยินแล้วต่างก็รู้สึกเริงร่าขึ้นมากันหมด

บางทีรอยยิ้มอาจจะดูเจตนาดี แต่ในขณะนี้อัจฉิ่งมองดูแล้วเหมือนลูกบอลปุกปุยที่เต็มไปด้วยหนามแหลมซึ่งแต่ละลูกจิ้งจะทิ่มแทงใส่เข้าด้วยเจตนาชั่วร้ายอย่างไม่ต้องสงสัย

ส่วนใหญ่มองเป็นเรื่องขำๆ

เขานึกในใจ *เหอะ น่าจะเป็นความสัมพันธ์แบบเส้นสายกันทั้งหมดแหละ*

ก็เหมือนกับที่มหาวิทยาลัยลำเอียงเข้าข้างสาขาเอกการออกแบบอากาศยานมาตลอดไง!

อายุในช่วงยี่สิบต้นๆ ล้วนเกี่ยวข้องกับคำว่าหนุ่มสาวเต็มไปด้วย พลละกำลังล้มเหลือ เลือดลมสุบฉีดเต็มที่ และด้วยสถานการณ์ที่ต้องประสพกับความยุติธรรมมาอย่างยาวนาน บวกกับบอดหลับนอนมาหลายวัน แต่สิ่งที่ทำออกมาก็ยังไม่ได้รับการเห็นดีเห็นชอบ อีกทั้งบางทีอาจเป็นเพราะท่าทางของซูหนิงที่ปิดหนังสือโครงการด้วย

เวลานี้อัจฉิ่งสิ้นหวังสลัดใจเหมือนตกอยู่ในถ้ำน้ำแข็ง เอ่ยถามอีกครั้งด้วยอารมณ์คุกรุ่น

"คุณได้โปรดช่วยชี้แนะด้วย ผมเปลี่ยนได้ ผมสามารถทำให้ดีขึ้นได้ครับ"

เสียงหัวเราะอย่างเป็นมิตรยิ่งดังกระหึ่มมากขึ้น

เด็กหนุ่มคนนี้ช่างเชื่อซำคุณน้ารักจริงๆ

ทุกคนเหมือนกำลังมุ่งดูสิ่งที่ไม่ได้สลักสำคัญ และไม่แม้แต่จะคิดว่าการร้องขอของเขาเป็นเรื่องจริงจัง ทว่าในตอนนั้นซูหนิงก็ลุกขึ้นแล้วก้าวออกมา

"แนวคิดการออกแบบโครงการดีนะ มีความเป็นมืออาชีพมาก เทคโนโลยีขั้นสูง มีการมองการณ์ไกลมากพอสมควร"

เธอเบี่ยงตัวก้าวออกมาจากฝูงชน รูปร่างบอบบาง กิริยาท่าทางกึ่งงามสง่า เสียงพูดหนักแน่นเอาจริงเอาจัง ไม่กระซอกโสกฮาก แต่ก็ไม่ได้กระตือรือร้น รีบเร่งไปเสียทั้งหมด

อิงจิ่งสบตากับเธอ ในใจเริ่มลัลลาล่าผ่อนคลายลงได้นิดหน่อย

ซูหนิงพูดต่อ "แต่ความเป็นไปได้ต่ำเกินไป"

อิงจิ่งอธิบายแตกต่าง "เรื่องความเป็นไปได้ไม่มีปัญหาครับ พวกผมได้สถิติให้เห็นแบบจำลองขั้นพื้นฐานบนพาวเวอร์พ้อยต์แล้วครับ"

ซูหนิงพูดต่อ "ดี ฉันขอถามหน่อย ตั้งแต่การก่อสร้างจนถึงการประยุกต์ใช้งานจริง จำเป็นต้องใช้เวลานานแค่ไหน"

อิงจิ่งสูดลมหายใจรวมพลัง เหมือนกับจะต้องร่ายคำพูดยาวเหยียด แต่พอคิดอย่างละเอียด เขาเองก็ใจฝ่อเสียแล้ว

"ต่อให้สามารถลงทุนแล้วนำมาใช้งานในเวลาสั้นๆ ได้ก็เถอะ ฉันขอถามอีกว่าสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในเชิงรูปธรรมในแง่ไหนได้บ้างล่ะ"

"การวิจัยและการพัฒนาทางเครื่องยนต์อากาศยานครับ" เหมือนเป็นฉากเกมไฟโปกเกอร์ ตกเป็นรองอยู่ทว่าจู่ๆ กลับจับได้ไฟเด็ดเสียอย่างนั้น อิงจิ่งพูดเสียงสูง แสดงความภาคภูมิใจเล็กน้อย "ทุกท่านคงรู้จักเครื่องบินอั้ง 777* กันสินะครับ การออกแบบเครื่องบินทั้งลำและการทดสอบในส่วนสำคัญ แต่ละจุดก็เป็นคุณูปการจากการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีแบบจำลองเสมือนจริง ซึ่งทำให้แต่เดิมที่มันต้องใช้เวลาที่ครบกระบวนการในการพัฒนาถึงแปดปี ย่นระยะเป็นใช้เวลาเพียงห้าปีเท่านั้น"

ซูหนิงพูด "จากแปดปีย่อเป็นห้าปี?"

อิงจิ่งตอบ "ถูกต้องครับ!"

ซูหนิงสงบนิ่ง พูดแบบรวบย่อเฉพาะคำสำคัญ "แปดปี? ห้าปี?"

น้ำเสียงเช่นนี้ช่างเย็นเฉียบเหมือนมีสะเก็ดน้ำแข็งซึ่มผ่านร่าไร ไร้ซึ่ง

* โบอั้ง 777 เครื่องบินเชิงพาณิชย์แบบลำตัวกว้าง ใช้เครื่องยนต์สองตัว มีพิสัยบินระยะไกล การใช้งานปลอดภัย และเสถียร มีขนาดใหญ่ผู้คนได้มาก

การแสดงออกทางอารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้น

ซูหญิงพลันยิ้มออกมา คำพูดในเชิงคำถามกลายเป็นคำยืนยันที่พูดพอให้ผ่านไปแบบไม่อธิบายลงลึก

"อ้อ ห่าปี"

สถานประกอบการเป็นองค์กรที่ว่าด้วยคำว่ากำไรอยู่แล้ว วงจรการลงทุนห้าปีก็ใกล้ขีดจำกัดของสถานประกอบการส่วนใหญ่เข้าไปแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นโครงการที่ล่องลอยจับต้องไม่ได้ ไม่สามารถประเมินค่าได้ และเป็นตัวถ่วงในทุกด้าน

พูดไปจนแล้วจนรอดก็สามารถสรุปเป็นคำพูดง่ายๆ ได้ว่า "ไม่มีหวังขอโทษนะ"

ความหมายของซูหญิงเป็นที่ชัดเจนอย่างยิ่งว่าเธอไม่อยากจะความรู้สึกมาเติมพนักกับอนาคตในวันพรุ่งนี้

เพียงคำพูดเดียว พออิงอิงได้ยึนก็เกิดอาการปลายหูแดงก่ำ ปวดแปลบหน้าอก ความไม่ย่อท้อไม่เกรงกลัวอันตรายเมื่อต้องออกจากกระท่อมเพื่อเข้าสู่การทำงานครั้งแรกนั้นได้แตกสลายกลายเป็นผุพังอย่างสมบูรณ์ ภายใต้อำนาจข้อตรงที่ฟังแล้วไม่เข้าหูคน จึงได้รู้ว่าที่แท้การเคาะพตนเองที่มีอยู่น้อยนิดนั้นช่างแสนจะอ่อนแออบบางราวกับปีกจักจั่น ไม่ควรค่าแก่การพูดถึงเลย

นี่เป็นสไตล์การทำงานในแบบของซูหญิงมาโดยตลอด

ตรงไปตรงมา และมองเชิงภาววิสัย* กล่าวโดยทั่วไปแล้วนี่ถือว่าเป็นจุดเด่น แต่สำหรับอิงอิงแล้ว ดูเหมือนว่าจะเป็นความเลียดเย็นและไร้ความปรานีอยู่บ้าง

อกรบไร้ซึ่งชัย แพ้พ่ายกลับมา

* ภาววิสัย (Objectivity) หรือปรวิสัย คือสิ่งที่มีพื้นฐานอยู่บนข้อเท็จจริง เจื่อนใจที่เป็นความจริง ไม่เกี่ยวกับความคิดหรือความรู้สึก

อิงจิ่งเคว้งคว่างไปหมด สูญสิ้นเรี่ยวแรงกำลังทั่วร่าง
 ฉิววีพูดพลอบเขา "ไม่เป็นไรหรอก เราเองก็ได้รับการยอมรับแล้ว
 ไม่ใช่เหรอ"

เขายังคงตื้อตึงอยู่นั่นเอง อิงจิ่งพูดอย่างไม่ยอมว่า "ฉันว่าพวกเขา
 ไม่เข้าใจเลย ก็แค่พวกคนประเภทที่ทำธุรกิจแบบเอาง่ายเข้าว่า"

ฉิววีพูด "สามารถทำธุรกิจได้ง่ายๆ แล้วทำไมจะต้องไปทำให้ยุ่งวาย
 อีกล่ะ"

หม่อมวลโทสะจุก้างอยู่ในลำคอของอิงจิ่ง จะกลืนก็กลืนไม่ลง จะคาย
 ก็คายไม่ออก เขาคับข้องใจแทบตาย

พอถึงมหาวิทยาลัยแล้วเขาก็มีทำที่นาเวทนายู่สักหน่อย
 ทางฝ่ายสาขาเอกการออกแบบอากาศยานนั้นเต็มไปด้วยความดีอก
 ดีใจ

"ฉันบอกแต่แรกแล้วไง พวกเขาไม่ไหวหรอก ตอนออกเดินทางยังจะ
 มาชิงผ้าโฆษณาป่าวประกาศ เป็นเด็กอ่อนหัดใหม่ล่ะ"

"แบบว่าต้องมาร่วมผสมโรงให้ได้ มหาวิทยาลัยก็แถลงออกมาแล้ว
 แบบนี้ไม่เสียเวลาหรือไง"

"แถมยังมีกลุ่มแฟนคลับอีก บ้าเอ๊ย เหมือนกับกลุ่มลัทธิเลยอะ"

หลังจากอิงจิ่งกลับมาถึงห้องพักแล้วก็ตรงไปนอนแผ่ร่างตายซาก
 บนเตียงทันที ในวันต่อมาฉิววีเรียกเขาให้ไปเข้าเรียน เขาดึงผ้าห่มคลุม
 ปิดหัวไว้ พลิกตัวหันกลับไปกอดพนักนอนต่อ

เผอิญว่าคาบเรียนนี้เป็นคาบของลี้โจวซานพอดี หลังจากเลิกเรียนเขา
 ก็เรียกฉิววีไว้ "ไอ้เจ้าหนูนั่นล่ะ"

ฉิววีเกาหัวแกรกๆ ตัวสั่นนังก "ปราณชีวิตได้รับบาดเจ็บสาหัส กำลัง
 บำเพ็ญเพียรฝึกความสงบเสงี่ยมอยู่ครับ"

ลีโจวซ่านขึ้นเสียงสูง "นายบอกเขาเลยนะ ขึ้นตอนป้ายโดดเรียนอีก เทอมนี่อย่าคิดว่าจะผ่าน!"

ฉิววีทำตัวเป็นกระบอกเสียงอย่างซื่อๆ ตามระเบียบ

อึ้งจิ้งที่ยังนอนตายซากอยู่บนเตียงจู่ๆ ก็กระตุกฟื้นคืนชีพขึ้นมา เขาแต่งผลุงลุกนั่งเหมือนสปริง ยันตัวกับหัวยุ่งกระเซิงเหมือนนรังนกขึ้นมา

"มีสิทธิ์อะไรไม่ให้ฉันสอบผ่าน! โครงการนี้เขาเป็นคนมอบให้เอง นี่พวกเราที่ทำงานให้เขาหรอก! แล้วคนที่ขายขึ้นหน้าก็ไม่ใช่เขาด้วย!"

"ซู่ๆ นายเบาเสียงหน่อยสิ" ฉิววีคิดจะเอามือปิดปากเขาไว้ "ตอนที่ฉันเพิ่งเข้ามา เห็นเจ้ากรอบแว่นดำเล่นอยู่ที่ห้องที่อยู่ติดกันเนี่ย"

เจ้ากรอบแว่นดำชื่อเต็มคือหลัวจยา เป็นเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยคนที่ได้รับเลือกโครงการอากาศยานเมื่อวานนั่นเอง

คำพูดนี้แทนที่จะโดนเจ้ากรอบแว่นดำได้ยินเข้าเสียก่อน แต่กลายเป็นว่าถูกลีโจวซ่านที่อยู่ตรงประตูทางเข้าได้ยินเข้าเสียแล้ว

ฉิววีใจเต้นระส่ำระสายแทบบ้า "ศาสตราจารย์!"

อึ้งจิ้งพลันผงะ ตามมาด้วยการแสดงออกแบบไร้ซึ่งความเกรงกลัว ด้วยท่าที่แบบว่า 'ที่ฉันพูดเป็นความจริง'

ทว่าลีโจวซ่าน...ไม่มีการตำหนิ ไม่มีการก่นด่า ไม่มีแม้กระทั่งคำพูดสักคำเดียว

สันหลังของเขาโค้งงออย่างเห็นได้ชัดเนื่องจากหมกตัวอยู่ในห้องปฏิบัติการมาเป็นเวลานาน แม้ว่าเขาจะตัวสูง แต่หลังที่ตรงแหงนที่ว่านั้นหายไปนานแล้ว

ลีโจวซ่านมองดูอึ้งจิ้งครู่หนึ่ง สายตาที่มองมานี้มีความหมายไม่ชัดเจนนัก ทว่าอึ้งจิ้งกลับมองเห็นถึงความเจ็บจี๊ดเหมือนกับถูกทิ่มแทงใจ

เขาหันหน้าไปทางอื่น จงใจสร้างทำเป็นมองไม่เห็น หัวรั้นไม่มีแผ่วลงเลยสักนิด

ลีโจวซ่านเดินจากไปแล้ว

คือรู้สึกไม่สบายอารมณ์เป็นอย่างมาก "เฮ้ ไม่จำเป็นต้องทำแบบนี้หรอก ไม่ได้รับเลือกก็เป็นเรื่องปกติมากนี่นา คำพูดของบอสสาวคนนั้นก็ค่อนข้างมีเหตุผลมากเลยนะ"

เป็นเพราะว่ามีเหตุผลไงล่ะ ถึงจะเป็นความจริงแต่ก็สิ้นหวังซะหมด

"นายจะเข้าใจอะไร" อึ้งจิ้งทิ้งคำพูดไว้ เมื่อล้างหน้าและบ้วนปากแบบ ลวกๆ แล้วก็สวมเสื้อผ้าเพื่อจะออกไปข้างนอก

แต่เจ้ากรอบแว่นดำที่อยู่ห้องข้างๆ ก็เดินออกมาพอดี

ทั้งสองคนประจันหน้ากัน

อึ้งจิ้งมองตรงไม่มีล่อล่อกไปทางอื่น เซ็ดคอเรียวยาวขึ้น เจ้ากรอบแว่นดำเองก็ทำตัวเป็นเด็ก จงใจตะโกนพูดกับเพื่อนร่วมชั้น

"ความจริงฉันก็ได้ทุ่มเวลาอะไรมาก ห้องปฏิบัติการได้รับการอนุมัติเป็นพิเศษจากสาขาอยู่แล้ว ฉันใช้งานได้สะดวกสบาย ไม่ได้เอาเวลาพักผ่อนไปเลย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าจะอดหลับอดนอนสามสี่คืนหรอก"

อึ้งจิ้งหยุดฝีเท้า ชักถามด้วยเสียงเย็นๆ "นายพูดถึงใครกัน"

หลัวจยาเอามือลูบคาง ทำเป็นยียวน "ใครร้อนตัวขึ้นมากก็คนนั้นแหละ"

เสื้อสองตัวอยู่ร่วมเขาลูกเดียวกันไม่ได้ ยิ่งมีความผยองในแบบวัยรุ่น ก็ยังเป็นการเติมน้ำมันในกองเพลิงเข้าไปอีก โดยพื้นฐานแล้วคงต้องจบเห่

อึ้งจิ้งเกิดอาการโทสะเดือดพุ่งพรวดขึ้นมาทันที เขาใช้มือคว้าจับคอเสื้อของหลัวจยาไว้

"พูดจาภาษาคนได้ไหมวะ!"

หลัวจยาคนนี้มีหน้าตาแบบผู้ชายเนิร์ดทั่วไป ส่วนสูงคือหนึ่งร้อยเจ็ดสิบกลางๆ เมื่ออยู่ต่อหน้าอึ้งจิ้งที่สูงหนึ่งร้อยแปดสิบแล้ว ไม่มีข้อได้เปรียบเลยสักนิด

เขาถูกรัดจนสะดุดล้มลงไปกับพื้น หลังจากลุกขึ้นได้ก็เหวี่ยงหมัดออกไปต่อคางอึ้งจิ้งจนได้รับบาดเจ็บ

พอความเดือดดาลค้างแค้นครอบงำก็ทำเอาขาดสติกันไปหมด ทั้งสองคน

สูตะลุมนอนกันทันที เตียวก็ร้องเสียงโอดโอยด้วยความเจ็บปวด เตียวก็เป็นเสียงอ้ออึ้งของกำป็น ทั้งหมดล้วนลงมือกันอย่างเต็มเหนี่ยว

เมื่ออึ้งจิ่งถูกลากตัวออกมา เขาเดินขาอะเฟลก ส่วนหลังจายา... ล้มอยู่บนพื้นแล้ว คนราวสามถึงห้าคนพยุงไว้ก็ยังลุกไม่ขึ้น

"ถ้าพูดจาไม่เป็นก็หุบปากซะ" อึ้งจิ่งหอบหายใจจนหน้าอกระเพื่อมสะบัดข้อศอกไปข้างหลัง ผลักฉื่อวี่ที่กำลังขวางเขาอยู่ออกไปแล้วชี้ไปที่หลังจายา ในดวงตามีความโกรธแค้นชิงชังอย่างโจ่งแจ้งเปิดเผย "แกฟังฉันไว้ให้ดี วันนั้นฉันอึ้งจิ่งแท้แล้ว แต่ว่าได้แท้ให้แก่!"

การทะเลาะวิวาทกันระดับนี้แถมอยู่ภายในสถานศึกษาแห่งนี้ซึ่งมีบรรยากาศเชิงวิชาการเข้มข้นมาก สามารถอธิบายโดยใช้คำว่าเป็นคลื่นมรสุมครั้งใหญ่ได้เลย กลายเป็นประเด็นหัวข้อสนทนาของทุกหอนอนอยู่สามวัน

"พระเจ้า หลังจายาถูกต่อยจนร้องโอดโอย อึ้งจิ่งต่อยเก่งซะมัดเลย"

"นี่มันจะมีอะไรแปลกกันล่ะ ฉันได้ยินว่าพ่อเขาเป็นแม่ทัพภาคนะ มาจากครอบครัวนายทหาร ร่างกายต้องผ่านการทดสอบสมรรถภาพมาแล้วแหละ"

"อู๋ แหม ทำไมเธอพูดจาทะแม่งๆ ออกมาเนี่ย ออกแนวลามกหน่อยๆ แะ"

"ไอ้ที่ไหน! เธอคิดไม่ดีเองชัดๆ"

"แต่ว่ารูปร่างอึ้งจิ่งดีมากจริงๆ นะ ฮ่าๆๆ"

คำพูดซุบซิบระหว่างผู้หญิงข้างตริกครั้งมีสี่สี่ แล้วก็วกกลับมาที่ประเด็นหลักอย่างรวดเร็ว

"พวกเธอรู้กันไหม ปีนั้นผลคะแนนของอึ้งจิ่งดีมากเชียวล่ะ ตัวเล็กแรกทีกรอกคือมหาวิทยาลัยชิงหว่า*"

* มหาวิทยาลัยชิงหว่า เป็นมหาวิทยาลัยชื่อดังของจีน ถือเป็นสถาบันการศึกษาที่ดีระดับโลก ตั้งอยู่ที่กรุงปักกิ่ง มีชื่อเสียงเชิงวิชาการด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

"แล้วทำไมมาเรียนที่มหาวิทยาลัยการบินฯ C ล่ะ"

"พลาดในการสอบเก่าเข้า* มั้ง น่าเสียดายมาก ขาดแต่ไม่กี่คะแนนเอง"

ล้มพัดไปไม่ไหวเบาๆ พัดพาให้เกิดความสงบเงียบ

"...อา"

"เฮ้อ..."

---

* เก่าเข้า คือการสอบเข้าในระดับมหาวิทยาลัยของจีนแผ่นดินใหญ่

บทที่ 7

ถ้าทำให้เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่โตจะต้องถูกยกประเด็นขึ้นมากักกันอย่างจริงจังในระดับสูงและถูกลงโทษแน่นอน

หลังจากที่กล้ากระทำการอย่างออกอาก อึ้งจิ้งก็ยอมรับความซี้ซลาดของตัวเอง เขาเริ่มเสียใจในภายหลัง ถ้ารู้แบบนี้ตั้งแต่แรกก็จะไม่ลงมือสงบจิตสงบใจรื้อใบปริญญามาตีดีกว่า แล้วก็ไปเรียนต่อต่างประเทศแบบแอบปีกันทุกคน

ผิดแผนหมดๆ!

ยังคิดก็ยังไม่รู้สึ่ว่าตัวเองต้องจบสิ้นเสียแล้ว อึ้งจิ้งหวาดกลัวการขอความช่วยเหลือจากที่บ้าน

แน่นอนว่าเขาไม่มีความกล้าที่จะบอกพ่อกับแม่ แต่ว่าได้บอกกับพี่สาวของตัวเองให้รู้เรื่องแล้ว

พี่สาวคนโตของตระกูลอึ้งชื่อว่าอึ้งเฉิน แก่กว่าอึ้งจิ้งเจ็ดปี ทำงานประจำในฝ่ายบริหารระดับกลางของแผนกงานธุรกิจวิสาหกิจส่วนกลาง สไตล์การทำงานก็เป็นพวกประเภทแนวแน่และเฉียบขาด ความยากลำบากแก้ไขคลี่คลายได้ง่ายๆ ถ้าเพียงแต่ขุดลึกลงไปในความสัมพันธ์ทุกระดับชั้น

อึ้งจิ้งไม่เคยถูกบันทึกความผิดเลย ไม่มีแม้กระทั่งการเขียนพิจารณา

ตนเอง

หลังจากนั้นหนึ่งวันอิงฉินก็โทรศัพท์หาเขา พร้อมคำพูดซึ่งมีใจความสำคัญที่เข้าใจง่าย ชัดเจน และตรงประเด็นว่า "ครั้งต่อไป ถ้าสู้ไม่ชนะก็อย่ากลับมา"

"..."

"ยังมีเงินใช้จ่ายไหม"

"หมดแล้ว" อิงฉิงพูดแบบซื่อสัตย์มาก "ไม่ใช่เพราะว่าผมไปเข้าร่วมงานประชุมโครงการนั้นหรือหะอ ก็เลยต้องซื้อชุดสูทจ่ายไปพันห้าแน่ะ"

"สิ้นเปลือง" อิงฉินพูดตามความจริง "ในปีนี้นายใส่ไม่ถึงสองครั้งหรือ ไปเช่าชุดจากเว็ดดิงสตูดิโอมาสักชุดก็ได้แล้วไม่ใช่หรือ"

อิงฉิงพูดเสียงเบาๆ แบบไม่เต็มใจว่า "ผมไม่ไปเช่าชุดที่เว็ดดิงสตูดิโอหรือ นั่นเป็นสถานที่ที่จะไปตอนถ่ายรูปรูปแต่งงานต่างหาก"

เสียงหัวเราะดังมาจากปลายสาย "นายไม่ตั้งใจเรียนให้ดีๆ วันๆ เอาแต่คิดอะไรอยู่"

อิงฉิงไม่ส่งเสียงพูด แต่ทำหน้าที่เล่นกับอากาศเพื่อแสดงการต่อต้านอยู่ทางสายโทรศัพท์ฝั่งนี้

พูดคุยกันอีกสองประโยค อิงฉินก็ไปประชุม

คุยโทรศัพท์เสร็จไม่ถึงสองวินาทีก็มีข้อความเข้ามา อิงฉิงกดเปิดดูเป็นการแจ้งเตือนความเคลื่อนไหวของยอดเงินธนาคารเจี้ยนหนิง* อิงฉินโอนเงินให้เขาสามพันหยวน

'หมายเหตุ : กินอะไรที่ดีๆ หน่อยละ จำไว้ดีมีนมทุกคืนด้วย'

อิงฉิงนวดไบหน้า ดีจังเลยที่มีพี่สาว!

อารมณ์ที่มีหวังมองถูกลมพัดปิดเป่าหายไปกว่าครึ่ง เหมือนกับว่าไม่ได้

* เจี้ยนหนิง คือชื่อย่อของธนาคารการก่อสร้างแห่งประเทศจีน (China Construction Bank)

เศร้าเสียใจขนาดนั้นแล้ว

เพียงแต่ว่าลิ่วโจวานาก็ไม่ค่อยจะสนใจเขามากนัก นับตั้งแต่วันนั้น ในคาบเรียนของตาแก่คนนี้ อิ่งจิ่งก็กลายเป็นอากาศธาตุในสายตาของอีกฝ่าย ไม่มีอาการหนำหนีคือขมวดมองด้วยความเกลียดชังเหมือนในยามปกติอีกต่อไป เฉยเมยและห่างเหิน ขาดความรู้สึกว่ามีตัวตนอยู่

เหยๆ! อิ่งจิ่งสะบัดหัว พุดในใจ *ทำไมฉันจะต้องสนใจความรู้สึกของเขาด้วย ไม่สอบตกก็โอเคแล้ว*

ร่างกายของคนเราหากเพียงผ่นผับบางเรื่องให้ย่อหย่อนลงสักนิด ก็จะทำให้ปฏิกิริยาถูกโซ่ทำให้ยังย่อหย่อนลงเรื่อยๆ เขาจึงเกิดความสลดหดหู่ นับตั้งแต่นั้นมา

ความกระตือรือร้นและความเลือ่ร้อนในช่วงเวลานั้นของอิงจิ่งได้ถูกน้ำเย็นจากหลายฝ่ายรดขโถมจนมอดดับไปแล้ว เขากลับมาสู้จุดเดิมอีกครั้ง ถึงขนาดที่ว่ายังมีท่าทางไม่แยแสสนใจอะไรมากขึ้น ส่วนหนังสือโครงการเล่มที่อยู่ ก็ทำให้เกิดการสำแดงพรสวรรค์และพลังออกมานั้น ถูกเขาโยนทิ้งไปอย่างสิ้นเชิงและไม่ได้พลิกเปิดดูอีกเลย

คาบเรียนที่สามารถโดดเรียนได้ เขาจะไม่ไปเข้าเรียนอย่างเด็ดขาด ส่วนคาบเรียนที่มีระดับความยากอยู่สักหน่อย หากว่าเวลาเรียนชนกันกับการถ่ายทอดสดการแข่งขันเอ็นบีเอพอดี อิ่งจิ่งก็จะให้ฉิววีช่วยเขาแกะพอให้ผ่านไปได้อตอนที่อาจารย์เช็คชื่อ

พอหลังเลิกเรียนยังไม่ต้องพุดถึง ร่างของทำนองอิงต้าหวังจะปรากฏตัวที่สนามบาสเกตบอลทุกวันจนฉิววีอดถามไม่ได้

"นายจะไปแข่งเอ็นบีเอหรือ"

เพิ่งเล่นเสร็จครบทั้งเกม สภาพอากาศเริ่มหนาวขึ้นในปลายฤดูใบไม้ร่วง อิ่งจิ่งใส่ชุดบาสเกตบอลสีส้ม กำลังคาบคอร์เน็ตโตอยู่ มีครีมเลอะเป็นวงที่ตรงมุมปาก

"พุงนี้เป็นต้นไปฉันจะทานข้าวสี่ชามทุกมื้อ"

"ทำไมล่ะ"

"จะได้ตัวสูงๆ หน้อย ถ้าขายาว ใส่กางเกงแล้วจะดูดี"

"..."

พออิงจิ่งดูเวลาแล้วเห็นว่ายังไม่ค่อยตึกเท่าไร จู่ๆ ก็เกิดความคิดขึ้นมาว่า "เราออกไปเที่ยวกันเถอะ ถึงยังงิงฟรุ้งนี่ก็เป็นวันเสาร์"

ฉือวีลำบากใจ "ตึกขนาดนี้แล้ว นายยังอยากจะไปไหนอีก"

"ร้านเหล้า" อิงจิ่งอยากไปมาก "ฉันไม่ได้ไปตั้งนานแล้ว! จริงสิ นายถามแฟนสาวของนายหน้อยสิ ดูว่าเธออยู่ที่ร้านไหน เราก้ไปร้านที่เธออยู่กันไง"

กู่จินจินแฟนสาวของฉือวีทำงานเป็นฝ่ายขายสุราชนิดต่างๆ ไม่มีสถานที่ประจำแน่นอน วิ่งงานไปทั่วทุกที่

ด้วยเหตุผลนี้เองทำให้ฉือวีไม่อาจโต้แย้งได้

ขณะที่เดินไป เขาก้ส่ายศีรษะอยู่ข้างหลังอิงจิ่ง "มัวหลงเล่นเพลินจนจะสูญเสียความมุ่งมั่นตั้งใจไปแล้ว"

ยามค่ำคืนในย่านเวสต์เทรตคึกคักแจ่มเหมือนเป็นตอนกลางวัน

ร้านเหล้า C.V เพิ่งเริ่มเปิดกิจการ สามารถตั้งร้านที่นี่ได้แสดงว่าเป็นคนที่มีความสามารถมาก ผู้ที่มายกยอปอับันประจบสอพลอเจ้าของร้านก็ย่อมมีมากเช่นกัน

ซูหนิงคุยระตอนป้ายจบและกินอาหารมือพบปะสังสรรค์กับเวย์ฉีหลินแห่งฉีหมิงอินตัสตรีเสรี แต่บังเอิญว่าเจ้าของร้านเหล้านี้เป็นเพื่อนของพวกเขาทั้งสองคนด้วย และเป็นคนมีชื่อเล่นที่เปี้ยวมาก ชื่อว่าเสี่ยวลิวเหยีย*

แม้จะชื่อเหยีย แต่ก็ได้แก่เลยสักนิดเดียว อายุน้อยกว่าซูหนิงไม่กี่ปี คลุกคลีปะปนกับทั้งคนดีคนเลวในแวดวงสังคมนไปทั่ว

แล้วซูหนิงก็เรียกวอนอวี้อีก เสี่ยวลิวทำงานละเอียด เตรียมห้องรับรองที่ดีที่สุดสองห้องไว้ให้พวกเขา พวกเขาผู้ชายเล่นไพ่กัน ส่วนผู้หญิงพากันดื่มเหล้า

* 'เหยีย' หมายถึงคนแก่หรือชายสูงอายุ หรืออาจใช้เรียกในเชิงยกย่องว่า 'นายท่าน' และใช้เป็นคำเรียกพระเจ้าได้ด้วย

ร้องเพลงอยู่ทางฝั่งนี้ กวนอวีลากูซุหนึ่งกระโดดโลดเต้นรอบพื้นที่ ดนตรี
คึกคักบรรเลง ศิระษะผู้คนขวักไขว้ไปมาเหมือนดอกไม้ตูมแต่ละซอที่ผลิหน่อ
ขึ้นมาในยามฤดูใบไม้ผลิ ทั้งหลงระเรีงและปล่อยตัวปล่อยใจกันเต็มที่

กวนอวีก็สุดๆ "ยังไ้ในประเทศก็ดีกว่า! หนุ่มหล่อเยอะจริง!"

เงาแสงสลัวภาพเลื่อนราง ชูหนึ่งยื่นมือออกไปผลักกวนอวีให้เซถอย
ไปหลายก้าว ชนเข้ากับเด็กหนุ่มแนวฟังกี่ที่สักแขนลายกิเลนเข้าพอดี

กวนอวีส่งเสียงบ่นครวญ แล้วจึงหันไปยิ้มให้เขาพร้อมกับพูดว่า
"ขอโทษนะคะ"

ครั้นสบตากับเด็กหนุ่ม หลังจากมองดูจนแน่ใจแล้ว ทั้งสองคนก็กอดกัน
อย่างเป็นธรรมชาติ

กวนอวีคือองค์ของเข่า ส่วนเด็กหนุ่มก็โอบรอบเอวของเธอ ดนตรี
เปลี่ยนเป็นอีกท่วงทำนองที่ยิ่งหนักหน่วงมากขึ้น เรือนร่างทั้งสองคนกอด
แนบชิด เกยกายกัน ช่างเป็นภาพที่ชวนมอง

ส่วนผู้ชายไม่กี่คนที่อยู่ตรงกลางก็อยากจะเข้ามาร่วมแจมกับชูหนึ่ง
ทันทีที่เอื้อมมือเข้ามา ชูหนึ่งก็ก้าวหลบอย่างรวดเร็ว หลบเสียงออกไปอย่าง
เงียบๆ โดยไม่แสดงสีหน้าอารมณ์ใดทั้งสิ้น

กระโดดโลดเต้นได้ไม่กี่นาทีเธอก็รู้สึกเบื่อ จึงกลับไปห้องรับรองเพียง
ลำพัง

ยังมีหุ่นส่วนคนอื่นอยู่ในห้อง เสี่ยวลิวเห็นชูหนึ่งเข้ามาก็พูดขึ้น "พี่หนึ่ง
สุดเหวี่ยงหรือยัง"

ชูหนึ่งชูนิ้วโป้งให้เขา

เสี่ยวลิวแฮปปี้มาก จากนั้นก็พูดจาลีลับน่าสงสัยว่า "ยังมีของดีอยู่
ด้านหลังอีกนะ"

เขาต่อสายโทรศัพท์แล้วพูด "เข้ามาเลย"

พอประตูเปิดก็มีคนเดินเข้ามาเป็นสาย

"อู๋!" พวกผู้หญิงด้วยกันส่งเสียงอุทานอย่างตกใจป่นปี้

หนุ่มวัยรุ่นกว่าสิบคนยืนเรียงเป็นแถว มือสองข้างไพล่หลัง แต่ละคนตัวสูงร้อยแปดสิบห้า ส่วนสูงเพอร์เฟกต์ มีทั้งประเภทให้อารมณ์แบบน้องชายข้างบ้านที่หล่อเหลาสะอาดสะอาดดูดี มีทั้งประเภทที่เป็นหนุ่มโหดสุดล้ำฮอร์โมนชายพลุ่งพล่านทั่วร่าง แถมยังมีประเภทที่เนี้ยบรักษามาตสวมแว่นตาไว้ครอบและใส่ชุดสูทด้วย

เสี่ยวลิวชี้นิ้วบอก "ตั้งใจหน่อยละ ช่วยปลอมให้สาวสวยทั้งหลายมีความสุขกันด้วย"

ล้วนเป็นเด็กวัยรุ่นที่กล้าเล่นด้วยกันทั้งสิ้น บรรดาสาว ๆ ทั้งป่าวประกาศและแสดงความกล้า เจตนาเน้นคำพูดแต่ละคำเป็นพิเศษ

"มีความสุขยังไงก็ได้ใช่ไหม"

ทันใดนั้นก็มီးเสียงโห่ร้อง ตบโต๊ะกันดั่งสนั่นลั่นฟ้าทันที

ซูหนิงนั่งอยู่ตรงมุมโซฟา เป็นคนที่ปัสสิกวีเวอกอยู่นอกวงแห่งความครึกครื้นนั้น

"พี่หนิง" เสี่ยวลิวเข้าไปใกล้ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม

ซูหนิงพูดแหง "เจ้าเด็กอ่อนหัด"

เสี่ยวลิวถูกเธอแซะจนชิน จึงไม่ได้ใส่ใจที่ถูกพูดแหงเลยสักนิด เขาขีดคางขึ้นชี้ไปทางผู้ชายคนหนึ่งซึ่งอยู่ในกลุ่มนั้นด้วยท่าที่ร้ายๆ

"ผมวัดตัวหาไว้ให้พี่แล้วละ"

นั่นคือคนประเภทที่รักษามาตสวมแว่นตาไว้ครอบนั่นเอง

"เหมือนใหม่" เสี่ยวลิวหมายความถึงบางอย่าง

"เหมือนใหม่อะไร" ซูหนิงโน้มตัวไปข้างหน้า จมูกที่อยู่ในเงาตขึ้นมา

"รักแรกของพี่ไง"

ซูหนิงโดนคำพูดนี้กระตุ้นอารมณ์เข้าให้แล้ว กัดคำเดียวก็ถูกปลายลิ้นเข้าอย่างจัง เจ็บจนเกือบจะร้องไห้ออกมา

เสี่ยวลิวเลิกคิ้วหนา "ผมรู้ว่าพี่ชอบแบบนี้มาตลอด เป็นไงบ้าง"

ซูหนิงถลันความเจ็บนั้นแล้วเอ่ยเสียงเรียบว่า "ก็ไม่เท่าไร"

เสียวลิวโบกมือให้กับทางนั้น หนู่มรักษามาตก็ได้เดินถือแก้วไวน์มาทางนี้ "พี่หญิง มีความสุขหน่อยนา" เสียวลิวลูบๆ ที่หลังมือของเธอ "สองปีมานี้ผมไม่เคยเห็นพี่จะคบหาใครกับใครเลย"

เสียวลิวเดินจากไป หนู่มรักษามาตนั่งลงใกล้กับซูหญิง บนตัวเขามีกลิ่นน้ำหอมจางๆ

"ดื่มไวน์ไหมครับ" เสียงของเขาเหมือนเสียงทุ้มต่ำในรายการวิทยุตอนเที่ยงคืน

ซูหญิงขมวดคิ้วพลากรับแก้วมา

ชนแก้วกระทบกันแล้วเธอก็เงยหน้ายกดื่มหมดในอีกเดียว

หนู่มรักษามาตเป็นคนที่เอาใจใส่ เขายื่นกระดาษทิชชูแผ่นหนึ่งให้ซูหญิงไม่ได้รับ แต่เอาตัวพียงหนักโซฟาอย่างเกียจคร้าน จึงปรากฏส่วนโค้งสวยงามตรงหน้าอก ท่าทางแบบนี้ยิ่งทำให้คนคิดจินตนาการไปไกล

ซูหญิงมองเขา เงามแสงจากโคมไฟด้านบนสะท้อนในดวงตา อมยิ้มตรงมุมปาก

ชายหนุ่มพับเก็บกระดาษทิชชูแล้วก็เอนตัวเข้าไปใกล้ๆ คิดจะช่วยเธอเช็ดคราบไวน์ตรงริมฝีปาก แต่ซูหญิงเบี่ยงตัวหลบออกในหนึ่งวินาทีก่อนที่เขาจะได้เช็ดให้

"หือ" ชายหนุ่มเปล่งเสียงกระเส่อออกมาคำหนึ่ง

ซูหญิงสะบัดกระโปรงลุกขึ้นยืนเตรียมจะออกไป "คืนนี้นั้นไม่ต้องการนายเลิกงานได้เลย"

ครั้นเดินออกมาจากห้องรับรอง กระแสคลื่นแห่งความเร่าร้อนก็ถึงโถมออกมา

ซูหญิงถอนหายใจลึกๆ เจ้าเด็กบ้าเสียวลิวนี่อายุแค่ยี่สิบเอ็ดปี เด็กสมัยนี้เล่นสนุกกันถึงขนาดนี้แล้วหรือ

เธอไปนั่งที่เคาน์เตอร์บาร์พร้อมขอเบียร์หนึ่งแก้ว พอเขย่งปลายเท้าเบาๆ ร่างกายก็ห่มุนเป็นวงตามแก้อีห่มุน พลันเหลือบไปมองด้านข้าง ซูหญิง

ก็เห็นเงาร่างคนที่คุ้นเคยนั่งอยู่ตรงลิโด้ที่นั่งทางขวา
 นิ้วมือของเธอที่ถือแก้วเบียร์อยู่ชะงักนิดหน่อย *ซี เขาอีกแล้ว*

เบียร์เป็นโหลวางอยู่บนโต๊ะกลมตัวเล็ก กู้จินจินสวมชุดยูนิฟอร์ม
 พร้อมที่คาดผมหูกระต่ายบนศีรษะ ยิ้มหวานปานดอกไม้

"เบียร์ตัวนี้ดีมากนะ สินค้าใหม่ รสชาติสุดยอดเยี่ยมเลยล่ะ" หลังจากนั้น
 ก็มองดูรอบๆ พร้อมกับพูดเสียงเบาว่า "ฉันลดราคาให้นายนะ"

อิงจิ้งพยักหน้า "โอเค"

ฉือวีไม่ค่อยวางใจนัก "ลดราคาแล้วยังแพงไหมเนี่ย"

กู้จินจินมองเขาด้วยสายตาแอบเต๋อแล้วพูดจายิ้มแยมกับอิงจิ้ง
 อีกครั้ง "ไม่แพงนะ ลังนี้ลดราคาแล้วก็อยู่ที่สามร้อยห้าสิบหยวน"

ฉือวีหายใจเฮือก "นี่ยังไม่แพงอีกหรือ"

สายตาของกู้จินจินที่มองแฟนหนุ่มราวกับจะกินคน

อิงจิ้งรู้สึกว่าจะไม่เห็นจะเป็นไรเลย "ไม่เป็นไรๆ ไปทำงานเถอะ ก็แค่
 ไม่ก็ขวด พวกเราดื่มหมดนะ"

กู้จินจินจากไปโดยใช้เรื่องที่ว่าจะไปขายของเป็นข้ออ้าง

ฉือวีหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา "ฉันจะสแกนคิวอาร์โค้ดหน่อย ดูซิ
 ว่าบนเถาเป่า* ราคาเท่าไร"

ตั้ง มีข้อความเข้ามาก่อน... จากกู้จินจิน

'มีเงินไม่รู้จักหาทำไร นายโง่ชะมัด'

ทำเอาฉือวียุ่งยากใจเข้าไปใหญ่ อิงจิ้งจึงพูดให้เขารู้สึกดีขึ้น "นายจะ
 เจ้าก็เจ้าการทำไม คินนี่ฉันเลี้ยงเอง สนุกๆ กันเถอะ"

เขาพาฉือวีไปที่ฟลอร์เต็น เต็นโยกสะบัดมั่วซั่วตามฝูงคน

* เถาเป่า คือแพลตฟอร์มขายสินค้าออนไลน์ที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียแปซิฟิก อยู่ในเครือของ Alibaba Group

สายตาของซูหนึ่งมองตามเขาอยู่ตลอดเวลา มองดูสักพักก็ได้ข้อสรุปว่าเจ้าเด็กคนนี่เด่นไม่เป็นเลย เมื่อเท้าเคลื่อนไหวแข็งทื่อเหมือนอาบน้ำซัดซีไคล

ย้ายอยู่ท่ามกลางแสงหลอดไฟฟร่าเลียนแบบนี้ ประสาทสัมผัสก็แตกฉาน ชานเซ็นเอาได้ง่ายๆ

ซูหนึ่งยื่นแขนสองข้างไปข้างหลัง วางข้อศอกค้ำอยู่บนเคาน์เตอร์บาร์ ยกขาหนีงไขว่ห้าง รองเท้าส้นสูงกระดิกขึ้นลงเบาๆ ตามจังหวะ เจ้าเด็กคนนี่รูปร่างดีใช้ได้เลยแฮะ เธอถอดเสื้อคลุมตัวนอกออกแล้วนำมาคลุมไหล่ บนเสื้อแขนสั้นสีขาวล้วน

เขาเต้นจนเหงื่อออก เนื้อผ้าแนบชิดกาย ใส่กางเกงยีน CK ที่เป็นรุ่นคลาสสิก ขับให้ลัดสวนขायาวสะโพกผายดูเด่นออกมา

ซูหนึ่งค่อยๆ ละสายตา ก้มหน้าจิบเบียร์แล้วยิ้มมุมปากเล็กน้อย

เมื่อเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง ข้างๆ อังจิ่งก็มีเด็กวัยรุ่นสองคนใส่เสื้อกล้าม ย่อมผมสีเหลืองเพิ่มขึ้นมา

ไอ้ ทักชะการเต้นแค่นี้ยังจะกล้าไปทำเต้นกับคนอื่นอีก? ขณะเต้นๆ โดดๆ อยู่ เด็กหนุ่มสองคนนั้นเหมือนกำลังพูดอะไรที่ข้างหูอังจิ่ง อังจิ่งพยักหน้าทำท่าจะตามพวกเขาออกไป

ถึงที่นี้จะไม่ได้และเทอะจะวนวาย แต่ถ้าจะทำเรื่องไม่ดีก็เชื่อว่าจะไม่ได้อังจิ่งหันหลังกลับและก้าวเท้าเดินออกไปแล้ว

ซูหนึ่งล้งเลอยู่ชั่วคราว ก่อนจะวางแก้วเบียร์ลงแล้วก็ลุกขึ้นยืน

เสียงเพลงดังกระหึ่มอยู่ข้างหู เมื่อแสงไฟเปลี่ยนสีสั้นอย่างรวดเร็ว ก็แยงตาจนแทบจะทำให้ตาบอด

อังจิ่งรู้สึกวิงเวียน เกิดอาการมองเห็นทางไม่ค่อยชัดในช่วงพริบตา พลันรู้สึกแขนตึงๆ เหมือนถูกคนดึงรั้งเอาไว้

เมื่อเขาหันกลับมา ใบหน้าดงามของซูหนึ่งก็ปรากฏอยู่ตรงหน้า ใกล้แค่เอื้อม

"นี่คุณ??" อึ้งจิ้งประหลาดใจอย่างไม่ปิดบัง
 ซูหนึ่งพาเขาออกมาจากฟลอร์เต้นแล้วพาไปตรงล็อกที่นั่น
 เบียร์เป็นโหลที่อยู่บนโต๊ะยังไม่ได้เปิด ซูหนึ่งไปนั่งตรงโซฟาแล้วก็
 ไม่พูดอะไร

อึ้งจิ้งไม่สามารถขมใจตัวเองได้เหมือนกับซูหนึ่ง เขาเป็นฝ่ายเริ่ม
 พูดก่อนว่า "คุณมาหาผมมีธุระหรือครับ"

ซูหนึ่งกวาดสายตามองเขาแวบหนึ่ง จะตอบก็ไม่ตอบ จะปฏิเสธก็
 ไม่ปฏิเสธ

หรือจะบอกเขาในทำนองที่ว่ากลัวเขาจะถูกคนชักพาเข้าสู่หนทาง
 ที่ผิด เสพยาปล้นชิงทรัพย์อะไรแบบนี้ดี

นิสัยรอบคอบระมัดระวังที่ได้มาจากการทำงาน เมื่อเกิดขึ้นโดยไม่มี
 การแยกแยะสถานการณ์ก็ทำให้ปวดหัวอยู่เหมือนกัน ซูหนึ่งรู้สึกเสียใจภายหลัง
 นิดหน่อย ดันไปสนใจเรื่องไร้สาระที่เดิมทีก็สามารถเมินๆ มันไปได้

แน่นอนว่าอึ้งจิ้งก็ไม่อยากจะรับน้ำใจเธอเหมือนกัน

คราวก่อนคำพูดคำจาที่ไม่ไว้หน้ากันของซูหนึ่งไม่ได้เหลือความ
 ประทับใจที่ดีไว้ให้เลยจริงๆ

เขาเองก็มีทัศนคติไม่ดี จงใจถามว่า "คุณเปลี่ยนความคิด และอยาก
 จะคุยเรื่องการร่วมงานกันแล้วหรือ"

คำถามที่เหมือนคนแก่มากประสบการณ์และเนื้อหาที่จงใจถามกัน
 อย่างไ้ตั้งๆ แบบไร้ชั้นเชิงนี้ ซูหนึ่งฟังแล้วก็ยิ้มขำๆ อึ้งจิ้งละลายตาจาก
 พันขาวตั้งเปลือกหอยของเธอ พอโมโหแล้วก็หมดความสนใจอีก

ดนตรีค่อยๆ เปลี่ยนไป ดีเจเปลี่ยนเพลงเป็นเพลงคลาสสิกภาษา
 อังกฤษ

อึ้งจิ้งพลันเอ่ยถามประโยคหนึ่ง ทว่าซูหนึ่งได้ยินไม่ชัด "หือ? อะไรนะ"

เขาลุกขึ้น ก้มตัวลงมานั่งใกล้ๆ อย่างรวดเร็ว พูดเสียงดังข้างหูว่า
 "โครงการนี้ของผมเจ๋งมากนะ จะต้องทำเงินให้คุณได้อย่างแน่นอน"

โอความร้อนจากตัวเด็กหนุ่มโตขึ้นมาบนลำคอ จักจิ้นชูหนึ่งเกิดขึ้น
ขึ้นมานิดหน่อย เธอเลิกคิ้วสองข้างขึ้นแล้วขานเสียงตอบ

"เจ้งขนาดนั้นเชียว?"

อึ้งจิ้งเกิดอาการท้อแท้ทันที ยกเบียร์ขึ้นมาหนึ่งขวด เออวางไว้ที่ปาก
โดยใช้ทักษะพ่นัด ใช้นิ้วโป้งกดยันด้านบนอีกครั้ง และแล้วฝาขวดก็เปิด
ออกจนได้ เขายกขวดอีกใหญ่ ลูกกระเดือกขยับเขยื้อนเสียงดังอีกอ๊กๆ

ส่วนชูหนึ่งเองก็มีท่าที่ผ่อนคลาย มองดูพลอร์เดินแบบผ่านๆ ตาก็เห็น
กวนอวีฟิงตัวอยู่ในอ้อมแขนของเด็กหนุ่มแนวฟังก์ ทั้งสองเดินไปตรงที่นั่ง
อีกลิถอกหนึ่งเพื่อเล่นเกมซูสาวในแบบผู้ใหญ่กันต่อ

จู่ๆ ชูหนึ่งก็เกิดความคิดชั่วร้ายขึ้นมา เธอใช้ข้อศอกสะกิดอึ้งจิ้ง

"อะไร" อึ้งจิ้งวางขวดเบียร์ลง

แสงไฟนำเวียนหัว แสงสีพร่ามัวไปหมด

ชูหนึ่งพูด "อายุน้อยขนาดนี้รู้จักคิดหาเงินเก่งเชียวนะ"

"..." คำพูดนี้ฟังเหมือนไม่ใช่คำชมแฮะ

"นี่ นั่นละ" ชูหนึ่งยกนิ้วชี้ขึ้นมา ชี้ไปทางที่กวนอวี้อยู่ "วันนี้ฉันมา
คุยงานกับลูกค้านะ ก็คือผู้หญิงที่ใส่กระโปรงสีแดงคนนั้น"

อึ้งจิ้งงุนงง ทำสีหน้าสงสัยว่าเกี่ยวกับผมยังไง

ชูหนึ่งกระดิกนิ้วเพื่อบอกให้เขาเข้ามาใกล้ๆ อีกหน่อย "จะให้โอกาส
นายได้หาเงินดีไหม"

อึ้งจิ้งเพียงแต่ได้กลืนหอมบนตัวเธอ

"นายดูคล้ายกับแฟนคนแรกของเธอมาก นายไปอยู่เป็นเพื่อนคุยกับ
เธอนิดนึง ต้มเหล่านิดหน่อย พอต้มจนเหนียวแล้วก็ขึ้นไปเปิดห้องพักผ่อน
ข้างบน หลับนอนอะไรแบบนั้นร่วมกันกับเธอหน่อยสิ" พอชูหนึ่งพูดเรื่อง
รักใคร่ได้เสียกันก็จุกเปลวไฟแห่งความหวาดผวาชั้นในใจอึ้งจิ้ง

เขาร้อนร้อนเหมือนมีไฟมอดไหม้อยู่ภายในใจ อารมณ์พุ่งขึ้นกลาง
กระหม่อมทันควัน ความสลดหมดหวังเมื่อครู่นี้ถูกทำลายลงในคราวเดียว

จุดเดือดทะลุปรอท ทำเอาเขาหน้าแดงฉาน

อิงจิ่งมองซูหนิง แล้วจึงเอามือปิดหน้าอกของตัวเองแน่นด้วยสัญชาตญาณ ขณะเดียวกันก็ขยับกันกระเถิบไปทางขวา หลบออกห่างจากคน همین โฉ่ คนนี้

ซูหนิงอดไม่ไหว ส่งเสียงหัวเราะเบาๆ ออกมา

เธอเคาะโต๊ะแล้วลุกขึ้นยืน พุดแบบไม่หยอกเขาอีก "เปียร์นี่ฉันเลี้ยงนะ วางใจได้ ไม่ต้องให้นายชายตัวหอรอก"

อิงจิ่งมองหลังของเธอที่ค่อยๆ ห่างออกไป พลันเกิดความคิดขึ้นมา จึงรีบตามไปอย่างรวดเร็ว

"คือว่า เดียวก่อนสิ"

บทที่ 8

ซูหนึ่งชะงักฝีเท้าเพราะเสียงตะโกนลั่นแบบชายชาติตรีของเขา เอ่ยถามแบบขำๆ ว่า "เปลี่ยนความคิดแล้วหรือ"

อิงจิ่งเกาตั้งหูแก้มแก้ม "ไม่เหมือนเมื่อวานสักนิด"

ซูหนึ่งไม่เข้าใจ "หือ?"

"เมื่อวานคุณจริงจังมาก" อิงจิ่งพูดเสียงแผ่ว

ซูหนึ่งเอามือทั้งสองข้างกอดอก เวลาที่เธอผ่อนคลาย หน้าตาจะดูอ่อนโยนเป็นพิเศษ "เฮ้" เธอกระดิกนิ้วไปทางเขา พุดลากหางเสียงยาวๆ "นายกลัวฉันหรือ"

"..." อิงจิ่งเหมือนหัวขโมยที่ถูกจับได้พอดี พุดหน้าตาเฉย "ผมไม่ได้กลัวคุณนะ"

ซูหนึ่งยกคิ้วสองข้างนิดหนึ่ง แล้วโทรศัพท์มือถือของเธอก็สั่นขึ้นมา เสียวลิ่วเป็นคนโทรมานั่นเอง เธอรับสายพลงหันหลังเดินกลับไปด้วย

"ออกมาแล้ว" ตรงนี้เสียงดังโหวกเหวกมาก คาดว่าปลายสายคงได้ยินไม่ชัด ซูหนึ่งจึงพูดขึ้นเสียง "มาแล้ว!"

อิงจิ่งยืนอยู่ข้างหลังเธอ ในครั้งนี้เขาแปลงร่างกลายเป็นขนม

หนิวผีถึง* ทำตัวติดหนึบอย่างไม่ลังเล

"ผมถามอะไรคุณสักอย่างได้ไหม" เขาเดินตามเธอไป

"ว่า?" ซูหนิงชอบพุดูซูให้คนกลัวเสมอ "ฉันเก็บเงินค่าคำตอบนะ"

"ทำไมคุณถึงไม่เลือกผม"

"ทำไมฉันต้องเลือกนาย"

"สาขาเอกของพวกผมเจ๋งมากนะ เป็นสาขาวิชาที่สำคัญระดับประเทศ แถมยังมีการอนุมัติงบประมาณพิเศษเพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยทุกปี และผมยังค้นคว้าหาข้อมูลแล้วด้วยว่าความต้องการในผลิตภัณฑ์ด้านการบินของประเทศเราเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ทุกปี อัตราการเติบโตเป็นแบบในเชิงอุดมคติอย่างยิ่ง" อิงจิ่งแกล้งทำเป็นเชี่ยวชาญ "คุณไม่อยากกินเนื้อติดมัน** ซัชนี๋เหรอ"

ซูหนิงมองไปที่เขา กล่าวด้วยรอยยิ้ม "ไม่อยาก"

"เป็นเรื่องที่สามารถทำเงินให้กิจการบริษัทได้ทั้งนั้นเลยนะ แล้วทำไมถึงจะไม่ชอบโครงการของพวกผมล่ะ"

ซูหนิงไม่อยากจะพุดูให้มากความ เพียงเดินตรงไปข้างหน้า

"แล้วที่คุณหมายถึงในวันนั้น...อันที่จริงก็ไม่ใช่เรื่องที่เป็นสาระสำคัญเลย ในกระบวนการทั้งหมดของการวิจัยและพัฒนาเครื่องบินที่มหัศจรรย์สามารถสร้างเทคโนโลยีผลพลอยได้ออกมามากมาย ซึ่งค่อนข้างใช้งานได้ง่ายและใช้ได้โดยทั่วไป อย่างเช่น การถ่ายภาพทางอากาศ การทำแผนที่ภูมิศาสตร์ การสำรวจทางธรณีวิทยา ทั้งหมดล้วนต้องการการสนับสนุนจากอุตสาหกรรมด้านการบินทั้งนั้นเลยครับ"

อิงจิ่งพุดูรวพวงหอบหายใจแฮกๆ หยุดเพื่อผ่อนคลายหายใจ แล้วจึงพุดฉอดๆ ต่อบีอีก "ได้ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ไปด้วยและทำเงินไปด้วย ถึงตอนนั้น"

* หนิวผีถึง หรือเหม่งทั้ง คือขนมหวานท้องถิ่นที่ขึ้นชื่อของมณฑลเจียงซูเมืองหยางโจว จุดเด่นคือมีเนื้อเหนียวนุ่ม กลิ่นหอมมากและตัว มักใช้ในการนำมาเปรียบเทียบกับพฤติกรรมของคนที่ชอบทำตัวติดหนึบ หรือชอบทำตัวติดแฉแบบหน้าไม่อาย

** กินเนื้อติดมัน เปรียบถึงการได้รับของดี สิ่งที่เป็นผลประโยชน์ หรือได้รับความมั่งคั่ง

ก็ได้ทั้งชื่อเสียงทั้งเงินทอง คุณจะมั่งคั่งร่ำรวยแน่นอน คะ...คุณ ซ้าง
หน้อยสิ เฮ้ ผมแนะนำตัวเองอีกครั้งแล้วกัน ถ้าหากคุณเปลี่ยนความคิดล่ะก็
มาหาผมได้ทุก..."

ยังไม่ทันพูดจบก็ถูกเธอดึงแขนเอาไว้อีกครั้ง ซูหนึ่งลากเขามาด้านข้าง
"ดูทาง"

บาร์เทนเดอร์คนหนึ่งยกเหล้าเดินเฉียดไหล่อิงจิ้งไป ถ้าเข้าไปสักนิด
ทั้งสองคนก็คงจะชนกันจนเกิดเหตุการณ์ฟาดเคราะห์แบบว่า 'ถ้วยชามแตก
กระจาย'

อิงจิ้งตะลึงงัน ซูหนึ่งกำลังจะปล่อยมือเขา ทว่าขณะนี้เองเขาเกิด
ตอบสนองขึ้นมา อิงจิ้งกลับเป็นฝ่ายคว้าเธอเอาไว้ ซูหนึ่งแขนบอบบาง
จึงถูกเขาบีบจนเจ็บ

ทั้งสองคนอยู่ชิดติดกันแนบแน่น

ความตื่นเต็นและความตื่นตัวค่อยๆ ลดลง อิงจิ้งพูดอย่างน่าสงสาร
"คุณพิจารณาผมหน่อยเถอะนะ"

"..."

ซูหนึ่งนิ่งเงียบด้วยความสงสารชั่วขณะ วันนี้เธอประสบเคราะห์ร้าย
อะไรกันนะถึงได้เจอคนตามติดแน่นหนึบเหมือนกาวขนาดนี้

เมื่อเกิดความรู้สึกชนิดที่แทบจะจนปัญญาแบบนี้ขึ้นแล้วสักครั้ง ก็
ทำให้ความคิดที่เดิมที่มีความแน่วแน่เกิดคลอนแคลนเข้าสู่จุดวิกฤต

ซูหนึ่งทอดถอนใจคิดอย่างปลงตก สุดท้ายก็ผ่อนน้ำเสียงให้อ่อนลง
"นายตามฉันมา"

ซูหนึ่งพาอิงจิ้งออกมาจากร้านเหล้า

เมื่อขยับลูกบิดประตู ลมจากข้างนอกก็พัดฟุ้งปะทะใบหน้า เย็นนิดหน่อย
ซูหนึ่งจับเสื้อคลุมตัวนอกให้แน่นกระชับ

อิงจิ้งยังใส่เสื้อแขนสั้น กำลังกอดแขนตัวสั้นระริก "มะ...ไม่เป็นไร
ไม่ต้องสนใจผม ผมไม่กลัวหนาวตั้งแต่เด็กแล้ว"

ซูหนิงค่อยๆ เบนสายตากลับมา จิตใจของผู้ชายคนนี้มีมักจะคิดเอง
เออเองอยู่สักหน่อยแะ

วกกลับมาที่เรื่องเดิม

ซูหนิงถามคำถามหนึ่งซึ่งเป็นคำถามที่สำคัญต่อจิตใจเธอนิดหน่อย
"ที่นายอยากชนะขนาดนี้ ต้องการอะไร"

อิงจิ่งเจอลมยามฤดูใบไม้ร่วงพัดเข้าไปใส่จนเริ่มเกิดความคลางแคลง
ไม่แน่ใจ หนาวจนฟันสั่นกระทบกัน ถึงจะหนาวกายแต่ยังคงมุ่งมั่นตั้งใจตอบ

"โครงการนี้อาจารย์ของผมเป็นคนแนะนำให้ผมเอง ผมไม่อยากจะ
เขาผิดหวัง ผมอยากทำ และจะทำให้ดีที่สุด"

เด็กหนุ่มยังคงหมายมั่นตั้งใจ คว้าเอาคำพูดที่เต็มไปด้วยความ
กระตือรือร้นมาใช้อย่างน่าฟัง ความกระตือรือร้นทุ่มเทโดยปกติแล้วขึ้นอยู่กับ
มุมมองของการเอาตนเองเป็นที่ตั้ง มันทั้งยิ่งใหญ่ กว้างไกล และชวนฝัน
เหมือนกับยื่นมือออกไปคว้าสัมผัสได้ ทว่าความเป็นจริงกลับอยู่ไกล
สุดขอบฟ้า

ซูหนิงมองเขาอยู่เฉยๆ ไม่พูดขัดจังหวะ

อิงจิ่งรวบรวมความกล้าของตัวเอง แสดงความเห็นต่อไป "และผม
ก็จริงจังมาก ผมกับคู๋หูใช้เวลากันสี่วันสี่คืนในการสร้างแบบจำลอง อ้อ ก็แบบ
จำลองจีวี่ที่ฉายแสดงบนพาวเวอร์พ้อยต์ในคราวก่อนนั่นไง ผมเป็นคนทำ
เองเลยนะ!"

เห็นซูหนิงไม่แสดงท่าทีอะไรออกมา อิงจิ่งจึงพูดเสียงเบาๆ ว่า "คุณ
คงจะลี้มไปแล้วละมัง ยังมีทีมโครงการอีกทีมีในมหา'ลัยของพวกเขา พวกเขา
ถูกรับเลือก หลังจากนั้นผมก็ทะเลาะกับเขา เขาสามารถเยาะเย้ยถากถาง
ผมได้ แต่ว่าไม่สามารถดูถูกเรื่องที่ผมกำลังทำอยู่ได้ อย่างน้อยสำหรับผมแล้ว
มันมีความหมายนะ"

อิงจิ่งแทบจะควักหัวใจออกมาให้ทั้งโลกได้เข้าใจกระบวนการทาง
ความคิดของเขา

หลังจากฟังอยู่นาน ชูหนึ่งจึงตัดสินใจด้วยคำพูดสามคำว่า "ไม่ยอมรับ"
"เอ?"

"นายแค่ไม่ยอมรับ"

"..."

มีสายโทรศัพท์เข้ามาพอดี ชูหนึ่งยกขึ้นมารับสาย "ฉันกำลังสูดอากาศ
อยู่ด้านนอก ที่ประตูทางเข้า อือ ได้ ออกมาเถอะ"

เพิ่งจะเอาโทรศัพท์ออกห่างจากหู อึ้งจิ้งก็ชักใช้ไล่ถามต่อทันที "ผม
ไม่ยอมรับตรงไหน?"

คำพูดเหล่านี้เหมือนเป็นคำอุทริที่อยู่นอกกรีนกรอย เขาอยากจะพูด
โต้แย้ง อยากจะแสดงความบริสุทธิ์ใจ

มีลมพัดปอยผมขึ้นมาปิดบังคิ้วและดวงตาของชูหนึ่ง

ไม่รู้ทำไมอึ้งจิ้งแทบจะระเบิดลงทันที เขาเอื้อมมือไปทันควัน อยากจะ
บดเส้นผมเหล่านั้นที่ปิดบังใบหน้าเธอออกไป เขาอยากสบตาเธอตรงๆ
เกิดความร้อนรุ่มและความขุ่นเคืองอย่างไม่สามารถอธิบายได้

คุณมีสิทธิ์อะไรมาบอกว่าผมแค่ไม่ยอมรับ!

ชูหนึ่งพูดด้วยความสงบอย่างยิ่งว่า "ก็เหมือนกับตอนที่นายหน้าแดง
กับฉัน ก็คือไม่ยอมรับอยู่ไม่ใช่เหรอ"

อึ้งจิ้งตกตะลึง อารมณ์ที่อัดอั้นภายในใจถูกเจาะทะลวงออกไป ความ
ร้อนรุ่มนั้นจางหายไปอย่างน่าประหลาด

จู่ๆ เขาก็รู้สึกสลดอย่างมาก เกียจคร้านถึงขนาดหยุดกดคานให้
ความอบอุ่นตัวเอง ก็มหน้าคอดกแบบหมดอาลัยตายอยากทันที

ชูหนึ่งอดไม่ได้ที่จะหยุดพูดโจมตี ลังเลอยู่ชั่วครู่ก่อนจะพูดว่า "...นาย
ร้องไห้เหรอ"

อึ้งจิ้งหันหน้าไปไม่มองเธอ

"ร้องไห้จริงๆ เหรอเนี่ย" ชูหนึ่งเดินไปด้านหลังหน้าเขา เธอเดินเข้าไป
หนึ่งก้าว อึ้งจิ้งก็ถอยหลังไปหนึ่งก้าว จนกระทั่งหลังชนเสาหินอันใหญ่

ซูหนิงใช้มือข้างหนึ่งเท้าเอา อีกข้างหนึ่งยันใต้คางเบาๆ พลังเล็กคิ้วขึ้นมองเขา "นายลองหนีอีกสิ"

อิงจิ่งตื้อดื้อ "ผมเป็นผู้ชาย ไม่มีทางร้องไห้หรอก มีแต่ผู้หญิงเท่านั้นแหละที่ร้อง"

ซูหนิงยิ้มจางๆ "ฉันเองก็ไม่เคยร้องไห้เหมือนกัน"

ทว่าความสามารถในการควบคุมอารมณ์ตัวเองของอิงจิ่งดีใช้ได้ พอรู้ตัวว่าอารมณ์ขุ่นมัว เขาก็เปิดใจยอมรับ ยืนตัวตรงพร้อมกับพูดขึ้น

"ไม่เป็นไร คุณเป็นผู้หญิง ร้องไห้เป็นบางครั้งก็ได้"

บรรยากาศมาถึงจุดเปลี่ยน อารมณ์ตื่นตันที่แสดงออกทางสีหน้าของซูหนิงเมื่อครู่นี้เหมือนเช่นสายลมในคำคืนนี้ที่พัดโชยมาอย่างเนิบช้า ทว่ามลายหายไปอย่างรวดเร็ว

"พี่หนึ่ง!" คนกลุ่มใหญ่ส่งเสียงจ๊อกแจ๊กจแฉเดินออกมาจากประตู เสียงลิวส่งเสียงดังฟังชัดเพื่อให้ตนเองเป็นที่สนใจที่สุด สายตาเขาเป็นประกาย "ไอ้โง่"

อิงจิ่งหันกลับมามองทางนี้ สายตานิ่วสับคูล้วนจับจ้องมาที่เขา

ซูหนิงก้าวเดินไปข้างหน้าสองก้าว บังอิงจิ่งเอาไว้โดยไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ออกมา เธอเดินเข้าไปรวมกลุ่มกับพวกเขา เสียงหัวเราะต่อเนื่องดังขึ้นมาเป็นครั้งคราว

อิงจิ่งใช้ปลายรองเท้าถูไถกับพื้น สายตามองตามหลังซูหนิงไป เด็กรับรถขับรถออกมาตามลำดับ กลุ่มคนทยอยขึ้นรถอย่างต่อเนื่อง คันที่ซูหนิงนั่งคือรถอวดีสีขาวคันหนึ่ง อิงจิ่งคุ้นเคยกับรถคันนี้เพราะอิงเฉินพี่สาวของเขาก็ขับรถแบบนี้เหมือนกัน

เมื่อรถซูหนิงขับผ่านข้างๆ อิงจิ่ง หน้าต่างรถเลื่อนลงครึ่งหนึ่ง ไบหน้าที่นุ่มนวลขาวละมุนของเธออยู่ที่ท่ามกลางประกายแสงไฟนีออน

สวยมากเลย

อิงจิ่งแอบคิดในใจเงิบๆ "แต่ถ้าอ่อนโยนกว่านี้หน่อยก็คงดี"

หลังจากเธอไปแล้ว เขาเพิ่งได้สติกลับมา กอดแขนตัวสั้นนั่งงก งอตัว เหมือนปวดท้อง พันสั้นกระทบกันระริว

"ทนไม่ไหวแล้ว ฉันต้องกลับไปใส่กางเกงลองจอน"

อิงจิ่งปีนข้ามกำแพงกลับมหาวิทยาลัยก่อนเที่ยงคืน ทันทีที่เข้าห้องพัก ก็ได้รับความอบอุ่นกลับคืนมา และเขาก็ลืมเรื่องใส่กางเกงลองจอนไปอีกแล้ว

ห้องพักอยู่กันสี่คน รুমเมตอีกสองคน คนหนึ่งกลับบ้านในวันหยุด สดส์ปดาร์ คนหนึ่งไปหาแฟนสาวที่ต่างเมือง พออิงจิ่งกลับเข้ามาก็เปิด คอมพิวเตอร์ ขยับมานั่งตัวเล็กแล้วนั่งตัวตรงหลังตั้งฉาก

"...นายทำอะไร" ฉิววีรู้สึกว่่าชว่งนี้เขาเป็นบ่่าอยู่หน้อยย

"ฉันอยากจะปรับแก้บางอย่างนิดหน่อย" อิงจิ่งรื้อค้นด้านล่างสุด ของกองหนังสือ พลิกเปิดหน้าปกหนังสือเล่มที่ฉิววีคุ้นตาเป็นอย่ง

ฉิววีตะลึง "จบไปแล้วไม่ใช่หรอ นายยังจะอ่านโครงการนี้ทำไม"

อิงจิ่งพลิกอ่านดูสารบัญ ใช้ดินสอทำเครื่องหมายตรงส่วนที่สำคัญ แล้วก็พูดโดยที่ไม่เงยหน้าขึ้นมา

"ตอนนั้นเวลาเร่งรีบไปหน่อย เราไม่สามารถตรวจแก้ได้ อันที่จริง บริเวณไม่กี่แห่งที่เชื่อมต่อตรงไปพัตเทอร์ไบน์นั้นสามารถเติมให้เต็มวงและ เพิ่มให้สมบูรณ์ได้อีกหน้อย"

จริง เป็นเรื่องจริง ที่อดหลับอดนอนกันหลายวันนั้น พวกเขาทำได้แค่ การแยกสูตรกระบวนการขั้นตอนแบบคร่ำวๆ เท่านั้น เพียงแต่ในตอนนั้น... ฉิววีงุ่นงาไปหมด

"มหา'ลัยแนะนำให้พวกเราไปที่อื่นอีกหรอ"

"ผั้นไปเถอะ"

"แล้วทำไมนายถึงยังจะ..."

"ลองอีกสักครั้ง" อิงจิ่งสู่นห้ว ในดวงตาทอประกายแสงวิ้งๆ ออกมา เหมือนสายชนวนดอกไม้ไฟที่เพิ่งจุด เขาพูดเสียงหนักแน่น แต่ละคำพูด

ชัดเจน "ให้ฉันได้ลองดูอีกครั้ง"

หนึ่งสัปดาห์ต่อมา ในคืนวันศุกร์

ตอนบ่ายกวอนอวีโทรศัพท์มาหาซูหิง "หนึ่งเออร์ ตอนค่ำเราไปกิน
ซาซิมิกันตีใหม่"

ซูหิงมีประชุมตลอดช่วงบ่าย ปวดหลังเมื่อยเอว นวดกระดูกต้นคอ
พลงงพูดไปด้วยว่า "วันนี้ไม่ได้จริงๆ เป็นวันเกิดของคุณป้าตระกูลจ้าว ฉัน
ต้องกลับไปร่วมงานด้วย"

กวอนอวีถาม "คุณป้าคนไหน"

"คนที่อยู่ฝั่งตะวันตกนั้นไง"

"อ้อ" กวอนอวีจำได้แล้ว "คนที่มีความสัมพันธ์ที่ลึกที่สุดกับพี่ใหญ่ของเธอ
คนนั้นสินะ"

ซูหิงบอกว่าใช่

"งั้นเธอต้องระวังไว้หน่อย คุณป้ามีตำแหน่งสูงมากในตระกูลจ้าว เธอ
เลือกของขวัญได้แล้วหรือยัง เหมือนคุณป้าแจะไม่ค่อยชอบเครื่องโลหะทอง
เท่าไร เธออย่าซื้อเป็นอันขาดนะ"

"เธอนิสัยเหมือนแม่ของฉันเปียบ" ซูหิงพูดตัดบท "ไว้נדักวันอื่นนะ"

กวอนอวีงไปหมด ไม่เข้าใจที่ซูหิงพูด "ฉันมีนิสัยยังไงล่ะ"

รอบคอบไปหมดทุกเรื่อง ทั้งระมัดระวังและเอาแต่ควบคุม

ในการวางตัวต่อตระกูลจ้าว แทบทุกคนสั่งสอนซูหิงแบบนี้กันหมด

เธอรีบออกจากบริษัทตอนสี่โมงเย็น แล้วก็ได้รับโทรศัพท์จาก
เงินเยวี่สายแล้วสายเล่า ถามเธอเพียงแค่ว่าของขวัญแพงไหม ต้องเลือก
ของขวัญที่แพงนะ อย่าให้น่าเกลียดเกินไป อีกเดี๋ยวก็พูดกำชับอีกว่าวันนี้
ตระกูลจ้าวรวมตัวกันแน่นขนัด บรรดาพี่สาวน้องสาวพี่ชายน้องชายจะมากัน
ครบถ้วน ถึงตอนนั้นเธอต้องทำตัวกระตือรือร้นอบอุ่นหน่อยละ อย่ายิ้มแบบ
อมพะนำเกินไป

อ้อ จริงลี และยังพูดอีกว่า "ช่วงก่อนหน้านี้ที่ผู้ใหญ่ของแกเดินทางไปทำงานที่ฝรั่งเศส วันนี้พอลงจากเครื่องบินก็รีบมุ่งตรงมาที่โรงจัดงานเลี้ยงทันที ไม่มีแม่แต่อาการเจ็ตแล็ก นิสัยของเขาคงนี้แกก็รู้อีหลีนะ ถ้านอนหลับได้ไม่ตีจะอารมณ์เสียมากตอนตื่นนอน เพิ่งจะกลับประเทศ ต้องนอนไม่พอแน่นอน แกอย่าไปแหย่เขาเขียวละ ถ้าเขาจะว่าแก แกก็ปล่อยให้เขาพูดไปอย่าได้ไปต่อปากต่อคำเด็ดขาด" ผ่านไปสักพักเงินเยวี่ก็งุนงงประหลาดใจ "ไม่มีสัญญาณหรือ เอ๊ะ ไม่ได้วางสายนี่นา แล้วทำไมไม่ส่งเสียงพูดฮัลโหลๆ?"

"ได้ยีนแล้ว" ซูหนิงตอบเสียงเรียบ

เงินเยวี่ยยังพูดไม่จบ ทว่าซูหนิงกดตัดสายไปเรียบร้อยแล้ว

บังเอิญเจอไฟแดงพอดี เธอไม่ทันระวัง สมองว่างเปล่าชาวโพลนไปครึ่งวินาที แท้จริงเหยียบคันเร่งพุ่งข้ามเลนไปเสียอย่างนั้น พอมารู้ตัวในภายหลังเธอก็เหยียบเบรกอย่างแรง ทำเอารถไปจอดแน่นิ่งอยู่บนทางเท้า

ซูหนิงตกใจจนเหงื่อท่วมเต็มหลัง

เธอสะบัดศีรษะอย่างแรง ก้มศีรษะลงแล้วหันกลับไปพบกับพวงมาลัยสุดลมหายใจเข้าออกถี่ๆ เธอปวดตรงขมับในฉบับพลัน ปวดจนต้องใช้นิ้วมือบีบกดเอาเอง พอเอาออกก็มีรอยแดงเป็นทาง

มีเสียงตึงจากโทรศัพท์มือถือซึ่งวางอยู่ที่นั่งข้างคนขับดังขึ้น ดิ่งสติสัมปชัญญะทั้งมวลของซูหนิงกลับมาได้นิดหน่อย

เป็นเบอร์หนึ่งที่ไม่ว่าจะส่งข้อความที่ชัดเจนสั้นกระชับมาว่า

'สวัสดิ์ครับ ประธานหนึ่ง ผมอิงจิ่งนะครับ'

เหมือนกลัวว่าเธอจะจำไม่ได้ ทางนั้นจึงส่งเพิ่มเติมมาอีกข้อความ

'คนที่ตราวก่อนถูกคุณพูดจาตอกใส่จนอยากตายคนนั้นไง (อีโมจิ

กระอักเลือด x3)'

อีโมจิรูปมีดบังตอเสียบเลือดหยดตึงติดกันสามอันจัดความหมองหม่น
เมื่อครู่นี้ไปได้ทันที ทำให้เธอกลับมาอารมณ์ดีได้อย่างน่าประหลาด ชูหนึ่ง
เอนตัวพิงเบาะหลังรถเบาๆ แล้วยิ้มจางๆ ตรงมุมปาก

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3UJTLmer>